

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 317/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Sąd Okręgowy w P., wyrok z dnia (...) r., sygn. akt (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.(...).1. Ustalenie faktów					
0.(...).1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.(...).1.2. Fakty uznane					

za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
o.(...).2. Ocena dowodów					
o.(...).2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
o.(...).2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
	<p>I. OSKARŻYCIEL PUBLICZNY – PROKURATOR</p> <p>1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że nie zostało wykazane czy Bank (...) jest nadal w posiadaniu wierzytelności i jaka jest jego kwota, co skutkowało bezpodstawnym brakiem orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonego D. R. (1) w sytuacji, gdy z treści protokołu przesłuchanego w toku postępowania przygotowawczego</p>
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p>UWAGA! Niezasadność dotyczy każdego z zarzutów.</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p>UWAGA! Niezasadność dotyczy każdego z zarzutów.</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p>UWAGA! Niezasadność dotyczy każdego z zarzutów.</p>

przedstawiciela
ww. banku oraz
dołączonej do
akt informacji z
banku
bezsprzecznie
wynika, że na
(...) r. kwota
wierzytelności
kapitału,
powstała na
skutek
udzielonej (...) r.
na podstawie
umowy nr (...) D.
R. (1) pożyczki wynosi
3.907.418,05 zł
(teczka
tematyczna dot.
(...) SA/ (...) SA
k. 166-168, 176).

2. błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia,
polegający na
bezpodstawnym
przyjęciu, że nie
zostało
wykazane czy
Gospodarczy
Bank
Spółdzielczy jest
nadal w
posiadaniu
wierzytelności i
jaka jest jego
kwota, co
skutkowało
bezpodstawnym
brakiem
orzeczenia o
obowiązku
naprawienia
szkody przez
oskarżonego D.

R. (1) w sytuacji, gdy z treści protokołu przesłuchanego w toku postępowania przygotowawczego przedstawiciela ww. banku oraz dołączonej do akt informacji z banku bezsprzecznie wynika, że na (...) r. kwota wierzytelności kapitału, powstała na skutek udzielonego (...) r. na podstawie umowy z rachunku bieżącego o numerze (...) (...) D. R. (1) kredytu wynosi 200.000,00 zł (teczka tematyczna dot. (...) k. 120-122).

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że nie zostało wykazane czy (...) S.A. (poprzednio (...) Bank (...) S.A.) jest nadal w posiadaniu wierzytelności i jaka jest jego

kwota, co
skutkowało
bezpodstawnym
brakiem
orzeczenia o
obowiązku
naprawienia
szkody przez
oskarżonego D.
R. (1) w
sytuacji, gdy z
treści protokołu
przesłuchanego
w toku
postępowania
przygotowawczego
przedstawiciela
ww. banku oraz
dołączonej do
akt informacji z
banku
bezsprzecznie
wynika, że kwota
wierzytelności
kapitału,
powstała na
skutek
udzielonego (...) r.
na podstawie umowy o nr (...)
D. R. (1) kredytu obrotowego
wynosi
200.000,00 zł
(teczka tematyczna dot.
R./ (...) S.A. k. 141).

4. błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia,
polegający na
bezpodstawnym
przyjęciu, że nie
zostało
wykazane czy

(...) S.A.
(poprzednio (...)
Bank (...) S.A.)
jest nadal w
posiadaniu
wierzytelności i
jaka jest jego
kwota, co
skutkowało
bezpodstawnym
brakiem
orzeczenia o
obowiązku
naprawienia
szkody przez
oskarżonego D.
R. (1) w
sytuacji, gdy z
treści protokołu
przesłuchanego
w toku
postępowania
przygotowawczego
przedstawiciela
ww. banku oraz
dołączonej do
akt informacji z
banku
bezsprzecznie
wynika, że kwota
wierzytelności
kapitału,
powstała na
skutek
udzielonego (...) r.
na podstawie umowy o nr (...)
D. R. (1) kredytu
inwestycyjnego
wynosi
283.782,00 zł
(teczka
tematyczna dot.
Raiffeisen/ (...)
S.A. k. 141).

5. błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za

podstawę
orzeczenia,
polegający na
bezpodstawnym
przyjęciu, że nie
zostało
wykazane czy
(...) Bank (...) S.A. jest nadal
w posiadaniu
wierzytelności i
jaka jest jego
kwota, co
skutkowało
bezpodstawnym
brakiem
orzeczenia o
obowiązku
naprawienia
szkody przez
oskarżonego D.
R. (1) w
sytuacji, gdy z
treści protokołu
przesłuchanego
w toku
postępowania
przygotowawczego
przedstawiciela
ww. banku oraz
dołączonej do
akt informacji z
banku
bezsprzecznie
wynika, że kwota
wierzytelności
kapitału na (...) r., powstała na
skutek zawartej
(...) r. przez
D. R. (1)
umowy pożyczki
hipotecznej o
numerze (...) wynosi
605.562,15 zł
(teczka
tematyczna dot.

(...) Bank (...) S.A. k. 73).

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że nie zostało wykazane czy Bank (...) S.A. jest nadal w posiadaniu wierzytelności i jaka jest jego kwota, co skutkowało bezpodstawnym brakiem orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonego D. R. (1) w sytuacji, gdy z treści protokołu przesłuchanego w toku postępowania przygotowawczego przedstawiciela ww. banku oraz dołączonej do akt informacji z banku bezsprzecznie wynika, że na (...) r. kwota wierzytelności kapitału, powstała na skutek zawartej (...) r. przez D. R. (1) umowy pożyczki

ekspresowej o numerze (...) wynosi 147.157,73 zł (teczka tematyczna dot. Banku (...) S.A. k. 35.42).

7. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że nie zostało wykazane czy (...) Bank S.A. jest nadal w posiadaniu wierzytelności i jaka jest jego kwota, co skutkowało bezpodstawnym brakiem orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonego D. R. (1) w sytuacji, gdy z treści protokołu przesłuchanego w toku postępowania przygotowawczego przedstawiciela ww. banku oraz dołączonej do akt informacji z banku bezsprzecznie wynika, że na (...) r. kwota wierzytelności

kapitału,
powstała na
skutek zawartej
przez D. R.
(1) (...) r.
umowy pożyczki
konsumpcyjnej
o numerze (...)
wynosi
268.593,36 zł
(teczka
tematyczna dot.
(...) Bank S.A. k.
103, 105).

8. błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia,
polegający na
bezpodstawnym
przyjęciu, że w
trakcie
postępowania
przygotowawczego
nie poczyniono
żadnych ustaleń
w zakresie
ewentualnych
roszczeń firmy
ubezpieczeniowej
uprawnionej do
uzyskania
zwrotu za
wyplacone
firmie (...)
odszkodowanie
za udzielony
kredyt
leasingowy w
kwocie
401.420,00 zł,
co skutkowało
bezpodstawnym
brakiem
orzeczenia
naprawienia
szkody

solidarnie wobec oskarżonych D. R. (1), D. W., M. J. (1) w sytuacji, gdy zarówno z treści protokołu przesłuchania świadka M. W. (1) (tom II teczki tematycznej dot. wyłudzenia kredytu leasingowego k. 375-380), jak i dokumentów znajdujących się w aktach sprawy bezsprzecznie wynika, że podmiotem uprawnionym do uzyskania przedmiotowego zwrotu jest firma (...) (tom II teczki tematycznej dot. wyłudzenia kredytu leasingowego k. 381, 383-384).

9. rażąca niewspółmierność kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu D. R. (1) wskutek niedostatecznego uwzględnienia stopnia szkodliwości społecznej czynów a w szczególności potrzeb kształtowania świadomości

karnej
społeczeństwa,
które to
okoliczności we
wzajemnym ze
sobą powiązaniu
uzasadniają
wymierzenie
oskarżonemu
surowszej kary,
aniżeli
orzeczona przez
Sąd Okręgowy.

II.

**OBROŃCA
OSKARŻONEGO
– adw. T. Z.**

1. obraza prawa
procesowego w
postaci art. 4 w
zw. z art. 5 §
2 k.p.k. poprzez
pominięcie przez
Sąd okoliczności
przemawiających
na korzyść
oskarżonego, w
szczególności
przelewów
dokonywanych
przez
oskarżonego po
lutym (...) r. na
poczet
zaciągniętych
zobowiązań i
spłatę
wierzytelności
nieujętych w
zarzucanych
oskarżonemu
czynach oraz
wpłat
gotówkowych
dokonywanych
na konto spółki
Ubojni (...) Sp.

z o.o. po (...)
r. zarówno przez
oskarżonego, jak
i przez W. O.
– pracownika
oskarżonego, zaś
opis czynów
przypisanych
oskarżonemu
nie zawiera
nawet wskazania
konkretnych
transakcji, przy
których
oskarżony miał
kogokolwiek
wprowadzać w
błąd, ani nie
wskazuje działań
oskarżonego,
które miały
rzekomo
wprowadzać w
błąd jego
kontrahentów
odnośnie jego
możliwości
płatniczych oraz
zamiaru
wywiązania się z
zawartej
transakcji, które
to naruszenie
miało wpływ na
treść
zaskarżonego
wyroku poprzez
przypisanie
oskarżonemu
odpowiedzialności
za popełnienie
przestępstw z
art. 286 § 1 k.k.
i art. 294 § 1 k.k.
w zw. z art. (...)
§ 1 k.k., mimo
iż oskarżony
spłacał
zaciągnięte
zobowiązania

wobec
kontrahentów
zgodnie ze
swoimi
możliwościami,
a nawet zawierał
w tym celu
kredyty i
pożyczki,
powiększając
swoje zadłużenie
– co zostało
przez Sąd I
instancji
przyznane w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku.

2. obraza prawa
procesowego w
postaci art. 410
k.p.k. w zw. z
art. 7 k.p.k.,
która miała
wpływ na treść
zaskarżonego
wyroku, poprzez
przekroczenie
zasady
swobodnej
oceny dowodów
oraz
niewzględnienie
całości
przeprowadzonego
materiału
dowodowego i
uznanie, iż
oskarżony miał
zamiar
bezpośredni
kierunkowy
dokonania
oszustw wobec
szeregu osób
i podmiotów
gospodarczych,
który to zamiar
zrealizował w

ramach ciągu
przestępstw
opisanych w
pkt I i II
części wstępnej
wyroku, mimo
braku istnienia
dowodów
przemawiających
za istnieniem
takiego zamiaru
przy zawieraniu
transakcji z
podmiotami
wskazanymi w
zaskarżonym
wyroku oraz
braku
wskazania, jakie
dokładnie
transakcje
miałyby zostać
dokonane przez
oskarżonego z
takim zamiarem,
zaś z
przeprowadzonego
materiału
dowodowego,
ocenianego w
sposób
wszechstronny
zgodnie z
zasadami
logicznego
rozumowania
nie wynika,
by transakcje
zawierane przez
oskarżonego z
pokrzywdzonymi
wymienionymi
w zaskarżonym
wyroku we
wskazanym
okresie były
dokonywane z
zamiarem
bezpośrednim i
kierunkowym

dokonania oszustw, co miało wpływ na treść wyroku poprzez bezpodstawne przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. (...) § 1 k.k., mimo braku zamiaru bezpośredniego i kierunkowego dokonania oszustwa po stronie oskarżonego.

3. obraza prawa procesowego w postaci art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez brak konkretnego wskazania w opisach czynów w pkt I i II części wstępnej wyroku transakcji, które Sąd I instancji uważa za zawarte z bezpośrednim zamiarem kierunkowym wprowadzenia w błąd kontrahenta i doprowadzenia go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem a także brak wskazania czynności oskarżonego,

mających
doprowadzić do
wprowadzenia
kontrahentów w
błąd odnośnie
zamiaru
zapłacenia w
całości i w
terminie za
zaciągnięcie
zobowiązania
finansowego, co
miało wpływ na
treść
zaskarżonego
wyroku w ten
sposób, że opis
czynów
wskazanych w
pkt I i II
części wstępnej
wyroku przyjęty
ostatecznie
przez Sąd I
instancji w
części skazującej
nie określa
dokładnie
przypisanych
oskarżonemu
czynów, zaś
przypisane
czyny nie
wyczerpują
znamion
żadnego z
przywołanych
przepisów
ustawy karnej
materialnej a
sentencja
wyroku nie
pozwala na
precyzyjne
ustalenie treści
czynu
przypisanego
oskarżonemu.

4. naruszenie prawa procesowego w postaci art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego oraz dokonanie przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sprzecznych ze sobą ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, poprzez uznanie, iż oskarżony miał zamiar bezpośredni i kierunkowy dokonania oszustw wobec szeregu osób i podmiotów gospodarczych i go zrealizował przy popełnianiu ciągu przestępstw opisanych w pkt I i II wyroku, mimo braku wskazania dowodów przemawiających za uznaniem przez Sąd I instancji, iż działanie oskarżonego było

dokonywane z zamiarem bezpośrednim i kierunkowym w każdym z dni i wobec każdego z pokrzywdzonych z osobna dokonywania poszczególnych czynów przypisanych oskarżonemu nie może być podstawą przypisania oskarżonemu odpowiedzialności z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. (...) § 1 k.k.

5. obraza prawa procesowego w postaci art. 170 § 1 pkt 3 i 5 poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego z dnia (...) r. o przesłuchanie osób niepodlegających wezwaniu na rozprawę główną zgodnie z aktem oskarżenia, złożonego w określonym przez Sąd I instancji terminie zgodnie ze zobowiązaniem z dnia (...)

r. a następnie ponowionego pismem obrońcy oskarżonego z dnia (...) r., mimo przedstawienia okoliczności, na jakie osoby te miałyby zeznawać, które to okoliczności miały związek z przedmiotem niniejszego postępowania i udowodniłyby niewinność oskarżonego, zaś same zeznania świadków byłyby przydatne do wykazania okoliczności wskazywanych przez oskarżonego, choćby odnośnie czynności podejmowanych odnośnie wznowienia działalności ubojni, którą to okoliczność Sąd I instancji ustalił przeciwnie, niż twierdził oskarżony, zaś przesłuchanie tych osób wobec złożenia wniosku o ich przesłuchanie na początku postępowania sądowego nie wpłynęłoby na przedłużenie postępowania,

co w
konsekwencji
doprowadziło do
niesłusznego
skazania
oskarżonego za
czyny ujęte w
pkt I i II
części wstępnej
wyroku.

6. błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjęty za
podstawę
zaskarżonego
wyroku
odnośnie
czynów ujętych
w pkt I, II oraz V
części wstępnej
wyroku, za które
następnie
przypisano
oskarżonemu
sprawstwo i
winę w części
skazującej
wyroku, który
miał wpływ na
treść wyroku
poprzez uznanie,
iż oskarżony
od (...) r.
nie regulował
swoich
zobowiązań
wobec
kontrahentów
oraz zaprzestał
wpłat na
rachunki (...) sp. z o.o.
oraz swojej
działalności
gospodarczej,
które to
ustalenie jest
wprost

sprzeczne z
zebrany
materiałem
dowodowym, z
którego wynika,
iż oskarżony
D. R. (1)
ostatniej wpłaty
gotówkowej na
konto Spółki
dokonał w dniu
(...) r. w
kwocie 15.000 zł
a więc prawie
4 miesiące po
dacie wskazanej
przez Sąd I
instancji, zaś
płatności na
rzecz
kontrahentów
realizował
jeszcze w (...)

7. błąd w
ustaleniach
faktycznych,
przyjęty za
podstawę
zaskarżonego
wyroku (zarzut
I w części
wstępnej
wyroku,
następnie
przypisano
oskarżonemu
sprawstwo i
winę w części
skazującej
wyroku), który
miał wpływ na
treść wyroku
poprzez uznanie,
iż oskarżony D.
R. (1) zawierając
transakcje od
(...) (...) r.
do (...) r.
z następującymi

podmiotami
(wymienionymi
z nazwy, jak
i imienia i
nazwiska w
tym zarzucie
na str. 3-4
apelacji – uwaga
SA) działał z
zamiarem
pokrzywdzenia
ww. podmiotów
oraz wprowadził
ww.
kontrahentów w
błąd odnośnie
zamiaru
zapłacenia w
całości i w
terminie za
wynikające z
umów
zobowiązania
finansowe oraz
że wprowadził
w błąd ww.
kontrahentów co
do faktycznych
możliwości
płatniczych
zarządzanej
przez niego
Spółki, podczas
gdy oskarżony
współpracował z
ww. podmiotami
od lat, regulował
wszystkie
należne
zobowiązania na
rzecz ww.
podmiotów,
choć niektóre z
nich po czasie
a niezapłacone
zobowiązania
oskarżonego
zostałyby przez
spółkę
oskarżonego

uregulowane,
gdyby nie doszło
do pożaru
ubojni.

8. błąd w
ustaleniach
faktycznych,
przyjęty za
podstawę
zaskarżonego
wyroku (zarzut I
części wstępnej
wyroku,
następnie
przypisano
oskarżonemu
sprawstwo i
winę w części
skazującej
wyroku), który
miał wpływ na
treść wyroku
poprzez uznanie,
iż oskarżony D.
R. (1) z dniem
(...) r. zaprzestał
płatności
zobowiązań na
rzecz
kontrahentów
spółki Ubojnia
(...) sp. z
o.o., mimo, iż
wyciągi kont
spółki wskazują
niezbieżnie, iż
spółka ta
wykonywała
przelewy na
rzecz
kontrahentów
także w (...)
r., przy czym
dienne saldo
przelewów na
rzecz
kontrahentów w
okresie od m.
do (...) wahało

się w granicach
60-120 tysięcy
złotych.

9. błąd w
ustaleniach
faktycznych,
przyjęty za
podstawę
zaskarżonego
wyroku (zarzut
II części
wstępnej
wyroku,
następnie
przypisano
oskarżonemu
sprawstwo i
winę w części
skazującej
wyroku), który
miał wpływ na
treść wyroku
poprzez uznanie,
iż oskarżony D.
R. (1) zawierając
transakcje od
(...) r. z
następującymi
podmiotami
(wymienionymi
z nazwy, jak
i imienia i
nazwiska w tym
zarzucie na str. 5
apelacji – uwaga
SA), działał
z zamiarem
pokrzywdzenia
ww. podmiotów
oraz wprowadził
ww.
kontrahentów w
błąd odnośnie
zamiaru
zapłacenia w
całości i w
terminie za
wynikające z
umów

zobowiązania finansowe oraz że wprowadził w błąd ww. kontrahentów co do faktycznych możliwości płatniczych, podczas gdy oskarżony współpracował z ww. podmiotami od lat, regulował wszystkie należne zobowiązania na rzecz ww. podmiotów, choć niektóre z nich po czasie a niezapłacone zobowiązania oskarżonego zostałyby przez spółkę oskarżonego uregulowane, gdyby nie doszło do pożaru ubojni.

10. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku (zarzut III części wstępnej wyroku, następnie przypisano oskarżonemu sprawstwo i winę w części skazującej wyroku) poprzez uznanie, iż oskarżony

nakłaniał
mistrza
kominarskiego
T. S. do
poświadczenia
nieprawdy w
protokole
kontroli
przewodów
kominowych
znajdujących się
w ubojni drobiu
przy ul. (...)
w W. poprzez
sporządzenie
protokołu z
przeprowadzonej
na podstawie
ustawy – prawo
budowlane
kontroli,
pomimo jej
nieprzeprowadzenia
i naniesienia na
tenże protokół
daty sprzed
zdarzenia z dnia
(...) r., w
wyniku którego
spaleni uległa
ww. ubojnia,
mimo że ta
okoliczność nie
wynika z
materiału
dowodowego,
zaś świadek T.
S. nie potrafił
przytoczyć słów
oskarżonego,
które miały
stanowić takie
nakłanianie, co
miało wpływ na
treść wyroku
poprzez
przypisanie
oskarżonemu
odpowiedzialności
za czyn

wskazany w pkt III części wstępnej wyroku.

11. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku (zarzut IV części wstępnej wyroku, następnie przypisano oskarżonemu sprawstwo i winę w części skazującej wyroku), który miał wpływ na jego treść, poprzez uznanie, iż oskarżony za pośrednictwem M. O. nakłaniał mistrza kominarskiego H. B. do poświadczenia nieprawdy w protokole kontroli przewodów kominowych znajdujących się w ubojni drobiu przy ul. (...) w W. poprzez sporządzenie protokołu z przeprowadzonej na podstawie ustawy – prawo budowlane kontroli, pomimo jej nieprzeprowadzenia i naniesienia na

tenże protokół daty sprzed zdarzenia z dnia (...) r., w wyniku którego spaleni uległa ww. ubojnia, pomimo że świadkowie H. B. oraz M. O. pod wpływem organów ścigania zmieniali parokrotnie swoje zeznana, ostatecznie obciążając oskarżonego D. R. (1), czego ostatecznie Sąd I instancji nie uwzględnił przy ustalaniu stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

(...). błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku (zarzut IV części wstępnej wyroku, następnie przypisano oskarżonemu sprawstwo i winę w części skazującej wyroku), który miał wpływ na jego treść poprzez uznanie, iż mistrz kominiarski H. B. poświadczył

w protokole
nieprawdę,
mimo
nieprzeprowadzenia
kontroli oraz
nieprzeprowadzenia
ustaleń
dotyczących
prawidłowości
podłączenia
kotła CO, mimo
iż H. B. wyraźnie
wskazał w
swoich
zeznaniach, że
dokonał
inspekcji pieca
CO w
przedmiotowym
zakładzie, co
wyklucza tym
samym
poświadczenie
przez niego
nieprawdy w
zarzucanym
oskarżonemu
zakresie czynu.

13. błąd w
ustaleniach
faktycznych,
przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku (zarzut V
części wstępnej
wyroku,
następnie
przypisano
oskarżonemu
sprawstwo i
winę w części
skazującej
wyroku), który
miał wpływ
na jego treść
poprzez uznanie,
iż Spółka
Ubojnia (...)

Sp. z o.o.
przy zawieraniu
zobowiązań z
wymienionymi
w pkt V
części wstępnej
kontrahentami
w okresie od
(...) r. była w
stanie grożącej
niewypłacalności,
przez co
uszczuplił
zaspokojenie
wierzycieli
wymienionych w
pkt V części
wstępnej
wyroku, podczas
gdy Spółka
Ubojnia (...) Sp. z o.o.
do momentu
pożaru
prowadziła
działalność w
normalnym
zakresie i w
sytuacji
prowadzenia
normalnej
produkcji byłaby
w stanie
uregulować
wszystkie
zaciągnięte
zobowiązania.

14. błąd w
ustaleniach
faktycznych,
przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku (zarzut V
części wstępnej
wyroku,
następnie
przypisano
oskarżonemu

sprawstwo i
winę w części
skazującej
wyroku), który
miał wpływ
na jego treść
poprzez uznanie,
iż oskarżony D.
R. (1) usuwał,
ukrywał, zbywał
lub uszkadzał
składniki
majątku,
działając w celu
osiągnięcia
korzyści
majątkowej
poprzez:

a.

wyprzedawanie
wyposażenia
sklepów w
postaci lady
sprzedażowej,
kiosku, witryny
chłodniczej,
kontenera-
chłodni, sprzętu
elektronicznego
w postaci
notebooka,
komputera,
zestawu
komputerowego,
kserokopiarki,
ośmiu pojazdów
– w tym pięciu
samochodów
dostawczych i
2 osobowych,
motoroweru
oraz wózka
widłowego o
łącznej wartości
380.499,00 zł,

b. sprzedaż
nieruchomości (i
podejmowanie

innych czynności wymienionych w podpunktach od i.-viii. tego zarzutu na str. 6 apelacji – uwaga SA),

podczas gdy czynności te były związane z bieżącym działaniem ubojni przed jej spalaniem i były zawierane w ramach bieżącego jej prowadzenia, zaś transakcje zawierane po spaleniu się ubojni miały na celu optymalizację przedsiębiorstwa, minimalizację podnoszonych kosztów oraz zgromadzenie środków na remont ubojni i wznowienie działalności ubojni.

15. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku (zarzut VI części wstępnej wyroku, następnie przypisano oskarżonemu

sprawstwo i
winę w części
skazującej
wyroku), który
miał wpływ
na jego treść
poprzez uznanie,
iż oskarżony D.
R. (1) działając w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej oraz
uzyskania z
Banku (...)
kredytu w
rachunku
bieżącym w
kwocie
4.000.000,00 zł
składając
wniosek o jego
przyznanie,
doprowadził
przedstawicieli
(...) S.A. w błąd
co do możliwości
terminowego
regulowania
zobowiązań z
niego
wynikających,
podczas gdy z
materiału
dowodowego
niniejszej
sprawy nie
wynika
bezpośredni,
kierunkowy
zamiar
oskarżonego
wprowadzenia w
błąd
przedstawiciela
banku, co
wyklucza
przypisanie
oskarżonemu
odpowiedzialności
z art. 286 § 1

k.k. a co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za czyn wskazany w pkt VI części wstępnej wyroku.

16. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku (zarzut VII części wstępnej wyroku, następnie przypisano oskarżonemu sprawstwo i winę w części skazującej wyroku), który miał wpływ na jego treść poprzez uznanie, iż oskarżony D. R. (1) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania ze (...) Banku w M. kredytu w kwocie 200.000 zł składając wniosek nr (...) o jego przyznanie, doprowadził przedstawicieli Banku Spółdzielczego w M. w błąd co

do możliwości terminowego regulowania zobowiązań z niego wynikających, podczas gdy z materiału dowodowego niniejszej sprawy nie wynika bezpośredni, kierunkowy zamiar oskarżonego wprowadzenia w błąd przedstawiciela banku, co wyklucza przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności z art. 286 § 1 k.k. a co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za czyn wskazany w pkt VII części wstępnej wyroku.

17. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku (zarzut VIII części wstępnej wyroku, następnie przypisano

oskarżonemu
sprawstwo i
winę w części
skazującej
wyroku), który
miał wpływ
na jego treść
poprzez uznanie,
iż oskarżony D.
R. (1) działając w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej oraz
uzyskania z
(...) Bank (...)
S.A. z siedzibą
w W. kredytu
obrotowego z
rachunku
bieżącego (...) w
kwocie 200.000
zł, składając
wniosek o jego
przyznanie
działał z
zamiarem
wprowadzenia
przedstawicieli
(...) Bank (...)
S.A. z siedzibą w
W. w błąd co do
możliwości
terminowego
regulowania
zobowiązań z
niego
wynikających i
doprowadził
bank do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem
znacznej
wartości w
kwocie 200.000
zł, podczas gdy z
materiału
dowodowego
niniejszej
sprawy nie

wynika
bezpośredni,
kierunkowy
zamiar
oskarżonego
wprowadzenia w
błąd
przedstawicieli
banku, co
wyklucza
przypisanie
oskarżonemu
odpowiedzialności
z art. 286 § 1
k.k. a co miało
wpływ na treść
zaskarżonego
wyroku poprzez
przypisanie
oskarżonemu
odpowiedzialności
za czyn
wskazany w
pkt VIII części
wstępnej
wyroku.

18. błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku (zarzut
IX części
wstępnej
wyroku,
następnie
przypisano
oskarżonemu
sprawstwo i
winę w części
skazującej
wyroku), który
miał wpływ
na jego treść
poprzez uznanie,
iż oskarżony D.
R. (1) składając
wniosek o

przyznanie
kredytu
inwestycyjnego
w kwocie
300.000 zł do
(...) Bank (...)
S.A. z siedzibą
w W. działał
z zamiarem
wprowadzenia
Banku w błąd co
do rzeczywistego
stanu swoich
finansów oraz
zatajenia
informacji o
zawarcie w dniu
(...) r. umowy
ze (...) Bankiem
w M. o kredyt
na rachunku
bieżącym o nr
(...) (...) na
kwotę 200.000
zł, pomimo że
wniosek o
przyznanie
kredytu
wypełniał za
oskarżonego
pośrednik
finansowy, zaś z
materiału
dowodowego
niniejszej
sprawy nie
wynika
bezpośredni,
kierunkowy
zamiar
oskarżonego
wprowadzenia w
błąd
przedstawicieli
Banku, co
wyklucza
przypisanie
oskarżonemu
odpowiedzialności
z art. 286 § 1

k.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za czyn wskazany w pkt IX części wstępnej wyroku.

19. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku (zarzut X części wstępnej wyroku, następnie przypisano oskarżonemu sprawstwo i winę w części skazującej wyroku ze zmianą opisu czynu wskazaną w pkt 5 skazującej wyroku), który miał wpływ na jego treść, poprzez uznanie, iż oskarżony D. R. (1) składając wniosek o udzielenie pożyczki hipotecznej w kwocie 610.000 zł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K. działał z zamiarem wprowadzenia

Banku w błąd co do rzeczywistego stanu swoich finansów oraz zatajenia informacji o zawarciu:

a. w dniu (...) (...) r. z przedstawicielem Banku (...) S.A. z siedzibą we W. umowy o kredyt w rachunku bieżącym o nr (...) na kwotę 4.000.000 zł,

b. w dniu (...) r. umowy ze (...) Bankiem w M. o kredyt na rachunku bieżącym o nr (...) (...) na kwotę 200.000 zł,

c. w dniu (...) r. z przedstawicielem (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. kredytu inwestycyjnego o numerze (...) w kwocie 300.000 zł,

pomimo że wniosek o przyznanie kredytu wypełniał za oskarżonego pośrednik finansowy, a z materiału dowodowego niniejszej sprawy nie

wynika
bezpośredni,
kierunkowy
zamiar
oskarżonego
wprowadzenia w
błąd
przedstawicieli
Banku, co
wyklucza
przypisanie
oskarżonemu
odpowiedzialności
z art. 286 § 1
k.k., co miało
wpływ na treść
zaskarżonego
wyroku poprzez
przypisanie
oskarżonemu
odpowiedzialności
za czyn
wskazany w
pkt X części
wstępnej
wyroku.

20. błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku (zarzut
XI części
wstępnej
wyroku,
następnie
przypisano
oskarżonemu
sprawstwo i
winę w części
skazującej
wyroku), który
miał wpływ
na jego treść,
poprzez uznanie,
iż oskarżony D.
R. (1) składając
formularz o

przyznanie
pożyczki w
kwocie
272.848,40 zł
brutto z (...)
Bank S.A. z
siedzibą w W.
działał z
zamiarem
wprowadzenia
Banku w błąd co
do rzeczywistego
stanu swoich
finansów oraz
zatajenia
informacji o
zawarciu:

a. w dniu
(...) (...) r. z
przedstawicielem
Banku (...) S.A.
z siedzibą we W.
umowy o kredyt
w rachunku
bieżącym o nr
(...) na kwotę
4.000.000 zł,

b. w dniu (...) r.
umowy ze
(...) Bankiem w
M. o kredyt
na rachunku
bieżącym o nr
(...) (...) na
kwotę 200.000
zł,

c. w dniu (...) r. z
przedstawicielem
(...) Bank (...) S.A.
z siedzibą
w W. kredytu
inwestycyjnego
o numerze (...) w
kwocie 300.000
zł,

d. w dniu (...) r.
z

przedstawicielem
(...) Banku (...)
z siedzibą w
K. umowy o
pożyczkę
hipoteczną nr
(...) w kwocie
610.000 zł

pomimo, że
wniosek o
przyznanie
kredytu
wypełniał za
oskarżonego
pośrednik
finansowy, a z
materiału
dowodowego
niniejszej
sprawy nie
wynika
bezpośredni,
kierunkowy
zamiar
oskarżonego
wprowadzenia w
błąd
przedstawicieli
Banku, co
wyklucza
przypisanie
oskarżonemu
odpowiedzialności
z art. 286 § 1
k.k., co miało
wpływ na treść
zaskarżonego
wyroku poprzez
przypisanie
oskarżonemu
odpowiedzialności
za czyn
wskazany w
pkt XI części
wstępnej
wyroku.

21. błąd w
ustaleniach

faktycznych
przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku (zarzut
XII części
wstępnej
wyroku,
następnie
przypisano
oskarżonemu
sprawstwo i
winę w części
skazującej
wyroku), który
miał wpływ
na jego treść,
poprzez uznanie,
iż oskarżony D.
R. (1) składając
wniosek o
pożyczkę
ekspresową w
kwocie
148.500,00 zł
w Banku (...) S.A.
z siedzibą
w W. działał
z zamiarem
wprowadzenia
Banku w błąd co
do rzeczywistego
stanu swoich
finansów oraz
zatajenia
informacji o
zawarciu:

a. w dniu
(...) (...) r. z
przedstawicielem
Banku (...) S.A.
z siedzibą we W.
umowy o kredyt
w rachunku
bieżącym o nr
(...) na kwotę
4.000.000 zł,

b. w dniu (...) r. umowy ze (...) Bankiem w M. o kredyt na rachunku bieżącym o nr (...) (...) na kwotę 200.000 zł,

c. w dniu (...) r. z przedstawicielem (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. kredytu inwestycyjnego o numerze (...) w kwocie 300.000 zł,

d. w dniu (...) r. z przedstawicielem (...) Banku (...) z siedzibą w K. umowy o pożyczkę hipoteczną nr (...) w kwocie 610.000 zł

pomimo, że wniosek o przyznanie kredytu wypełniał za oskarżonego pośrednik finansowy, a z materiału dowodowego niniejszej sprawy nie wynika bezpośredni, kierunkowy zamiar oskarżonego wprowadzenia w błąd

przedstawicieli
Banku, co
wyklucza
przypisanie
oskarżonemu
odpowiedzialności
z art. 286 § 1
k.k., co miało
wpływ na treść
zaskarżonego
wyroku poprzez
przypisanie
oskarżonemu
odpowiedzialności
za czyn
wskazany w
pkt XII części
wstępnej
wyroku.

22. błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku (zarzut
XIII części
wstępnej
wyroku,
następnie
przypisano
oskarżonemu
sprawstwo i
winę w części
skazującej
wyroku), który
miał wpływ
na jego treść,
poprzez uznanie,
iż oskarżony D.
R. (1) działał
z zamiarem
wprowadzenia
przedstawicieli
(...) Sp. z o.o.
w błąd co
do rzeczywistego
stanu swoich
finansów oraz

zatajenia
informacji o
zawarciu:

a. w dniu (...) r.
umowy ze
(...) Bankiem w
M. o kredyt
na rachunku
bieżącym o nr
(...) (...) na
kwotę 200.000
zł,

b. w dniu (...) r.
z
przedstawicielem
(...) Bank (...) S.A.
z siedzibą w W. kredytu
inwestycyjnego o numerze (...) w
kwocie 300.000 zł,

c. w dniu (...) r. z
przedstawicielem
(...) Banku (...) z siedzibą w
K. umowy o pożyczkę
hipoteczną nr (...) w kwocie
610.000 zł

pomimo, że
wniosek o
przyznanie
kredytu
wypełniał za
oskarżonego
pośrednik
finansowy, a z
materiału
dowodowego
niniejszej
sprawy nie
wynika
bezpośredni,
kierunkowy
zamiar

oskarżonego
wprowadzenia w
błąd
przedstawicieli
leasingu, co
wyklucza
przypisanie
oskarżonemu
odpowiedzialności
z art. 286 § 1
k.k., co miało
wpływ na treść
zaskarżonego
wyroku poprzez
przypisanie
oskarżonemu
odpowiedzialności
za czyn
wskazany w
pkt XIII części
wstępnej
wyroku.

23. błąd w
ustaleniach
faktycznych,
przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku (zarzut
XIII części
wstępnej
wyroku,
następnie
przypisano
oskarżonemu
sprawstwo i
winę w części
skazującej
wyroku), który
miał wpływ
na jego treść,
poprzez uznanie,
iż oskarżony
D. R. (1)
wprowadził w
błąd
przedstawicieli
(...) Sp. z
o.o. odnośnie

dokonania
zakupu a
następnie
sprzedaży
przedmiotów
wyposażenia
ubojni drobiu w
postaci regałów
przepływowych,
pakowarki,
etykieciarki a
następnie
przyjął środki
uzyskane w
leasingu w
gotówce za
pośrednictwem
M. J. (1) oraz T.
G. (1), pomimo,
że okoliczności
te nie znajdują
potwierdzenia w
przeprowadzonym
materiale
dowodowym a
w szczególności
odnośnie
przekazania
jakichkolwiek
środków
pochodzących z
przedmiotowego
leasingu w
gotówce
oskarżonemu, co
miało wpływ na
treść
przedmiotowego
wyroku
przypisanie
oskarżonemu
odpowiedzialności
za czyn
wskazany w
pkt XIII części
wstępnej
wyroku.

OBROŃCA
OSKARŻONEGO

– **adv. R. K.**
(1)

1. obraza przepisów postępowania i przepisów prawa materialnego, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia a w szczególności:

a) rażące naruszenie art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., mające wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie, przekraczając swobodną ocenę dowodów, że dowody ujawnione na etapie postępowania przed Sądem I instancji pozwalają na uznanie, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych czynów w sytuacji, gdy orzeczenie o winie nie znajduje uzasadnienia w całości zgromadzonego materiału dowodowego,

b) rażąca obraza postępowania

art. 7 k.p.k.,
mająca wpływ na
treść orzeczenia
poprzez rażące
przekroczenie
granic
swobodnej
oceny dowodów,
podjęcie tej
oceny w sposób
dowolny,
sprzeczny z
zasadami wiedzy
i doświadczenia
życiowego
polegające na
uznaniu winy
oskarżonego,
pomimo że
warunkiem
niezbędnym do
wypełnienia
znamion czynów
z art. 286 § 1 k.k.
jest działanie
w wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru, w celu
osiągnięcia
korzyści
majątkowej, co
w
przedmiotowej
sprawie nie
zostało
wykazane,

c) naruszenie
art. 410 k.p.k.
poprzez brak
przesłuchania
świadków –
pracowników
ubojni, na
okoliczność
odbudowania
ubojni i
wznowienia
działalności, co
było istotne

dla ustalenia
zamiaru
oskarżonego w
zakresie
regulowania
zaciągniętych
zobowiązań,

d) rażące
naruszenie art.
5 § 1 i 2
k.p.k. poprzez
naruszenie
zasady
domniemania
niewinności oraz
rozstrzygnięcie
nie dających się
usunąć
wątpliwości na
niekorzyść
oskarżonego, w
szczególności w
zakresie zamiaru
działania
oskarżonego,

e) art. 46 k.k.
przez
zobowiązanie
oskarżonego do
naprawienia
szkody, podczas
gdy swoim
zachowaniem
nie zrealizował
on ustawowych
znamion
przestępstwa
oszustwa i nie
ponosi prawnej
odpowiedzialności
za wyrządzone
szkody.

2. błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę

orzeczenia,
mający wpływ
na treść
rozstrzygnięcia,
poprzez uznanie,
iż:

a) oskarżony
dopuścił się
zarzucanych
czynów,
działając
świadomie, w
sposób z góry
przemyślany,
realizując
zamiar
oszustwa,
podczas gdy
dogłębna analiza
zgromadzonego
w sprawie
materiału
wskazuje, że
oskarżony
wskutek zdarzeń
nadzwyczajnych,
losowych,
niezależnych od
jego woli –
pożar ubojni,
znalazł się w
niekorzystnej
sytuacji
finansowej,
uniemożliwiającej
terminowe
regulowanie
zaciągniętych
zobowiązań a
podejmowane
przez niego
działania w
postaci
zawierania ugód
i prolongaty
zapłaty
należności,
przeczą tezie

przyjętej przez Sąd,

b) brak uwzględnienia w okolicznościach sprawy, że jakość dostarczanego żywca powodowała duże odpady w procesie produkcji a w związku z tym oskarżony otrzymał zmniejszone dochody,

c) niewłaściwe uznanie, że w momencie zaciągania zobowiązań kredytowych oskarżony miał świadomość braku możliwości ich spłaty, podczas gdy z analizy akt wynika, że regulował arbitralnie pewne należności, co przeczy tezie o z góry zaplanowanym zamiarze,

d) przyjęcie założenia, że oskarżony zaciągnął kolejne zobowiązania wiedząc, że jest niewypłacalny,

podczas gdy
Sąd pominął
okoliczność, że
rosnące
zadłużenia
spowodowały
konieczność
zapewnienia
płynności
finansowej,

e) ustalenie
przez Sąd, że
oskarżony
przedstawił w
instytucjach
finansowych
nieprawdziwe
informacje
dotyczące
sytuacji
finansowej,
podczas gdy
faktycznie
oskarżony
korzystał z
pośredników
kredytowych,
którzy
przygotowywali
dokumenty dla
banków,
zapewniając
oskarżonego o
ich
prawidłowości,

f) przyjęcie,
że oskarżony
działał wspólnie
i w
porozumieniu z
D. W., T. G.
(1), M. M. (1)
i M. J. (1), w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej i
doprowadzenia
do zawarcia

	<p>umowy na kredyt leasingowy, podczas gdy oskarżony nie wypełnił znamion zarzucanego czynu, ponieważ nie otrzymał przedmiotów leasingu oraz nie odniósł korzyści majątkowej z tego tytułu.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Przed przystąpieniem do ustosunkowania się do zarzutów apelacyjnych należy wskazać, iż Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia (...) r. w sprawie (...) uznał oskarżonego D. R. (1) za winnego tego, że:</p> <p>w pkt 1: I. w okresie od (...) (...) roku do (...) roku w miejscowości W. oraz R., D., S., K., K., R., C., L., C.,</p>			

P. P. (1), C., C. ,
Ś., S., J., W., K.,
B., P., W., W., K.,
G., S., M., w G.,
w G. (woj. (...)),
w Ł. oraz K. (woj.
(...)) działając w
krótkich
odstępach czasu
i w wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru oraz w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej w
ramach spółki
z.o.o. o nazwie
Ubojnia (...) z
siedzibą w
miejscowości
W., w której
pełnił funkcję
prezesa zarządu,
doprowadził
właścicieli,
pełnomocników
lub
upoważnionych
pracowników
ustalonych
podmiotów
gospodarczych
do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem w
postaci
sprzedaży w.w
firmie z
odroczonego
terminem
płatności żywca
drobiowego i
innych towarów
oraz wykonania
zleconych
firmom usług za
pomocą
wprowadzenia
ich w błąd, co do

swojego zamiaru
zapłacenia w
całości i w
terminie za
wynikające z
umowy
zobowiązania
finansowe oraz
co do swoich
faktycznych
możliwości
płatniczych
zarządzanej
przez niego
spółki i tak:

– za zakupione
w okresie od
(...) (...) roku do
(...) roku we W.
z Gospodarstwa
Rolnego (...)
kurczaki brojlery
o łącznej
wartości
99.82,58 zł na
szkodę I. F.

- za zakupione
w dniu (...) roku
w G. ze spółki
(...) Sp. z o.o.
kurczaki brojlery
o wartości
20.000 zł na
szkodę w.w
spółki

- za wykonane w
okresie od (...)
roku do (...) roku
w miejscowości
W. przez firmę
(...)-Vet M. G. (1)
z siedzibą w C.
usługi sanitarne
o łącznej
wartości 787,20
złoty na
szkodę M. G. (1)

- za
wynajmowanie i
serwisowanie
odzieży roboczej
w okresie od
(...) roku w
miejscowości W.
od spółki (...)
Sp. z o.o. z
siedzibą w Ł. o
wartości łącznej
10.159,46
złotych na
szkodę w/w
spółki

- za zakupione
w okresie od
(...) roku do (...)
roku w S. od
Przedsiębiorstwa
Produkcyjno-
Handlowego (...)
ubrania robocze
o łącznej
wartości
4.205,37 złotych
na szkodę E. J.

- za zakupione
w okresie od
(...) roku w
miejscowości G.
z (...) kurczaki
brojlery o łącznej
wartości
66.231,60
złotych na
szkodę M. R. (1)

- za zakupione
w okresie od
(...) roku do
(...) roku w B.
z Gospodarstwa
Rolnego (...)
kurczaki brojlery
o łącznej
wartości
294.027,53

złotych na
szkodę R. L.

- za zakupione
w okresie od
(...)roku w S. z
fermy K. J. M.
kurczaki brojlery
o łącznej
wartości

497.050,42

złotych na
szkodę M. J. (2)

- za zakupione
w okresie od
(...) roku w
miejscowości L.
ze spółki
(...) Sp. z o.o.
kurczaki brojlery
o łącznej
wartości

71.290,80

złotych na
szkodę w.w
spółki

- za zakupione
w okresie od (...)
roku w R. z (...)
kurczaki brojlery
o łącznej
wartości

142.423,10

złotych na
szkodę M. I.

- za zakupione
w okresie od (...)
roku w S. ze
Spółki z o.o. (...)
kurczaki brojlery
o łącznej
wartości

766.210,49

złotych na
szkodę w.w
spółki

- za zakupione
w okresie od
(...) roku w M.
z Gospodarstwa
Rolnego (...)
kurczaki brojlery
o łącznej
wartości
163.069,45
złotych na
szkodę G. W.

- za zakupione
w dniu (...)
roku w K. ze
Spółki (...) Sp.
z.o.o. pojemniki
do transportu
drobiu żywego o
wartości 24.000
złotych na
szkodę w.w
spółki

- za zakupione
w dniu (...)
roku w C.
z Gospodarstwa
Rolnego (...)
kurczaki brojlery
o wartości
21.200,24
złotych na
szkodę K. B.

- za zakupione
w okresie od
(...) roku w J.
z Gospodarstwa
Rolnego (...)
kurczaki brojlery
o łącznej
wartości
113.070,89
złotych na
szkodę R. O.

- za zakupione
(...) roku w
R. z (...)

kurczaki brojlery
o wartości
15.022,90
złotych na
szkodę R. K. (2)

- za zakupione
(...) roku w
R. z (...)
kurczaki brojlery
o łącznej
wartości
121.660,49
złotych na
szkodę A. K.

- za zakupione
w okresie od
(...) roku w C.
ze Spółki z.o.o.
(...) Grupa (...)
kurczaki brojlery
o wartości
łącznej
139.764,85
złotych na
szkodę w.w
spółki

- za zakupione
w okresie od
(...) roku w
miejscowości G.
z Gospodarstwa
Rolnego (...)
kurczaki brojlery
o łącznej
wartości
223.987,10
złotych na
szkodę S. O.

- za zakupione
w okresie od
(...) roku w K.
z Gospodarstwa
Rolnego (...)
kurczaki brojlery
o łącznej
wartości
109.996,79

złotych na
szkodę M. R. (2)

- za zakupione
w okresie od
(...) roku w P.
P. (1) z (...)
kurczaki brojlery
o łącznej
wartości

223.745,28

złotych na
szkodę A. R.

- za zakupione
w okresie od
(...) roku w W.
z Gospodarstwa
Rolnego – (...)
kurczaki brojlery
o łącznej
wartości

316.917,20

złotych na
szkodę
małżonków I. i
R. D.

- za zakupione
w okresie od
(...) roku w D.
z Gospodarstwa
Rolnego (...)
kurczaki brojlery
o łącznej
wartości

81.109,65

złotych na
szkodę
małżonków P. L.
i K. L.

- za wykonane
w okresie od
(...) roku w
miejscowości W.
czynności
nadzoru nad
ubojem i
rozbiorem mięsa
o łącznej

wartości
28.368,50 zł na
szkodę
Powiatowego
Inspektoratu
Weterynarii w P.

- za zakupione
w okresie od (...) roku w G. z (...) kurczaki brojlery o łącznej wartości 101.597,80 złotych na szkodę J. K. (1)

- za zakupione w okresie od (...) roku ze spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. paliwo o łącznej wartości 19.419,24 złote na szkodę w.w spółki

-za zakupione w dniu (...) roku w W. z (...) kurczaki brojlery o łącznej wartości 210.611,34 zł na szkodę M. A. (1)

- za zakupione w okresie od (...) roku w D. z Gospodarstwa Rolnego (...) kurczaki brojlery o łącznej wartości 151.626,80 złotych na szkodę W. P.

- za wykonane w okresie od

(...) roku w miejscowości W. przez spółkę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ś. usługi higieniczno-sanitarne o łącznej wartości 1.347,48 złotych na szkodę w.w spółki

- za zakupione w okresie od (...) roku w S. z (...) kurczaki brojlery o łącznej wartości 222.248,21 złotych na szkodę Z. W.

- za zakupione w okresie od (...) roku w miejscowości G. od J. O. kurczaki brojlery o łącznej wartości 189.412,02 złotych na szkodę J. O.

- za zakupione w okresie od (...) roku do (...) roku w K. z Gospodarstwa Rolnego (...) kurczaki brojlery o łącznej wartości 231.297,23 złotych na szkodę J. L. (1)

- za zakupione w okresie od (...) roku do (...) roku

w C. z (...) kurczaki brojlery o łącznej wartości 130.456,90 złotych na szkodę P. B. (1)

- za zakupione (...) roku w K. ze spółki (...) Sp. z o.o. kurczaki brojlery o łącznej wartości 42.768,00 złotych na szkodę w.w spółki

- za zakupione (...) roku w S. z (...) kurczaki brojlery o łącznej wartości 71.088,00 złotych na szkodę G. G.

- za zakupione w okresie od (...) roku do (...) roku w S. z (...) kurczaki brojlery o łącznej wartości 85.202,21 złotych na szkodę B. R.

- za zakupione w okresie od (...) roku do (...) roku w K. z Gospodarstwa Rolnego (...) kurczaki brojlery o łącznej wartości 187.555,50

złotych na
szkodę M. K. (1)

- za zakupione
(...) roku w
S. z (...) kurczaki brojlery
o łącznej
wartości
83.810,00
złotych na
szkodę D. G.

przy czym czynu
tego dopuścił się
w stosunku do
mienia znacznej
wartości w
kwocie łącznej
5. 282.422,62
złotych,

tj. przestępstwa
z art. 286 § 1 k.k.
w zw. z art. 294 §
1 k.k. w zw. z art.
(...) § 1 k.k.,

II. w okresie
od (...) roku
w miejscowości
W. oraz w P.,
w S. (woj.
(...)), w C. (woj.
(...)) działając w
krótkich
odstępach czasu
i w wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru oraz w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej w
ramach
prowadzonej
działalności
gospodarczej –
Skup, (...) i
Handel (...) D. R.
(1) doprowadził
właścicieli i

upoważnionych
pracowników
ustalonych
podmiotów
gospodarczych
do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem w
postaci
sprzedaży w.w
firmie z
odroczonego
terminem
płatności żywności
drobiowego i
innych towarów
oraz wykonania
zleconych
firmom usług za
pomocą
wprowadzenia
ich w błąd, co do
swojego zamiaru
zapłacenia w
całości i w
terminie za
wynikające z
umowy
zobowiązania
finansowe oraz
co do swoich
faktycznych
możliwości
płatniczych
zarządzanej
przez niego
spółki i tak:

- za zakupione
w okresie od (...)
roku w S. z
firmy (...) spółka
jawna filety z
kurczaków o
łącznej wartości
98.428,38

złoty na
szkodę K. M., z

której to kwoty
Towarzystwo
(...) SA wypłaciło
tytułem zawartej
umowy
ubezpieczenia
firmie (...) kwotę
88.585,54
złotych

- za zakupione
w okresie od
(...) roku w
B. ze spółki
(...).Z.H.G. (...)
spółka jawna
elementy z mięsa
indyka o łącznej
wartości
29.757,97

złotych na
szkodę w.w
spółki, z której
to kwoty
Towarzystwo
(...) SA wypłaciło
tytułem zawartej
umowy
ubezpieczenia z
pokrzywdzonym
kwotę 26.782,17
złotych

- za
wynajmowanie
w okresie od
(...)roku w
miejscowości W.
na podstawie
umów najmu
(...), (...),
(...), (...) z
firmy (...) Sp.
z o.o. Agencja
(...) czterech
pojazdów marki
M. (...) oraz
na podstawie
umowy (...)
pojazdu marki

I. (...) o nr
rejestracyjnym
(...) w łącznej
kwocie

33.067,00

złotych na
szkodę w.w
spółki (...) Sp. z
o.o. Agencja (...)

- za zakupione
w okresie od (...)
roku w C. z
(...) S.A. wyroby
drobiowe o
łącznej wartości
197.887,73

złotych na
szkodę w.w
firmy, z której to
kwoty

Towarzystwo
(...) SA wypłaciło
tytułem zawartej
umowy
ubezpieczenia z
pokrzywdzonym
kwotę

178.098,96

złotych

- za zakupione
w okresie od (...)
roku do (...) roku
w K. produkty
drobiowe o
łącznej wartości
382.060,25

złotych na
szkodę (...) S.A.

- za zakupione
w okresie od (...)
roku do (...) roku
w P. produkty
z indyka z
Przedsiębiorstwa
Produkcyjno-
Handlowego (...)

- C. o łącznej

wartości
32.532,72
złotych na
szkodę J. C.,

przy czym
dopuścił się
tego czynu w
stosunku do
mienia znacznej
wartości w
kwocie łącznej
773.734,05
złotych,

tj. przestępstwa
z art. 286 § 1 k.k.
w zw. z art. 294 §
1 k.k. w zw. z art.
(...) § 1 k.k.

i przy przyjęciu,
iż przestępstwa
te stanowią ciąg
przestępstw z
art. 91 § 1 k.k.
za ciąg ten na
podstawie art.
294 § 1 k.k. w
zw. z art. 91 §
1 k.k. wymierzył
mu karę 5
lat pozbawienia
wolności;

w pkt 2: III.
w nieustalonym
czasie, ale nie
wcześniej niż
w okresie od
(...) roku w
miejscowości W.
działając w celu
osiągnięcia
korzyści
majątkowej,
chcąc by mistrz
kominiarski T. S.
jako uprawniony
do wystawienia
dokumentu w

postaci
protokołu z
okresowej
kontroli
przewodów
kominowych
(dymowych,
spalinowych,
wentylacyjnych)
dokonał czynu
zabronionego,
nakłaniał go do
poświadczenia w
protokole z
kontroli
przewodów
kominowych
znajdujących się
w ubojni drobiu
w miejscowości
W. przy ul.
(...) nieprawdy
poprzez
sporządzenie
protokołu z
przeprowadzanej
na podstawie
art. 62 ust. 1
pkt. 1 lit. c
Ustawy z 7 (...) 1994 roku Prawo
budowlane
kontroli,
pomimo jej
nieprzeprowadzenia
i naniesienia na
w.w dokument
daty jej
rzekomego
przeprowadzenia,
tj. sprzed
zdarzenia z dnia
19 (...) (...) roku, w wyniku
którego spaleni
uległa w.w
ubojnia, tj.
popelnienia
przestępstwa z
art. 18 § 2 k.k. w

zw. z art. 271 § 3
k.k.

oraz IV. w
nieustalonym
czasie, ale nie
wcześniej niż
w okresie od
(...) roku w
miejscowości
W., działając w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej,
chcąc by mistrz
kominarski H.
B. jako
uprawniony do
wystawienia
dokumentu w
postaci
protokołu z
okresowej
kontroli
przewodów
kominowych
(dymowych,
spalinowych,
wentylacyjnych)
dokonał czynu
zabronionego,
nakłaniał go,
przez inną
ustaloną osobę,
do
poświadczenia w
protokole z
kontroli
przewodów
kominowych
znajdujących się
w ubojni drobiu
w miejscowości
W. przy ul. (...)
przeprowadzanej
na podstawie
art. 62 ust. 1
pkt. 1 lit. c
Ustawy z 7 (...)
1994 roku Prawo

budowlane
nieprawdy
poprzez
sporządzenie
protokołu, mimo
nieprzeprowadzenia
przedmiotowej
kontroli oraz
wpisaniu na nim
daty kontroli(...)
roku oraz na
poświadczeniu
nieprawdy w
opinii numer
(...) dotyczącej
ustalenia
prawidłowości
podłączenia
kotła CO
wydanej na
podstawie art.
62 ust. 1 pkt.
1 lit. c Ustawy
z 7 (...) 1994
roku – Prawo
budowlane oraz
art. 6 ust. 5
pkt. 1 ustawy z
24 sierpnia 1991
roku o ochronie
przeciwpożarowej
(Dz. U.
2009.178.1380
j.t.) pomimo
nieprzeprowadzenia
ustaleń
dotyczących
prawidłowości
podłączenia oraz
wpisaniu na
opinii daty jej
sporządzenia –
(...)roku, tj.
popelnienia
przestępstwa z
art. 18 § 2 k.k. w
zw. z art. 271 § 3
k.k.

i przy przyjęciu,
iż przestępstwa
te stanowią ciąg
przestępstw z
art. 91 § 1 k.k.
za ciąg ten na
podstawie art. 19
§ 1 k.k. w zw.
z art. 271 § 3
k.k. w zw. z
art. 91 § 1 k.k.
wymierzył mu
karę 8 miesięcy
pozbawienia
wolności;

w pkt 3:
V w okresie
od (...) roku
w miejscowości
W., w P. w
wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru, będąc
Prezesem
Zarządu Ubojni
(...) Sp. z o.o.
z siedzibę w
miejscowości W.
oraz prowadząc
firmę Skup, (...)
i Handel (...),
znając kondycję
finansową firmy
i spółki,
posiadane
zobowiązania
zarówno
wymagalne jak
i niewymagalne,
w sytuacji
grożącej
niewypłacalności,
uszczuplił
zaspokojenie
niżej
wymienionych
wierzycieli i tak:

- I. F.
wierzycelność w
łącznej kwocie
99.682,58
złotych

- spółki (...)
Sp. z o.o.
wierzycelność o
wartości 20.000
złotych

- M. G. (1)
wierzycelność o
łącznej wartości
787,20 zł

- spółki (...)
Sp. z o.o.
wierzycelność o
łącznej wartości
10.159,46
złotych

- E. J.
wierzycelność o
łącznej wartości
4.205,37 złotych

- M. R. (1)
wierzycelność o
łącznej wartości
66.231,60
złotych

- R. L.
wierzycelność o
łącznej wartości
294.027,53 złote

- M. J. (2)
wierzycelność o
łącznej wartości
497.050,42 złote

- spółki (...)
sp. z o.o.
wierzycelność o
łącznej wartości
71.290,80
złotych

- M. I.
wierzycelność o
łącznej wartości
142.423,10
złotych

- spółki
z o.o. (...)
wierzycelność o
łącznej wartości
766.210,49
złotych

- G. W.
wierzycelność o
łącznej wartości
163.069,45
złotych

- spółki (...)
Sp. z o.o.
wierzycelność o
wartości 24.000
zł

- K. B.
wierzycelność o
wartości 21.200
złotych

- R. O.
wierzycelność o
łącznej wartości
113.070,89
złotych

- R. K. (2)
wierzycelność o
wartości
15.022,90
złotych

- A. K.
wierzycelność o
łącznej
wartości 121.660,49
złotych

- spółki
z o.o. (...)
wierzycelność o

łącznej wartości
139.764,85
złotych

- S. O.
wierzycelność o
łącznej wartości
223.987,10
złotych

- M. R. (2)
wierzycelność o
łącznej wartości
109.996,79
złotych

- A. R.
wierzycelność o
łącznej wartości
223.745,28
złotych

- I. i R. D.
wierzycelność o
łącznej wartości
316.917,20
złotych

- P. L. i K. L.
wierzycelność o
łącznej wartości
81.109,65
złotych

- Powiatowego
Inspektoratu
Weterynarii w P.
wierzycelność o
łącznej wartości
28. 368,50
złotych

- J. K. (2)
wierzycelność o
łącznej wartości
101.597,80
złotych

- spółki (...)
Sp. z o.o.
wierzycelność o
łącznej wartości

19.419,24
złotych

- M. A. (1)
wierzitelność o
łącznej wartości
210.611,34 złote

- W. P.
wierzitelność o
łącznej wartości
151.626,80
złotych

- spółki (...)
Sp. z o.o.
wierzitelność o
łącznej wartości
1.347,48 złotych

- Z. W.
wierzitelność o
łącznej wartości
222.248,21
złotych

- J. O.
wierzitelność o
łącznej wartości
189.412,02
złotego

- J. L. (1)
wierzitelność o
łącznej wartości
231.297,23
złotych

- P. B. (1)
wierzitelność o
łącznej wartości
130.456,90
złotych

- spółki (...)
Sp. z o.o.
wierzitelność o
wartości
42.768,00
złotych

- G. G.
wierzytelność o
wartości
71.088,00
złotych

- B. R.
wierzytelność o
łącznej wartości
85.202,21
złotych

- M. K. (1)
wierzytelność o
łącznej wartości
187.555,50
złotych

- D. G.
wierzytelność o
łącznej wartości
83.810,00
złotych

- K. M.
wierzytelność o
łącznej wartości
98.428,38
złotych, z której
to kwoty
Towarzystwo
(...) SA wypłaciło
tytułem zawartej
umowy
ubezpieczenia z
pokrzywdzonym
kwotę 88.585,54
złote

- spółki
(...)Z.H. (...)
Spółka Jawna
wierzytelność o
łącznej wartości
29.757,97
złotych, z której
to kwoty
Towarzystwo
(...) SA wypłaciło
tytułem zawartej
umowy

ubezpieczenia z
pokrzywdzonym
kwotę 26.782,17
złotych

- firmy (...) z.o.o.
Agencja (...)
wierzytelność o
wartości
33.067,00
złotych

- (...) S.A .
wierzytelność o
łącznej wartości
197.887,73 złote,
z której to kwoty
Towarzystwo
(...) SA wypłaciło
tytułem zawartej
umowy
ubezpieczenia z
pokrzywdzonym
kwotę 178.098,
96 złotych

- (...) S.A.
wierzytelność o
łącznej wartości
382.060,25
złotych

-
Przedsiębiorstwa
Produkcyjno-
Handlowego (...)
- C.
wierzytelność o
łącznej wartości
32.532,72 złote

przez to, że
usuwał, ukrywał,
zbywał oraz
uszkadzał
składniki
swojego
majątku,
działając w celu
osiągnięcia
korzyści

majątkowej i
tak:

- w okresie
od (...) roku
wyprzedając
majątek firmy w
postaci
wyposażenia
sklepów w
postaci lady
sprzedażowej,
kiosku, witryny
chłodniczej,
kontenera-
chłodni, sprzętu
elektronicznego
w postaci
notebooku,
komputera,
zestawu
komputerowego,
kserokopiarki,
ośmiu pojazdów
– w tym pięciu
samochodów
dostawczych i
2 osobowych,
motoroweru
oraz wózka
widłowego o
łącznej wartości
380.499,00 zł,

- dnia (...) roku dokonał na podstawie aktu notarialnego nr A (...) sprzedaży gruntów ornych o obszarze 0,2486 ha, dla których Sąd Rejonowy w G. V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...) oraz działki o obszarze 0,3700

ha, dla której
Sąd Rejonowy
w G. prowadzi
księgę wieczystą
nr (...)
położonych w
miejscowości W.
na rzecz T. G. (2)
na łączną kwotę
100.000 zł,

- dnia (...) roku
dokonał na rzecz
M. O. sprzedaży
gruntów
położonych w
miejscowości
W., dla których
Sąd Rejonowy
w G. V
Wydział Ksiąg
Wieczystych
prowadzi księgi
wieczyste i tak:
nr (...)
dla gruntu o
obszarze 0,1251
ha oraz nr
(...) - o
obszarze 0,7100
ha, uzyskując za
sprzedaż łączna
kwotę 40.000 zł,

- w okresie
od (...) roku
zaprzestał
wpłacania
pieniędzy
otrzymywanych
w gotówce na
rachunki Spółki
(...)” (...) Sp. z
o.o. z siedzibą w
W. oraz własnej
działalności
gospodarczej
(...) Skup, Ubój,
i Handel
Drobiem,

pochodzących ze sprzedaży drobiu do kontrahentów , doprowadzając na dzień(...) roku do zaległości wobec 44 podmiotów gospodarczych na łączną kwotę 6.056.156,67 złotych,

- dnia (...) roku dokonał na rzecz T. G. (1) zbycia samochodu marki M. (...) (numer nadwozia (...), rok produkcji 2009) o numerze rejestracyjnym (...) uzyskując kwotę 54.120,00 zł,

- dnia (...) roku dokonał na rzecz T. G. (1) sprzedaży gruntu zapisanego w księdze wieczystej numer (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w G. V Wydział Ksiąg Wieczystych o powierzchni 2,1 ha, położonego w R. uzyskał z kolei kwotę 65.000,00 zł,

- w okresie od (...) roku wypłacił z rachunku firmowego firmy (...) Skup, (...) i Handel (...) kwotę łączną 1.825.100,00 złotych, doprowadzając na dzień (...) roku do ujemnego salda końcowego na w/w rachunku w kwocie -4.018.049,91 zł,

- dnia (...) roku zbył aktem notarialnym A nr (...) na rzecz W. i B. K. za kwotę 310.000 złotych grunt o pow. 2,77 ha położony w miejscowości W., dla którego prowadzona jest księga wieczysta przez Sąd Rejonowy w G. Wydział V Ksiąg Wieczystych nr (...),

- w okresie od (...) roku na terenie firmy (...) Skup, (...) i Handel (...) umożliwił demontaż i wywiezienie sprzętu ze sklepów, agregatów do chłodni,

wentylatorów i zamrażarek,

- dnia (...) roku na terenie firmy (...) Skup, (...) i Handel (...) umożliwił demontaż wagi najazdowej o znacznej wartości oraz jej sprzedaż S. K. za kwotę 18.450 zł,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 300 § 3 k.k. i za przestępstwo to na podstawie wskazanego przepisu wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

w pkt 4: VI. w dniu (...) roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania z (...) SA z siedzibą we W. w ramach umowy o kredyt w rachunku bieżącym o nr (...) kwoty 4.000.000 zł, składając wniosek o jego przyznanie wprowadził przedstawicieli banku w błąd co do możliwości terminowego

regulowania
zobowiązań z
umowy
wynikających i
doprowadził
Bank (...) SA z
siedzibą we W.
do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem
znacznej
wartości w
kwocie
4.000.000 zł,
co stanowiło
wysokość
kredytu z
rachunku
bieżącego
udzielnego na
podstawie
umowy nr (...),
z której to
kwoty nie spłacił
kapitału w
wysokości
4.000.000 zł,
tj. popełnienie
przestępstwa z
art. 286 § 1 k.k. w
zw. z art. 294 § 1
k.k.,

VII. w dniu
(...) (...) roku w
P. działając w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej oraz
uzyskania ze
(...) Banku w
M. kredytu w
kwocie 200.000
zł, składając
wniosek nr (...) o
jego przyznanie,
doprowadził
przedstawicieli
Banku

Spółdzielczego w M. w błąd co do możliwości terminowego regulowania zobowiązań z niego wynikających i doprowadził Bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 200.000 zł, co stanowiło wysokość kredytu udzielonego w dniu (...) roku na podstawie umowy z rachunku bieżącego o numerze (...) (...) kredytu, z której to kwoty nie spłacił kapitału w wysokości 200.000 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.,

VIII. w dniu (...) roku P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania z (...) Bank (...) SA z siedzibą w W. kredytu obrotowego z rachunku

bieżącego (...) w kwocie 200.000 zł, składając wniosek o jego przyznanie wprowadził przedstawicieli (...) Bank (...) SA z siedzibą w W. w błąd co do możliwości terminowego regulowania zobowiązań z niego wynikających i doprowadził bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 200.000 zł, co stanowiło wysokość kredytu udzielonego w dniu (...) roku na podstawie umowy kredytowej o nr (...) z rachunku bieżącego (...) kredytu, z której to kwoty nie spłacił kapitału w wysokości 200.000 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

i przy przyjęciu, iż przestępstwa te stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k.

za ciąg ten na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

w pkt 5: IX. w dniu (...) roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania z (...) Bank (...) SA z siedzibą w W. kredytu inwestycyjnego w kwocie 300.000 zł składając wniosek o jego przyznanie przedłożył w banku nierzetelne oświadczenie dotyczące rzeczywistego stanu swoich zobowiązań finansowych zatajając informację o zawarciu:

- w dniu (...) roku umowy ze spółdzielczym Bankiem w M. umowy o kredyt na rachunku bieżącym o nr (...) (...) na kwotę 200.000 zł

za pomocą czego
wprowadził
przedstawicieli
banku (...) SA
w błąd co
do okoliczności
istotnych dla
udzielenia
kredytu i
możliwości
terminowego
regulowania
zobowiązań z
niego
wynikających i
doprowadził w.w
bank do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem
znacznej
wartości w
kwocie 300.000
zł, co stanowiło
wysokość
udzielonego
kredytu w dniu
(...) roku na
podstawie
umowy kredytu
inwestycyjnego
nr (...), z której
to kwoty nie
spłacił kapitału
w wysokości
283.782,00
złotych, tj.
popelnienia
przestępstwa z
art. 297 § 1 k.k. i
art. 286 § 1 k.k.
w zw. z art. 294 §
1 k.k. w zw. z art.
11 § 2 k.k.,

X. w dniu
(...) roku w
P. działając w
celu osiągnięcia

korzyści
majątkowej oraz
uzyskania
pożyczki
hipotecznej w
kwocie
610.000,00 zł z
(...) Bank (...) SA z siedzibą
w K. składając
wniosek nr (...) o jej przyznanie
przedłożył w
banku
nierzetelne
oświadczenie
dotyczące
rzeczywistego
stanu swoich
zobowiązań
finansowych,
zatajając
informację o
zawarciu:

- w dniu (...) (...) roku z
przedstawicielem
Banku (...) SA z
siedzibą we W.
umowy o kredyt
w rachunku
bieżącym o nr
(...) na kwotę
4.000.000 zł

- w dniu (...) roku umowy
ze spółdzielczym
Bankiem w M.
umowy o kredyt
na rachunku
bieżącym o nr
(...) (...) na
kwotę 200.000
zł

- w dniu
(...) roku z
przedstawicielem

(...) Bank (...) SA z siedzibą w W. kredytu inwestycyjnego o numerze (...) w kwocie 300.000 zł,

za pomocą czego wprowadził przedstawicieli banku (...) w błąd co do okoliczności istotnych dla udzielenia pożyczki hipotecznej i możliwości terminowego regulowania zobowiązań z niej wynikających i doprowadził (...) Bank (...) SA z siedzibą w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 610.000 zł, co stanowiło wysokość pożyczki udzielonej na podstawie zawartej w dniu (...) roku umowy pożyczki hipotecznej o numerze (...), z której to kwoty nie spłacił kapitału w wysokości 605.562,15 złotych, tj. popełnienia

przestępstwa z
art. 297 § 1 k.k. i
art. 286 § 1 k.k.
w zw. z art. 294 §
1 k.k. w zw. z art.
11 § 2 k.k.,

XI. w dniu
(...) roku w
P. działając w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej oraz
uzyskania
pożyczki w
kwocie
272.848,40 zł
brutto z (...)
Bank Spółki
Akcyjnej z
siedzibą w W.
składając
formularz o
jego przyznanie
przedłożył w
banku
nierzetelne
oświadczenie
dotyczące
rzeczywistego
stanu swoich
zobowiązań
finansowych,
zatajając
informację o
zawarciu:

- w dniu (...)
(...) roku z
przedstawicielem
Banku (...) SA z
siedzibą we W.
umowy o kredyt
w rachunku
bieżącym o nr
(...) na kwotę
4.000.000 zł,

- w dniu (...)
roku umowy

ze spółdzielczym Bankiem w M. umowy o kredyt na rachunku bieżącym o nr (...) (...) na kwotę 200.000 zł,

- w dniu (...) roku z przedstawicielem (...) Bank (...) SA z siedzibą w W. kredytu inwestycyjnego o numerze (...) w kwocie 300.000 zł,

- w dniu (...) roku z przedstawicielem (...) Banku (...) z siedzibą w K. umowy o pożyczkę hipoteczną nr (...) w kwocie 610.000 zł,

za pomocą czego wprowadził przedstawicieli banku w błąd co do okoliczności istotnych dla udzielenia pożyczki i możliwości terminowego regulowania zobowiązań z niej wynikających, czym doprowadził (...) Bank SA z siedzibą w W. do niekorzystnego

rozporządzenia
mieniem
znacznej
wartości w
kwocie
225.236,36 zł,
co stanowiło
wysokość
pożyczki
udzielonej na
podstawie
zawartej w dniu
(...) roku umowy
pożyczki
udzielonej dnia
(...) roku na
podstawie
umowy o nr (...),
tj. popełnienia
przestępstwa z
art. 297 § 1 k.k. i
art. 286 § 1 k.k.
w zw. z art. 294 §
1 k.k. w zw. z art.
11 § 2 k.k.,

XII. w dniu
(...) roku w
P. działając w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej oraz
uzyskania
pożyczki
ekspresowej w
kwocie
148.500,00 zł
z Banku (...)
SA z siedzibą
w W., składając
wniosek nr (...)
o jej przyznanie
przedłożył w
banku
nierzetelne
oświadczenie
dotyczące
rzeczywistego
stanu swoich
zobowiązań

finansowych,
zatajając
informacje o
zawarcia:

- w dniu (...) (...) roku z przedstawicielem Banku (...) SA z siedzibą we W. umowy o kredyt w rachunku bieżącym o nr (...) na kwotę 4.000.000 zł,

- w dniu (...) roku umowy ze spółdzielczym Bankiem w M. umowy o kredyt na rachunku bieżącym o nr (...) (...) na kwotę 200.000 zł,

- w dniu (...) roku z przedstawicielem (...) Bank (...) SA z siedzibą w W. kredytu inwestycyjnego o numerze (...) w kwocie 300.000 zł,

- w dniu (...) roku z przedstawicielem (...) Banku (...) z siedzibą w K. umowy o pożyczkę hipoteczną nr (...) w kwocie 610.000 zł,

za pomocą czego wprowadził

przedstawicieli
banku w błąd co
do okoliczności
istotnych dla
udzielenia
pożyczki i
możliwości
terminowego
regulowania
zobowiązań z
niej
wynikających,
czym
doprowadził
Bank (...) SA
w W. do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem
znacznej
wartości w
kwocie
148.500,00 zł,
co stanowiło
wysokość
pożyczki
ekspresowej
udzielonej na
podstawie
zawartej w dniu
(...) roku umowy
o numerze (...),
tj. popełnienia
przestępstwa z
art. 297 § 1 k.k. i
art. 286 § 1 k.k.
w zw. z art. 294 §
1 k.k. w zw. z art.
11 § 2 k.k.

i przy przyjęciu,
że przestępstwa
te stanowią ciąg
przestępstw z
art. 91 § 1 k.k.
za ciąg ten na
podstawie art.
294 § 1 k.k. w zw.
z art. 11 § 3 k.k.
w zw. z art. 91 §

1 k.k. wymierzył
mu karę 2
lat pozbawienia
wolności;

w pkt 6: XIII.
w nieustalonym
okresie czasu,
nie wcześniej niż
w okresie od
10 m. (...) roku
do (...) roku w
P., działając w
krótkich
odstępach czasu,
w wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru oraz
wspólnie i w
porozumieniu z
D. W., T. G. (3)
i M. J. (1) w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej i
doprowadzenia
do zawarcia
umowy na
kredyt
leasingowy
najpierw
wprowadził
przedstawicieli
(...) sp. z o.o.
w błąd co
do rzeczywistego
stanu swoich
zobowiązań
finansowych
przedkładając
nierzetelne
oświadczenia, w
których zataił
informacje o
zawarcu:

- w dniu (...) roku
umowy ze (...)
Bankiem w M.
umowy o kredyt

na rachunku
bieżącym o nr
(...) (...) na
kwotę 200.000
zł,

- w dniu
(...) roku z
przedstawicielem
(...) Bank (...) SA z siedzibą
w W. kredytu
inwestycyjnego
o numerze (...) w
kwocie 300.000
zł,

- w dniu
(...) roku z
przedstawicielem
(...) Banku (...) z siedzibą w
K. umowy o
pożyczkę
hipoteczną nr
(...) w kwocie
610.000 zł

i następnie co
do dokonania
zakupu, z
następnie
sprzedaży
przedmiotów
wyposażenia
ubojni drobiu w
postaci regałów
przepływowych,
pakowarki,
etykieciarki o
wartości
401.420,00 zł
netto, przy
pomocy firm
(...) M. M. (1)
i (...) D.
W., której
zarejestrowano
sfalszowane
przez

nieustalona osobę faktury o nr: (...) z dnia (...) roku; (...) z dnia (...) roku, co umożliwiło zawarcie z firmą (...) sp. z o.o. umów leasingowych (o nr(...) (...) z dnia (...) roku, (...) (...) z dnia (...) roku, (...) (...) z dnia (...)) i przelanie kwoty udzielonego kredytu najpierw na konto firmowe D. W., które następnie przekazano mu w gotówce za pośrednictwem M. J. (1) i T. G. (1), a uzyskanych za zakup nieistniejących elementów wyposażenia ubojni, czym doprowadził firmę (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie łącznej w wysokości 401.420,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art.

11 § 2 k.k. w zw.
z art. (...) § 1 k.k.
i za przestępstwo
to na podstawie
art. 294 § 1 k.k.
w zw. z art. 11 §
3 k.k. wymierzył
mu karę 1 roku
pozbawienia
wolności;

w pkt 7 na
podstawie art.
85 § 1 k.k.
i art. 86 §
1 k.k. połączył
orzeczone wobec
oskarżonego D.
R. (1) kary
pozbawienia
wolności i
wymierzył mu
karę łączną 7
lat pozbawienia
wolności, na
poczet której
w pkt 8
na podstawie
art. 63 §
1 k.k. zaliczył
oskarżonemu
okres
tymczasowego
aresztowania w
sprawie od dnia
(...) r., godz. (...) r.,
godz. (...).42;

w pkt 9 na
podstawie art.
46 § 1 k.k. orzekł
obowiązek
naprawienia
szkód przez
D. R. (1),
wyrządzonych
przestępstwami
opisanymi w pkt
I i II (w części
wstępnej wyroku

- przyp. SA),
poprzez zapłatę
na rzecz:

- I. F. kwoty
99.718,58
złotych
(dziewięćdziesiąt
dziewięć tysięcy
siedemset
osiemnaście
złotych
pięćdziesiąt
osiem groszy)

- spółki (...)
Sp. z o.o. kwoty
20.000 złotych
(dwadzieścia
tysięcy złotych)

- M. G. (1) kwoty
787,20 złotych
(siedemset
osiemdziesiąt
siedem złotych
dwadzieścia
groszy)

- spółki (...)
Sp. z o.o.
kwoty 10.159,46
złotych (dziesięć
tysięcy sto
pięćdziesiąt
dziewięć złotych
czterdzieści
sześć groszy)

- E. J. kwoty
4.205,37 złotych
(cztery tysiące
dwieście pięć
złotych
trzydzieści
siedem groszy)

- M. R. (1)
kwoty 66.231,60
złotych
(sześćdziesiąt

sześć tysięcy
dwieście
trzydzieści jeden
złotych
sześćdziesiąt
groszy)

- R. L. kwoty
294.027,53 złote
(dwieście
dziewięćdziesiąt
cztery tysiące
pięćdziesiąt
złotych
czterdzieści dwa
grosze)

- M. J. (2) kwoty
497.050,42 złote
(cztery
dziewięćdziesiąt
siedem tysięcy
pięćdziesiąt
złotych
czterdzieści dwa
grosze)

- spółki (...)
sp. z o.o.
kwoty 71.290,80
złotych |
(siedemdziesiąt
jeden tysięcy
dwieście
dziewięćdziesiąt
złotych
osiemdziesiąt
groszy)

- M. I.
kwoty 82.423,10
zł (osiemdziesiąt
dwa tysiące
cztery
dwadzieścia trzy
złote dziesięć
groszy)

- spółki z
o.o. (...) kwoty
766.210,49

złotych
(siedemset
sześćdziesiąt
sześć tysięcy
dwieście dziesięć
złotych
czterdzieści
dziewięć groszy)

- G. W. kwoty
163.069,45
złotych (sto
sześćdziesiąt
trzy tysiące
sześćdziesiąt
dziewięć złotych
czterdzieści pięć
groszy)

- spółki (...)
Sp. z o.o.
kwoty 24.000
zł (dwadzieścia
cztery tysiące
złotych)

- K. B. kwoty
21.200 złotych
(dwadzieścia
jeden tysięcy sto
złotych)

- R. O. kwoty
113.070,89
złotych (sto
trzydzieście
tysięcy
siedemdziesiąt
złotych
osiemdziesiąt
dziewięć groszy)

- R. K. (2)
kwoty 15.022,90
złotych
(piętnaście
tysięcy
dwadzieścia dwa
złote
dziewięćdziesiąt
groszy)

- A. K. kwoty
121.660,49
złotych (sto
dwadzieścia
jeden tysięcy
sześćset
sześćdziesiąt
złotych
czterdzieści
dziewięć groszy)

- spółki z
o.o. (...) kwoty
139.764,85
złotych (sto
trzydzieści
dziewięć tysięcy
siedemset
sześćdziesiąt
cztery złote
osiemdziesiąt
pięć groszy)

- S. O. kwoty
223.987,10
złotych
(dwieście
dwadzieścia trzy
tysiące
dziewięćset
osiemdziesiąt
siedem złotych
dziesięć groszy)

- M. R.
(2) kwoty
109.996,79
złotych (sto
dziewięć tysięcy
dziewięćset
dziewięćdziesiąt
sześć złotych
siedemdziesiąt
dziewięć groszy)

- A. R. kwoty
223.745,28
złotych
(dwieście
dwadzieścia trzy

tysiące
siedemset
czterdzieści pięć
złotych
dwadzieścia
osiem groszy)

- I. D. kwoty
316.917,20
złotych (trzysta
szesnaście
tysięcy
dziewięćset
siedemnaście
złotych
dwadzieścia
groszy)

- P. L.
kwoty 78.109,65
złotych
(siedemdziesiąt
osiem tysięcy sto
dziewięć złotych
sześćdziesiąt
pięć groszy)

- Powiatowego
Inspektoratu
Weterynarii w
P. kwoty 28.
368,50 złotych
(dwadzieścia
osiem tysięcy
trzysta
sześćdziesiąt
osiem złotych
pięćdziesiąt
groszy)

- J. K. (2) kwoty
101.597,80
złotych (sto
jeden tysięcy
pięć set
dziewięćdziesiąt
siedem złotych
osiemdziesiąt
groszy)

- spółki (...)
Sp. z o.o.
kwoty 19.419,24
złotych
(dziewiętnaście
tysięcy czterysta
dziewiętnaście
złotych
dwadzieścia
cztery grosze)

- M. A. (1) kwoty
210.611,34 złote
(dwieście
dziesięć tysięcy
sześćset
jedenaście
złotych
trzydzieści
cztery grosze)

- W. P. kwoty
151.626,80
złotych (sto
pięćdziesiąt
jeden tysięcy
sześćset
dwadzieścia
sześć złotych
osiemdziesiąt
groszy)

- spółki (...)
Sp. z o.o.
kwoty 1.347,48
złotych (jeden
tysiąc trzysta
czterdzieści
siedem złotych
czterdzieści
osiem groszy)

- Z. W. kwoty
222.248,21
złotych
(dwieście
dwadzieścia dwa
tysiące dwieście
czterdzieści
osiem złotych)

dwadzieścia
jeden groszy),

- J. O. kwoty
189.412,02
złotego (sto
osiemdziesiąt
dziewięć tysięcy
czterysta
dwanaście
złotych dwa
grosze)

- J. L. (1) kwoty
231.297,23
złotych
(dwieście
trzydzieści jeden
tysięcy dwieście
dziewięćdziesiąt
siedem złotych
dwadzieścia trzy
grosze)

- P. B. (1) kwoty
130.456,90
złotych (sto
trzydzieści
tysięcy czterysta
pięćdziesiąt
sześć złotych
dziewięćdziesiąt
groszy)

- spółki (...)
Sp. z o.o. kwoty
42.768,00
złotych
(czterdzieści
dwa tysiące
siedemset
sześćdziesiąt
osiem złotych)

- G. G.
kwoty 71.088,00
złotych
(siedemdziesiąt
jeden tysięcy
osiemdziesiąt
osiem złotych)

- B. R.
kwoty 85.202,21
złotych
(osiemdziesiąt
pięć tysięcy
dziesięć dwa
złote
dwadzieścia
jeden groszy)

- M. K. (1) kwoty
187.555,50
złotych (sto
osiemdziesiąt
siedem tysięcy
pięćset
pięćdziesiąt pięć
złotych
pięćdziesiąt
groszy)

- D. G. kwoty
83.810,00
złotych
(osiemdziesiąt
trzy tysiące
osiemset
dziesięć złotych)

- spółki
(...).Z.H. (...)
Spółka Jawna
kwoty 2.975,80
zł (dwa tysiące
dziewięćset
siedemdziesiąci
pięć złotych
osiemdziesiąt
groszy)

- Towarzystwa
(...) SA kwoty
26.782,17
złotych
(dwadzieścia
sześć tysięcy
siedemset
osiemdziesiąt
dwa złote

siedemnaście
groszy)

- firmy (...) z.o.o.
Agencja (...)
kwoty 33.067,00
złotych
(trzydzieści trzy
tysiece
sześćdziesiąt
siedem złotych)

- (...) S.A. kwoty
19.788,27 zł,

- Towarzystwa
(...) SA kwoty
178.098, 96
złotych (sto
siedemdziesiąt
osiem tysięcy
dziewięćdziesiąt
osiem złotych
dziewięćdziesiąt
groszy)

- (...) S.A. kwoty
382.060,25
złotych (trzysta
osiemdziesiąt
dwa tysiące
sześćdziesiąt
złotych
dwadzieścia pięć
groszy)

-
Przedsiębiorstwa
Produkcyjno-
Handlowego (...)
- C. kwoty
32.532,72 złote
(trzydzieści dwa
tysiące pięćset
trzydzieści dwa
złote
siedemdziesiąt
dwa grosze)

a nadto **w pkt**
21 zasądził od

oskarżonego D. R. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 2058,86 zł i wymierzył mu opłatę w kwocie 600.

W niniejszej sprawie apelujący, zwłaszcza obrońcy oskarżonego, stawiają głównie zarzuty obrazy prawa procesowego, jak i błędów w ustaleniach faktycznych, które w ich ocenie doprowadziły Sąd Okręgowy do dowolnych ustaleń w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego w popełnieniu przypisanych mu poszczególnych przestępstw. W rzeczywistości więc zarzuty te sprowadzają się do podnoszenia zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych o charakterze dowolności, przy czym nadto obrońca (adw. T. Z.) zarzucił także obrazę prawa procesowego

poprzez
oddalenie
złożonych przez
niego w toku
postępowania
sądowego
wniosków
dowodowych o
przesłuchanie
świadków,
wiążąc z tym
uchybieciem
wystąpienie
błędu w
ustaleniach
faktycznych o
charakterze
„braku”.

Trzeba przy
tym wskazać
wyraźnie, iż
zarzut błędu
“dowolności”
jest tylko wtedy
słuszny, gdy
zasadność ocen
i wniosków,
wyprowadzonych
przez sąd
orzekający z
okoliczności
ujawnionych w
toku przewodu
sądowego, nie
odpowiada
prawidłowości
logicznego
rozumowania,
przy czym dla
swej
skuteczności
wymaga on
od apelującego
wykazania,
jakich
konkretnych
uchybień w
świetle wskazań
wiedzy,

doświadczenia
życiowego i
logicznego
rozumowania
dopuscił się sąd
w dokonanej
ocenie materiału
dowodowego a
nie tylko
ograniczenia się
do własnej oceny
tego materiału
(por. wyrok SN
z 20.02.1975 r.,
II K 355/74,
OSNPG 1975, nr
9, poz. 84; wyrok
SN z 22.01.1975
r., I Kr 197/74,
OSNKW 1975, nr
5, poz. 58).

Sąd I instancji,
rozpoznając
zarzuty stawiane
w akcie
oskarżenia,
powinien zaś
wszechstronnie
w oparciu o
konkretne
dowody
wyjaśnić sprawę
poprzez
ustalenie czy
dany czyn
przestępczy
został
popelniony
przez
oskarżonego a
jeżeli tak to jaka
powinna być
jego kwalifikacja
prawna, jakie
były pobudki i
motywy
działania
sprawcy, by
w ten sposób

przy ustaleniu sprawstwa oskarżonego dokonać odpowiedniego doboru kar i środków karnych, które pozostawałyby w pełnej zgodzie z zasadami wymiaru kary określonymi w art. 53 kk.

Jednakże, aby takie ustalenia zostały poczynione prawidłowo, niezbędne jest dokładne przeprowadzenie postępowania, zwłaszcza w zakresie dowodów, i oczywiście w zgodzie ze wszelkimi regułami zawartymi w kodeksie postępowania karnego. Przy takim ustalaniu, jeżeli w sprawie pojawiają się sprzeczne wersje tego samego zdarzenia i zgłasza się wnioski o przeprowadzenie dowodów na poparcie każdej z tych wersji, należy tak przeprowadzić postępowanie

dowodowe, by w sposób jednoznaczny rozstrzygnąć, która z prezentowanych wersji jest prawdziwa a którą należy odrzucić.

Dopiero poprawnie przeprowadzone postępowanie pozwoli sądowi orzekającemu na właściwe rozpoznanie stawianych w akcie oskarżenia zarzutów przeciwko konkretnemu oskarżonemu, by nie narazić się na zarzuty obrazy prawa procesowego, jak i błędu w ustaleniach faktycznych o charakterze dowolności i braku.

Nadto, przed przystąpieniem do omówienia zarzutów apelacyjnych, Sąd Apelacyjny wskaże na pewne **ogólne zasady dotyczące rozstrzygania w zakresie odpowiedzialności karnej** za

**przestępstwa
oszustwa.**

Rację mają
apelujący
obrońcy, iż
oszustwo jest
przestępstwem
kierunkowym –
warunkiem
odpowiedzialności
jest działanie
(zaniechanie)
sprawcy w celu
osiągnięcia
korzyści
majątkowej,
przy czym
elementy
przedmiotowe
oszustwa muszą
się mieścić w
świadomości
sprawcy i muszą
być objęte jego
wolą. Sprawca
przy tym nie
tylko musi
chcieć uzyskać
korzyść
majątkową, lecz
musi także
chcieć w tym
celu użyć
określonego
sposobu
działania lub
zaniechania.

Trzeba przy
tym wyraźnie
zaznaczyć, iż
przy ustalaniu
zamiaru sprawcy
oszustwa należy
brać pod uwagę
wszystkie
okoliczności, na
podstawie
których można
by wyprowadzić

wnioski co do
realności
wypełnienia
obietnic
złożonych przez
sprawcę osobie
rozporządzającej
mieniem, w
szczególności
jego możliwości
finansowe i
skalę przyjętych
zobowiązań.
Trzeba przy
tym w realiach
niniejszej
sprawy
pamiętać, iż przy
oszustwie od
strony
przedmiotowej
wymagane jest
wprowadzenie w
błąd
pokrzywdzonego
oraz
doprowadzenie
w ten sposób
jego do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem, zaś to
wprowadzenie w
błąd ma na celu
doprowadzenie
pokrzywdzonego
do tego, że
wyobraża on
sobie, iż
rzeczywisty stan
rzeczy jest taki,
jaki przedstawia
mu sprawca
bądź jaki wynika
z
dotychczasowej
współpracy
(często
wieloletniej
między

oskarżonym a jego kontrahentami), podczas gdy obiektywna rzeczywistość jest całkowicie lub w istotnym stopniu inna. Działania sprawcy polegające na wprowadzaniu w błąd nie muszą przy tym charakteryzować się jakąś szczególną przebiegłością i mogą przyjmować zarówno postać działania, jak i zaniechania. Dodać przy tym trzeba, iż dla bytu przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. liczy się wskazany wyżej zamiar kierunkowy sprawcy, nie zaś dotychczasowa prawidłowo przebiegająca współpraca handlowa (biznesowa) między oskarżonym a pokrzywdzonymi kontrahentami. Taka bowiem osoba pokrzywdzona, wskutek właśnie odpowiedniego działania czy

zaniechania, które sprowadza się do znamion "wprowadzania w błąd", może ulec oszustwu choćby wskutek swojego naiwnego zaufania do zapewnień drugiej strony (por. wyrok Sądu Apel. w W. z 14 m. 2019 r., II AKa 230/18, LEX nr 2668752). Dodać przy tym trzeba, że dla bytu czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k. nie jest ważne, jak bardzo wysublimowanymi metodami posługiwał się sprawca, lecz to, że wprowadził pokrzywdzonego w błąd (por. wyrok Sądu Apel. w K. z dnia 15 listopada 2018 r., II AKa 435/18, LEX nr 2625092) a tym samym istotne jest ustalenie w zakresie znamion przestępstwa oszustwa czy sprawca (kontrahent) zachował się uczciwie i nie wprowadził

pokrzywdzonego w błąd albo nie wykorzystał jego błędu celem doprowadzenia go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem” (patrz: wyrok Sądu Apel. w W. z dnia 19 lutego 2018 r., II AKa 386/17, LEX nr 2514688). „Dla zaistnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. wystarczającym jest ustalenie, że pokrzywdzony nie zawarłby umowy, gdyby wiedział o okolicznościach, które były przedmiotem wprowadzenia go w błąd przez sprawcę” (patrz: wyrok Sądu Apel. w K. z dnia 26 października 2017 r., II AKa 402/17, LEX nr 2436593). Co jednak należy wyraźnie podkreślić, wprowadzenie w błąd nie musi się sprowadzać do szczególnych aktywnych działań oszukańczych, polegających choćby na działaniu podstępnym lub

chytrym, ale też może zostać osiągnięte przez przemilczenie, zaniechanie poinformowania o faktycznym, prawdziwym stanie rzeczy czy inne każde, jakiegokolwiek działanie, które może doprowadzić do powstania błędnego wyobrażenia o rzeczywistości u osoby rozporządzającej mieniem (por. wyrok SN z dnia 19 (...) 2007 r., V KK 384/06, LEX nr 384/069; postanowienie SN z dnia 26 (...) 2003 r., V KK 324/02, LEX nr 80291; postanowienie SN z dnia 14 października 2022 r., V KK 347/22, LEX nr 3511333). Mając przy tym na uwadze kontekst sytuacyjny niniejszej sprawy, podkreślić też należy, iż jeśli w trakcie dłuższej trwającej współpracy dojdzie do istotnej zmiany sytuacji finansowej

sprawcy (jego działalności gospodarczej, zarządzanej spółki itp.), w tym w szczególności – istotnego pogorszenia lub utraty płynności finansowej, niepoinformowanie o tej okoliczności oraz kontynuowanie współpracy może stanowić realizację znamion oszustwa (patrz: Wróbel Włodzimierz (red.), Zoll Andrzej (red.), „Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k.”, wyd. V, WKP 2022, teza 42 do art. 286; także: wyrok Sądu Apel. w Katowicach z dnia 20 (...) 2000 r., II AKa 71/00, LEX nr 48344).

Przy czym, co w tej sprawie istotne a czego apelujący obrońcy, jak i sam oskarżony nie starają się dostrzec, istotą oszustwa nie jest wcale

doprowadzenie
pokrzywdzonego
do poniesienia
szkody
majątkowej a
więc, w realiach
niniejszej
sprawy, do
braku uzyskania
kiedykolwiek
zapłaty za
dostarczony
podmiotom
oskarżonego
towar. Jak to
wynika z treści
art. 286 §
1 k.k. działanie
sprawcy,
ukierunkowane
na osiągnięcie
korzyści
majątkowej,
związane jest z
doprowadzeniem
innej osoby do
niekorzystnego
rozporządzenia
własnym lub
cudzym
mieniem za
pomocą metod,
o których mowa
w tym przepisie.
Co do zasady
więc
niekorzystne
rozporządzenie
mieniem to
takie, które
powoduje
uszczerbek w
istniejącym
majątku
pokrzywdzonego
lub
umniejszenie
przyszłych
zysków. Jednak
za niekorzystne

można uznać też takie rozporządzenie mieniem, które nie powoduje bezpośrednio rzeczywistego uszczerbku lub nieuzyskania spodziewanych korzyści, ale rozporządzenie powodujące powstanie lub zwiększenie niebezpieczeństwa zaistnienia takich negatywnych konsekwencji. Znamię skutku przestępstwa w postaci niekorzystnego rozporządzenia mieniem nie jest bowiem tożsame ze szkodą i może być spełnione również bez jej powstania a więc tym bardziej z jej częściowym powstaniem (por. wyrok SN z dnia 29 października 2020 r., V CSK 69/19, LEX nr 3077079; wyrok Sądu Apel. w K. z dnia 21 stycznia (...) r., II AKa 419/14, LEX nr 1665554). Trzeba wreszcie na koniec tych rozważań dodać, mając również na uwadze

przypisane
oskarżonemu
oszustwa
związane z
zaciągnięciem
pożyczek czy
uzyskaniem
kredytów
bankowych bądź
leasingowego, iż
według
powszechnie
przyjmowanego
stanowiska
„niekorzystnym
rozporządzeniem
mieniem przy
zawarciu umowy
kredytowej nie
musi być
rzeczywista
strata w sensie
materialnym,
lecz już sam
fakt przyznania
kredytu bez
odpowiedniego
zabezpieczenia,
bądź
obarczonego
większym
ryzykiem
banku” (patrz:
wyrok Sądu
Apel. w S. z dnia
(...) (...) (...) r.,
II AKa 65/14,
LEX nr 1499031;
także wyrok
Sądu Apel. w
L. z dnia 18
(...) 2002 r.,
II AKa 343/01,
OSA 2003/2/7).

Wreszcie na
koniec tych
rozważań, mając
na uwadze
postawiony w

apelacji obrońcy
oskarżonego
(adw. T. Z.)
zarzut obrazy
art. 413 § 2 pkt
1 k.p.k. (zarzut
z pkt 3) należy
podnieść, iż
pociągnięcie do
odpowiedzialności
karnej
uwarunkowane
jest nie tylko
udowodnieniem,
że konkretne
zachowanie
wyczerpuje
znamiona
przestępstwa
stypizowanego w
danym przepisie
ustawy karnej,
ale i
prawidłowym
przypisaniem
tego czynu w
wyroku
skazującym. Z
zawartego w
wyroku opisu
przypisanego
czynu musi zaś
jednoznacznie
wynikać, że
oskarżony
wyczerpał
swoim
zachowaniem
wszystkie
znamiona czynu
zabronionego
określonego w
przepisie
wskazanym w
kwalifikacji
prawnej (por.
postanowienie
SN z dnia
6 lutego 2019
r., II KK

179/18, OSNKW
2019/5/26;
wyrok SN z
dnia 19 maja
(...) r., V KK
53/15, OSNKW
(...)/10/84).

Mając na
uwadze to, iż
zarzuty stawiane
w apelacjach
przez obrońców
są dalej idące,
bowiem dotyczą
one całości
wyroku
skazującego
oskarżonego D.
R. (1), zostaną
one omówione
w pierwszej
kolejności.

**CZYNY
PRZYPISANE
OSKARŻONEMU
W PKT 1
ZASKARŻONEGO
WYROKU A
OPISANE W
PUNKTACH I
i II CZĘŚCI
WSTĘPNEJ
WYROKU**

**II. APELACJA
OBROŃCY –
adw. T. Z.**

Ad. 1 do ad. 9

**III.
APELACJA
OBROŃCY –
adw. R. K. (1)**

**Ad. 1a, b, c, d,
e**

Ad. 2a, b

Skarżący
poprzez te
zarzuty próbują
wykazać, iż
oskarżony D. R.
(1) (występujący
w czasie
inkryminowanych
zdarzeń pod
nazwiskiem J.)
miał pełen
zamiar wywiązać
się z umów
zawartych z
pokrzywdzonymi
i gdyby nie
pożar ubojni,
to wszyscy jego
wierzyciele
zostaliby w pełni
zaspokojeni
poprzez
uiszczenie
należności
wynikających z
wystawionych
przez nich faktur
tytułem dostawy
surowca
(kurczaków) do
spółki z o.o. o
nazwie Ubojnia
(...) z siedzibą
w W. oraz
tytułem dostaw
gotowego
towaru,
nadającego się
wprost do
sprzedaży
detalicznej, do
podmiotu
gospodarczego
występującego
pod nazwą D.
J. Skup, (...) i
Handel (...),
także z siedzibą
w tym samym

miejscu, co w/
w spółka z
o.o. (...) bowiem
nadmienić
wyraźnie, co
wynika zresztą z
niekwestionowanych
ustaleń Sądu
I instancji, iż
osobą łączącą
oba podmioty
jest nie kto inny,
jak oskarżony
D. R. (1).
Oskarżony
bowiem już od
(...) r. prowadził
własną
działalność
gospodarczą pod
nazwą D. J.
(...) Skup, (...)
i Handel (...)
z siedzibą w
W.. Od końca
(...) r. oskarżony
postanowił
jednak rozdzielić
na dwa
podmioty swoją
dotychczasową
działalność,
bowiem
31.(...).(...)r. pod
tym samym
adresem
zarejestrował
spółkę – Ubojnię
(...) Sp. z
o.o., w której
został prezesem
Zarządu i
równolegle, pod
tym samym
adresem,
prowadził
własną
działalność pod
nazwą D. J.
(...) Skup, (...)

i Handel (...).
Spółka z o.o.
poza tym
wynajmowała
wszystkie
urządzenia do
uboju drobiu od
firmy
prowadzonej
przez
oskarżonego.
Oskarżony przy
tym w
działalności obu
podmiotów
realizował
własne pomysły,
wedle których
spółka z o.o.
skupowała od
hodowców
żywiec drobiowy
a po jego ubiciu
sprzedawała go
firmie
oskarżonego a ta
odsprzedawała
ubity drób
dalszym
nabywcom.

Sąd I instancji
przy tym na
działalność
oskarżonego
słusznie spojrział
znacznie szerzej,
bowiem
stosowne
wnioski
wyciągnął nie
tylko na
podstawie jego
kontraktów z
poszczególnymi
pokrzywdzonymi
podmiotami, ale
i jego zachowań,
opisanych w
zarzutach z

punktów V, VI-XII i XIII przytoczonych w części wstępnej zaskarżonego wyroku (sekcja 1 uzasadnienia formularzowego na str. 1-14).

Trzeba jednak od razu wskazać na pewną sprzeczność między treścią samego wyroku a jego uzasadnieniem.

W uzasadnieniu bowiem Sąd I instancji wprost stwierdził, iż oskarżony, opóźniając się z zapłatą za dostawę drobiu przekonywał dostawców drobiu, iż zaległe należności ureguluje, gdy tymczasem, cyt.: „tak naprawdę nie miał zamiaru ich uregulować, nie tylko w terminie, ale w ogóle i zebrany materiał dowodowy (również ten związany z zarzutem V, VI-XII i XIII) przekonuje, iż jego celem było wyprowadzenie jak największej ilości środków finansowych z

obu firm” (str. 2 uzasadnienia). Spoglądając na całość zachowania się oskarżonego w okresie kilku pierwszych miesięcy (...) r., która to całość wynika ze wskazanych wyżej zarzucanych mu czynów, nie sposób, mając na uwadze zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, nie podzielić zapatrywania Sądu I instancji. Jednak w realiach obu omawianych tu przestępstw, jakie Sąd I instancji przypisał oskarżonemu w pkt 1 zaskarżonego wyroku a więc przestępstw opisanych w punktach I i II części wstępnej zaskarżonego wyroku należy zauważyć, iż istotą tych oszustw z art. 286 § 1 k.k. nie był wcale brak zamiaru zapłaty dostawcom

towaru
należności,
wynikających z
wystawionych
faktur. Jak
bowiem to
wynika z opisu
czynu z pkt
I, oskarżony, w
ramach spółki z
o.o. doprowadził
właścicieli,
pełnomocników
lub
upoważnionych
pracowników
podmiotów
gospodarczych
(wymienionych
w treści opisu
tego czynu
podmiotów
pokrzywdzonych)
do
niekorzystnego
rozporządzenia
mienia w postaci
sprzedaży spółce
z o.o. z
odroczonego
terminem
płatności żywca
drobiowego i
innych towarów
oraz wykonania
zleconych
firmom usług za
pomocą
wprowadzenia
ich w błąd,
co do swojego
zamiaru, cyt.:
„zapłacenia w
całości i w
terminie za
wynikające z
umowy
zobowiązania
finansowe oraz
co do swoich

faktycznych
możliwości
płatniczych
zarządzanej
przez niego
spółki”, zaś w
dalszej części
tego opisu czynu
wskazał na
konkretne
podmioty oraz
konkretne
czynności
cywilnoprawne
wykonywane
przez
poszczególnych
pokrzywdzonych
kontrahentów
(w zakresie
sprzedaży
drobni bądź w
zakresie
wykonania
określonych
usług), które
są przedmiotem
tego oszustwa.

Trzeba zwrócić
uwagę na to,
iż z pozoru
cała działalność
gospodarcza
prowadzona
przez
oskarżonego
(zarówno w
ramach spółki
z o.o., jak
i własnej
działalności)
wyglądała
normalnie i z
punktu widzenia
postronnego
obserwatora nie
mogła wzbudzać
jakichkolwiek
wątpliwości co

do rzetelności
tych
działalności.
Okoliczności te
wynikają jasno z
zeznań **W. O.**
, który pracował
u oskarżonego
jako kierownik
Ubojni (k.
208-210,
2015-2018) a
także szeregu
innych
pracowników
bądź osób z nim
współpracujących,
wykonywujących
różne czynności
pracownicze (w
tym jako
kierowcy czy
bezpośrednio
przy produkcji),
tj. **B. P.**
(1) (k. 594-595,
(...)), **A.**
B. (k. 732-733,
(...)), **S.**
G. (k. 607-609,
1353-1354, (...)),
B. M. (k.
558-560, 2174),
E. N. (k.
561-565), **B. Z.**
(k. 566-568),
P. W. (1) (k.
569-572), **M. S.**
(1) (k. 573-575),
E. R. (k.
576-579), **M. S.**
(2) (k. 580-582),
M. R. (3) (k.
5883-586), **G.**
M. (k. 587-589),
P. M. (1) (k.
590-593), **H. Z.**
(k. 597-599), **B.**
C. (k. 600-603),
M. B. (1) (k.

604-606), **U.**
R. (k. 610-613),
M. W. (2) (k.
614-618), **M.**
B. (2) (k.
619-622), **B.**
A. (k. 728-731
) , **R. J.** (k.
735-738), **P. M.**
(2) (k. 739-741),
A. M. (1) (k.
742-745), **L.**
P. (k. 746-748),
K. K. (1) (k.
749-752), **G.**
K. (k. 753-755),
Y. K. (k.
756-759), **H. J.**
(k. 760-762), **H.**
S. (k. 763-766).
Z zeznań tych
świadków jasno
bowiem wynika,
iż działalność
wyglądała
„normalnie” do
samego końca,
tj. pożaru
budynku ubojni
w dniu (...)
r. Dostawcy
drobiu bowiem
dostarczali
spółce surowiec,
który
praktycznie od
ręki, po dostawie
podlegał
ubojowi a
następnie w
krótkim czasie,
praktycznie też
od ręki był dalej
sprzedawany
(ubity drób nie
mógł być długo
przechowywany
na terenie ubojni
i praktycznie od
razu, jako świeży

towar winien być dostarczany do sprzedaży). Z zeznań tych świadków jasno przy tym wynika, iż w ich przypadku nie było żadnych problemów z płatnościami wynagrodzeń i innych świadczeń, jak również zostali w pełni rozliczeni po rozwiązaniu z nimi umów po pożarze. Również żadnych zastrzeżeń co do współpracy z oskarżonym nie mieli odbiorcy jego towaru, którzy otrzymywali gotowy towar, za który też od ręki płacili, co wynika choćby z zeznań **J. W. (1)** (k. 1019-1021, 2030) czy **M. M. (2)** (k. 2020-2021).

Tożsame okoliczności wynikają także z zeznań **B. M.**, który współpracował z oskarżonym od 18 lat. Świadek ten podczas rozmowy z oskarżonym po

pożarze sływał,
że zakład
zostanie
odbudowany i
że nadal będzie
chciał z nim
współpracować,
choć oskarżony
nie deklarował
żadnych
konkretów i nie
wspominał w
jakim czasie
chciałby to
uczynić.

Jednocześnie
jednak świadek,
jako przewożący
żywca od
hodowców do
Ubojni
oskarżonego
orientował się,
iż hodowcy od
(...) r. już nie
mieli płacone
za dostarczany
żywiec (k.
558-560, 2174).

Powyższe także
zresztą dotyczy
działalności
gospodarczej
prowadzonej
przez
oskarżonego w
ramach
podmiotu D. J.
(...) Skup, (...)
i Handel (...),
czemu przecież
nie przeczy
oskarżony w
swoich
wyjaśnieniach.
W przypadku tej
jednoosobowej
działalności Sąd
I instancji

również w opisie
czynu (opis
z pkt II
części wstępnej
aktu oskarżenia)
przyjął, iż
oskarżony w
ramach tej
działalności
doprowadził
właścicieli i
upoważnionych
pracowników
podmiotów
gospodarczych
do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem w
postaci
sprzedaży firmie
oskarżonego
określonych
towarów za
pomocą
wprowadzenia
ich w błąd,
cyt.: „co do
swojego zamiaru
zapłacenia w
całości i w
terminie za
wynikające z
umowy
zobowiązania
finansowe oraz
co do swoich
faktycznych
możliwości
płatniczych”, zaś
w dalszej części
tego opisu czynu
wskazał na
konkretne
podmioty oraz
konkretne
czynności
cywilnoprawne
wykonywane
przez

poszczególnych
pokrzywdzonych
kontrahentów
(w zakresie
sprzedaży
wyrobów
drobiowych czy
usług wynajmu
pojazdów), które
są przedmiotem
tego oszustwa.

Za Sądem I
instancji należy
zauważyć, iż w
(...) r. sytuacja
oskarżonego
uległa
drastycznej
zmianie w
stosunku do
okresu sprzed
tego roku.
Trzeba bowiem
zauważyć, iż
wszyscy
pokrzywdzeni
bądź ich
przedstawiciele,
którzy zeznawali
w niniejszej
sprawie byli
bowiem
zadowoleni ze
współpracy z
oskarżonym w
latach (...) i
wcześniejszych,
wskazując, iż
oskarżony
regulował za
sprzedany towar
czy wykonane
usługi
(niezależnie, czy
działo się to w
ramach
zarządzanej
przez niego
spółki z o.o.

czy prowadzonej działalności jednoosobowej, w tym także w okresie wcześniejszym, tj. przed utworzeniem spółki z o.o.), zaś jego opóźnienia w płatnościach faktur były akceptowalne i wynikały ze specyfiki rynku drobiarskiego.

W (...) r. oskarżony jednak już zmienił swoje nastawienie w stosunku do klientów, z którymi współpracował w ramach spółki i swojej działalności gospodarczej. Trzeba bowiem za Sądem I instancji podnieść, iż z wiarygodnych zeznań głównej księgowej w Ubojni (...) sp. z o.o. **J. W. (2)**, która pracowała w obu podmiotach gospodarczych prowadzonych przez oskarżonego wynika jasno, iż działalność gospodarcza jednoosobowa

oskarżonego
była na plusie,
bowiem za
sprzedawany a
wcześniej
nabywany od
spółki (...) towar
(ubity drób)
podmiot
oskarżonego
otrzymywał
zapłatę od firm,
z którymi
współpracował,
zaś podmiot
ten z przyczyn
zależnych od
oskarżonego
wstrzymywał się
z płatnościami
na rzecz spółki z
o.o. (k. 127-129,
551-553,
2006-2010). Z
zeznań tych
jasno wynika,
iż oskarżony
doskonale znał
sytuację
finansową
prowadzonych
przez siebie
podmiotów,
wiedział, komu
i ile zalegał
z płatnościami,
bowiem
prowadził
skrupulatnie
zapiski, przy
czym to on
decydował
konkretnie
którym
kontrahentom i
za jaką fakturę
należy w danym
momencie
zapłacić. Mimo
więc, że

pieniądze w firmie były oskarżony wedle własnego uznania płacił pewne faktury, zaś za inne znów wstrzymywał się z płatnościami. Natomiast oskarżony dbał, by na bieżąco były dokonywane płatności za media, ZUS, podatki, wynagrodzenia pracownicze i oni to jako księgowość czynili samodzielnie. Świadek przy tym wskazała, iż oskarżony starał się nie trzymać na kontach swoich podmiotów pieniędzy, tylko je wypłacał w gotówce, natomiast pieniądze na nich pojawiały się, gdy należało dokonać stosownych płatności przelewami.

Podobnie zeznała **J. S. (1)**, która jako księgowa była zatrudniona w działalności gospodarczej oskarżonego i

zauważyła, że od (...) r. oskarżony przestał wpłacać na konto firmy uzyskane gotówką należności, zaś środki, jakie były na rachunkach zaczęły się kurczyć (k. 130-138, 1373-1379, 2010-2012). Co znamienne, świadek zauważyła, iż z biegiem (...) r. sytuacja finansowa prowadzonej działalności przez oskarżonego diametralnie się pogarszała. Wiązało się to z coraz częstszym brakiem regulowania płatności za faktury hodowcom, z wzięciem kredytu z (...) w kwocie 4 mln zł, który został w całości przeznaczony na spłatę hodowców. Na kredyt ten także zwróciła uwagę **J. W. (2)**, która także wskazała, iż na płatności dla hodowców została przeznaczona środki pieniężne

uzyskane z kredytu z BS w M.. Trzeba przy tym w tym miejscu wskazać, iż z zeznań księgowych jasno wynika, iż oskarżony, w ramach swojej działalności gospodarczej, dysponował płatnościami od kontrahentów za sprzedany przez siebie towar, który, poza bezpośrednimi dostawcami, „nabył” od zarządzanej przez siebie spółki z o.o., jednak już środków tych w całości nie przeznaczał na zapłaty na hodowców drobiu i dostawców innych towarów i usług, dysponując nimi wedle własnego uznania. Natomiast posiłkował się środkami z uzyskanych kredytów, by częściowo spłacić zaległe zobowiązania.

Powyższe więc już wskazuje jasno na to,

że oskarżony, przynajmniej w (...) r. stał się kontrahentem niesolidnym, który coraz bardziej popadał w długi względem kontrahentów spółki, jak i zarządzanej przez siebie spółki z o.o., nie wywiązując się w ogóle z zawieranych umów, bądź realizując je tylko częściowo, w tym także z dużymi opóźnieniami w stosunku do umówionego terminu płatności.

Te zaś okoliczności jasno znów wynikają z treści zeznań pokrzywdzonych bądź przedstawicieli podmiotów pokrzywdzonych.

Sąd I instancji zwrócił uwagę na istotne elementy wynikające z treści zeznań tych świadków, które świadczą o wprowadzaniu ich w błąd przez oskarżonego co do rzetelności

swoich firm w zakresie realizacji kontraktów, jak i co do rzeczywistej ich sytuacji finansowej. Poza tym Sąd I instancji zwrócił też słusznie uwagę na te okoliczności, które przeczą lansowanej przez obronę tezie, iż brak płatności za faktury ze strony oskarżonego miał związek z okolicznościami leżącymi po stronie pokrzywdzonych, tj. dotyczących kwestionowania jakości dostarczanego towaru (sekcja 2 uzasadnienia formularzowego na str. 29-30). Dodać przy tym trzeba, iż co do zasady prowadzone wobec oskarżonego (jego podmiotom) wskutek wydanych nakazów zapłaty (wyroków zasądających) postępowania egzekucyjne okazały się bezskuteczne,

bowiem brak było majątku, pozwalającego na zaspokojenie wierzycieli, przy czym konta bankowe prowadzone zarówno dla spółki z o.o., jak i jednoosobowej działalności gospodarczej oskarżonego nie posiadały żadnych środków pieniężnych. Celem jednak uzupełnienia tych rozważań należy też wskazać na inne okoliczności, wynikające z tych zeznań, które wspierają tylko ustalenia Sądu I instancji co do rzeczywistego zamiaru oskarżonego.

Ponadto analiza tych zeznań wskazuje, iż Sąd I instancji dopuścił się pewnych uchybień, także pisarskich, wymagających pewnych zmian czy to w ramach art. 105 § 1 – 2 k.p.k., czy też w ramach art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k.

w zw. z art. 437 k.p.k. na korzyść oskarżonego, co także dotyczy orzeczenia wydanego na podstawie art. 46 § 1 k.k.

Trzeba przy tym dodać, iż Sąd I instancji nie popada w sprzeczność co do daty popełnienia przestępstwa, na co wskazuje apelujący obrońca (adw. T. Z.) na str. 11-12 apelacji. Trzeba bowiem nadmienić, iż zaprzestanie przez oskarżonego płatności od (...) r. za faktury dotyczy wprost przestępstwa opisanego w pkt I części wstępnej i wyznacza niejako początek takiego właśnie postępowania oskarżonego wobec wszystkich jego (spółki i jego osobistej działalności) wierzycieli w postaci kontrahentów, z którymi współpracował. Dotyczy więc to również czynu

opisanego w pkt II części wstępnej zaskarżonego wyroku, do którego przecież odnosi się stwierdzenie, że „ od (...) r. zaprzestał ich płacenia”.

Pokrzywdzeni czynem opisanym w pkt I części wstępnej wyroku:

I. F. wskazała na faktury VAT z dnia (...) (...) r. na kwotę 50.958,90 zł z terminem płatności do (...) (...) r., z dnia (...) r. na kwotę 55.989,68 zł z terminem płatności do (...) (...) r. oraz z dnia (...) (...) r. na kwotę 38.723,68 zł z terminem płatności do (...) (...) r. (faktury na k. 9-11 t.t. dot. Ubojni (...), zeznania na k. 1v –2, 5-6 w/w t.t., k. 2183-2184).

I. F. wskazała, iż już przy pierwszej transakcji z dnia (...) r. za kwotę 57.265,37

zł musiała się prosić oskarżonego o zapłatę, która, właśnie dzięki jej ponagleniom została uregulowana długo po terminie.

Faktura z dnia (...) r. została uregulowana tylko częściowo, bo zapłacił kwotę 45.989,68 zł a więc do zapłaty z niej zostało 10.000,00 zł.

Pozostałych faktur nie zapłacił. Jak wynika zresztą z zeznań pokrzywdzonej, mimo aż 40-dniowego terminu zapłaty narzuconego przez spółkę oskarżonego, ten nie uregulował tych należności, mimo początkowych zapewnień, że te należności ureguluje, ale potem już oskarżony nie odbierał telefonów, był utrudniony kontakt z jego spółką. Co przy tym istotne, pokrzywdzona nie miała pojęcia o jakichkolwiek trudnościach

finansowych tej spółki a poza tym w kwietniu, mimo braku uregulowania zapłaty za w/w faktury to otrzymała od tej spółki propozycję kolejnej sprzedaży kurczaków, ale odmówiła dostawy z uwagi na brak płatności za wcześniejsze faktury (k. (...)). Powyższe pokrzywdzona potwierdziła w toku rozprawy (k. 2183-2184). Trzeba podkreślić, iż oskarżony (w tym obrońcy w apelacjach) próbowali tłumaczyć brak płatności pożarem ubojni z (...) r. Jednak w tych przypadkach termin płatności upływał znacznie wcześniej, bo w dniach (...) (...) r. oraz (...) (...) r. Oskarżony więc w rzeczywistości wprowadził w błąd pokrzywdzoną co do swoich zamiarów uregulowania za

tę dostawę kurczaków należności z faktury w całości i w terminie, wiedząc, że po prostu tego nie uczyni. Ta okoliczność zaś znów wynika z w/w zeznań księgowej obu podmiotów oskarżonego, z których wynika, iż oskarżony wybiórczo traktował swoich kontrahentów i płacił im za dostawy według własnego uznania. Oskarżony miał więc w tym przypadku wyjątkowo dużo czasu (licząc do pożaru) na uregulowanie całości należności. Nie ulega więc wątpliwości, iż skoro już wtedy, tj. w chwili zaciągania tych zobowiązań nie chciał uregulować całości należności, to tłumaczenie się tym pożarem, by usprawiedliwić brak zapłaty za znacznie wcześniej dostarczony towar nie może

przekonywać. Ta
znów
okoliczność jest
w przypadku
odpowiedzialności
karnej
oskarżonego o
tyle istotna, że
również
późniejsze
zamawiane i
przyjmowane
przez niego
dostawy
towarów od
kontrahentów,
gdy termin
płatności
upływał po (...)
r., nie mogły
być traktowane
inaczej, jak tylko
chęć
wprowadzenia
tych
kontrahentów w
błąd co do
swoich
zamiarów i
sytuacji
majątkowej, by
doprowadzić ich
do
niekorzystnego
rozporządzenia
własnym
mieniem.

Mając
jednocześnie na
uwadze
pokrzywdzoną I.
F. należy
zauważyć, iż
z jej jasnych,
popartych
dokumentami
(k. 9-16 w/
w t.t.) zeznań
złożonych w

toku śledztwa
wynika, iż
oskarżony
zalegał jej z
płatnością
główną na kwotę
99.682,58 zł.
Taka też kwota
winna zostać
wskazana w
treści opisu
czynu
Tymczasem w
treści tej
wskazano kwotę
„99.82,58 zł”,
co oczywiście
należy traktować
w kategoriach
oczywistej
omyłki
pisarskiej,
bowiem nawet
format tak
zapisanej kwoty
pieniężnej jest
niewłaściwy.
Dlatego też Sąd
I instancji w tej
części, kierując
się przepisem
art. 105 §
1 -2 k.p.k.,
dokonał korekty
wskazanej w
treści opisu
czynu kwoty,
zgodnie z
poczynionymi
prawkowymi
ustaleniami
faktycznymi.
Jednocześnie,
mając właśnie
na uwadze
prawkowość
tych ustaleń
faktycznych Sąd
Apelacyjny w pkt
9 zaskarżonego

wyroku dokonał zmiany w zakresie kwoty zasądzonego odszkodowania na rzecz I. F., wskazując w treści tego orzeczenia kwotę 99.682,58 zł w miejsce błędnie wskazanej kwoty 99.718,58 zł.

P. B. (2), jako prokurent samoistny w pokrzywdzonej

spółce (...) sp. z o.o. wskazał, iż sprzedając spółce oskarżonego towar na podstawie 5 faktur z (...) (...) r., termin zapłaty upływał w dniach (...) (...) r. (k. 26-31 t.t. dot. Ubojnia (...), k. 2176-2177). Mimo wskazanych terminów zapłaty płatności te nie były realizowane na bieżąco, bowiem pierwsza wpłata miała miejsce (...) r. a ostania (...) (...) r., przy czym płatności te były realizowane po ich wielokrotnych

monitach do księgowej i oskarżonego, choć nie po każdym z telefonów płatności miały miejsce. Świadek wskazał, iż była to jednorazowa transakcja ze spółką (...), podnosząc, iż nie mieli jakiegokolwiek wiedzy na temat problemów finansowych tej spółki. Świadek wskazał przy tym, iż ostatnia faktura na kwotę 20.000 zł, z terminem płatności do (...) (...) r. nie została w ogóle uregulowana.

Powyższe okoliczności znajdują oparcie w dokumentach na k. 32-40 w/w t.t. Przy czym z pięciu wskazanych faktur łącznie oskarżony winien uiścić kwotę 239.087,56 zł odpowiednio w kwotach:
41.769,00 zł,
46.909,80 zł,
51.559,20 zł,
52.104,06 zł i
46.966,50 zł,

zaś spółka z
o.o. (czytaj:
oskarżony –
przyp. SA)
zapłaciła
następujące
kwoty:
52.056,06 zł w
dniu (...) (...) r.,
46.923,50 zł w
dniu(...) (...) r.,
26.866,80 zł w
dniu (...) (...) r.,
20.000,00 zł w
dniu (...).(…).(…)
r., 20.511,20 zł
w dniu (...) (...) r.,
20.000,00 zł
w dniu (...) (...) r.,
11.000,00 zł
w dniu (...) (...) r.,
11.730,00 zł
w dniu(...).(…)
r. i 10.000,00
zł w dniu(...)(…)
r. Do zapłaty
pozostało więc
20.000,00 zł i
taką też kwotę
Sąd I instancji
przyjął w treści
zaskarżonego
wyroku.

Przy okazji
rozważań nad
tym
przypadkiem, na
marginesie Sąd I
instancji
podnosi, iż Sąd
I instancji (za
prokuratorem)
przyjął bardzo
korzystne dla
oskarżonego
rozwiązanie,
skoro ustalił,
iż przedmiotem
oszustwa jest

kwota 20.000 zł, skoro w rzeczywistości to niekorzystne rozporządzenie mieniem dotyczyło całości należności wynikającej z tej transakcji, tj. kwoty 239.087,56 zł. Trzeba bowiem nadmienić, iż oskarżony nie był w stanie wywiązać się z tego kontraktu z płatnościami w terminie, zaś dostawca nigdy wcześniej nie współpracował z oskarżonym, więc nie godził się z opóźnieniami w zapłacie, o czym zresztą świadczą monity o zapłatę, o czym zeznał świadek P. B. (2). W tych zaś okolicznościach kwota zasądzonego odszkodowania, tj. 20.000 zł w pkt 9 jest uzasadniona.

Pokrzywdzona **M. G. (1)** (właściciel firmy (...) (...) w C.) dla odmiany współpracowała w firmą oskarżonego od wielu lat, mając

z nim podpisaną umowę na kontrolę i zwalczanie szkodników sanitarnych. Jak zeznała, do m. (...) r. oskarżony płacił regularnie za wykonaną usługę, twierdząc, iż w tym okresie czasu to była dobra współpraca, jednak od (...) (...) r. do końca (...) (...) r. oskarżony (spółka z o.o.) nie zapłacił za faktury z (...) (...) r., (...) (...) r., (...) (...) r. i (...) (...) r. wystawione na kwoty po 196,80 zł i łączną kwotę 787,20 zł, które były odpowiednio płatne do (...) (...) r., (...) (...) r., (...) (...) r. i (...) (...) r. i nie wiedziała, by w tym czasie oskarżony miał złą sytuację finansową (zeznania z k. 41-44, 45-46 t.t. dot. Ubojnia (...), k. 2178 i potwierdzające te zeznania dokumenty na k. 47-50). Trzeba zauważyć, iż w tym przypadku należności

wynikające z faktur były wyjątkowo niskie i tylko wyjątkowo zła wola oskarżonego świadczy o ich nieuregulowaniu. Pokrzywdzona bowiem nie domagała się wcześniej zapłaty, mając nadzieję, że spółka zarządzana przez oskarżonego zapłaci w ratach te należności, co jednak nigdy nie nastąpiło.

To zachowanie się oskarżonego, mimo upływu terminu zapłaty za ostatnią fakturę już po pożarze wpisuje się tylko w zamiar oskarżonego regulowania faktur za wykonane dostawy towaru czy wykonane usługi wedle własnego uznania, mając jednocześnie na uwadze niemożność uregulowania przez oskarżonego w całości wszystkich

zobowiązań,
istniejących
przecież jeszcze
przed pożarem.
To zaś świadczy
o tym, iż
oskarżony,
przyjmując
kolejne usługi
świadczane
przez
pokrzywdzoną
działał z pełnym
rozeznaniem jej
pokrzywdzenia,
sprowadzającym
się do braku
zapłaty za
wykonane
cykliczne usługi,
które przecież
miały miejsce od
(...) (...) r.

Powyższe
również
przekonuje o
prawidłowości
wydania z
urzędu przez
Sąd I instancji
orzeczenia w pkt
9 na podstawie
art. 46 § 1 k.k.
co do wskazanej
wyżej kwoty.

A. S. ,
reprezentująca
pokrzywdzoną
(...) Spółka z
o.o. z siedzibą
w Ł. zeznała,
iż zajmowała
się serwisem i
najmem odzieży
roboczej,
współpracując w
tym zakresie z
oskarżonym od

(...) r. Problemy z płatnościami zaczęły się od (...) (...) r., bowiem oskarżony nie zapłacił za faktury VAT z (...) (...) r. i (...) (...) r. kwot 1558,11 zł i 1552, 74 zł (łącznie 3.110,85 zł) a także faktury z (...) (...) r. na kwotę 7.048,61 zł. Pokrzywdzona przyznała, iż w kwietniu i lipcu nie mieli wiedzy o problemach (...) spółki (...), natomiast taką wiedzę uzyskali po pożarze z pisma mec. M. (k. 52-53, 59-60 t.t. dot. Ubojni (...)). Okoliczności te wynikają również z dokumentów z k. 67-84 w/ w t.t. Trzeba podkreślić, iż oskarżony wiedział, że za te faktury z (...) i (...) będzie obligował go 14-dniowy termin płatności. Oskarżony nie płacił jednak już w tym czasie, więc jego zachowanie co do tych dwóch

faktur należy ocenić tak, jak w poprzednich przypadkach.

Co do trzeciej faktury rzecz się ma nieco inaczej. Faktura ta bowiem wynikała z faktu wypowiedzenia przez pokrzywdzony podmiot obowiązującej ich umowy z powodu braku realizacji warunków umowy. Trzeba jednak zauważyć, iż w chwili zawierania pierwotnej umowy przez oskarżonego, w tym wznowionej w lipcu (...) r. oskarżony nie brał pod uwagę pożaru ubojni i zaprzestania z tego powodu działalności a tym samym nie można przyjmować, iż aż tak daleko sięgał w przód, że podpisując kolejną umowę z pokrzywdzonym doprowadzi do wypowiedzenia tej umowy przez pokrzywdzony podmiot i do realizacji zapisu

umownego
dotyczącego
obowiązku
zapłaty w całości
za nabycie
odzieży roboczej
w terminie 30
dni od daty
rozwiązania
umowy – tu
daty (...)(...) r.
Poza tym należy
zauważyć, iż
wypowiedzenie
tej umowy, jak
i wystawienie
faktury na kwotę
7.048,61 zł
nastąpiło nie
tylko po pożarze,
jak i po
zaprzestaniu
działalności
przez
oskarżonego, ale
i nastąpiło po
pozbawieniu go
wolności w
wyniku
tymczasowego
aresztowania.
Bez wątplenia
więc w tych
okolicznościach
faktycznych nie
można już
oskarżonemu
przypisać
zamiaru
doprowadzenia
pokrzywdzonego
podmiotu do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem
odnośnie zapłaty
za tę trzecią
fakturę, bowiem
w tym
przypadku to

już rzeczywiście
obiektywne
okoliczności nie
pozwoliły
oskarżonemu na
wywiązanie się z
zapisów umowy
łączącej spółkę
(...) z (...) sp. z
o.o. w Ł..

W tych więc
okolicznościach
Sąd odwoławczy
doszedł do
wniosku, iż Sąd
I instancji
dopuścił się
błędu w
ustaleniach
faktycznych co
do wysokości
szkody, wynikłej
z oszukańczego
działania
oskarżonego i
dlatego też,
kierując się art.
440 k.p.k. w zw.
z art. 438 pkt
3 k.p.k. w zw.
z art. 437 k.p.k.
w zakresie tego
przypisanego
oskarżonemu
zachowania
przyjął, iż
przestępcze
działanie
oskarżonego
dotyczyło kwoty
3.110,85 zł,
miało miejsce
od 07.04 do
07.07(...) r., co
wynika z dat
wystawionych
dwóch
pierwszych
faktur.

Konsekwencją
zaś przyjęcia
tej wysokości
szkody było
obniżenie
wskazanej w pkt
9 zaskarżonego
wyroku
wysokości
szkody
zasądzonej od
oskarżonego na
rzecz
omawianego tu
pokrzywdzonego
podmiotu do
kwoty 3.110,85
zł.

Pokrzywdzona

E. J. –

właściciel

firmy (...) z

siedzibą w

S. również

wskazała na

kilkuletnią,

bezproblemową

współpracę z

firmą (...) w

związku z

zaopatrywaniem

firmy

oskarżonego w

odzież roboczą,

jednak

oskarżony nie

uregulował

należności za

trzy ostatnie

faktury VAT: z

dnia (...) (...)

r. na kwotę

1247,22 zł, z dnia

(...) (...) r. na

kwotę 1840,08 zł

i z dnia (...)

(...) r. na kwotę

1118,07 zł, co do

których terminy

płatności
upływały
odpowiednio
(...) (...) r., (...)
(...) r. i (...) (...)
r. (k. 91-95 t.t.
dot. Ubojni (...),
k. 2177-2178).
Powyższe
znajduje także
odzwierciedlenie
w dokumentach
na k. 56-58 w/
w t.t. Trzeba
zaznaczyć, iż
skoro oskarżony
przez okres
około 10 lat
płacił
pokrzywdzonej
za dostarczany
mu towar, to
pokrzywdzona
nie miała
podstaw, by
sądzić, iż przy
ostatnich
dostawach z
firmą
zarządzaną
przez
oskarżonego jest
coś nie tak
i że już za
te faktury nie
otrzyma zapłaty
w terminie i to
w całości. Ten
przypadek więc
również wpisuje
się już w zamiar
oskarżonego
związany z
regulowaniem
płatności za
dostarczany
towar wedle
swojego
uznania, zaś
pokrzywdzona,

nie wiedząc, o sytuacji majątkowej działalności oskarżonego, jak i o jego takim właśnie zamiarze wybiórczego traktowania kontrahentów została przez oskarżonego wprowadzona w błąd co do rzeczywistego stanu rzeczy i doprowadzona do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wydanego oskarżonemu (jego spółce) towaru, opisanego w przedmiotowych fakturach. To zaś również wskazuje na poprawność wydanego w pkt 9 zaskarżonego orzeczenia na podstawie art. 46 § 1 k.k.

Przy okazji tego przykładu dodać jednak należy, iż oskarżony tuż przed pożarem zamawiał odzież roboczą dla swoich pracowników, co prowadzi do wniosku, iż

planował
prowadzić swoją
działalność
również po (...)
r., co w
tym względzie
świadczy o
zasadności
wywodów
obrońców
oskarżonego w
złożonych
apelacjach. Ta
okoliczność
jednak nie może
mieć żadnego
wpływu na treść
zaskarżonego
wyroku w
zakresie zamiaru
oskarżonego
doprowadzenia
pokrzywdzonych
do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem
wskutek
wprowadzenia
ich w błąd
co do swoich
zamiarów
wywiązywania
się z ciężących na
nim umownych
obowiązków,
dotyczących
zapłaty w całości
i terminie za
uzyskany towar
i usługi, jak i
co do kondycji
finansowej
zarządzanej
przez siebie
spółki.

L. R.,
reprezentujący
firmę swojej

córki – (...) w G.
również wskazał
na prowadzoną
bez zarzutu
współpracę z
firmą (...) od
(...) r. Przy czym
zdarzało się, że
termin płatności
był wydłużany
o dwa tygodnie.
Jednak od (...) r.
(...) r. zaczęły
się problemy
z płatnościami
za wystawiane
faktury. Z
faktury VAT
z (...) (...) r.
na kwotę
61.214,06 zł
płatność
otrzymał tylko
częściową, gdyż
(...) (...) r.
otrzymał
21.157,06 zł, (...) r. – 15.000
zł, (...) (...) r. – 5.000 zł i (...) r. – 5.000
zł i do zapłaty
pozostało
15.000 zł.
Świadek
wskazał, iż mimo
niezapłacenia
części pieniędzy
za tę fakturę
sprzedał spółce
(...) kurczaki na
kwotę 51.231,60
zł (...) (...) r. (k.
99-100, 108-110
t.t. dot. Ubojni
(...), k.
2031-2032). Co
istotne, świadek
przyznał, iż
podjął tę decyzję

o drugiej
sprzedaży
kurczaków, gdyż
wcześniej
skontaktował się
z D. J. i
on tłumaczył
mu, że nie
zapłacił w całości
za poprzedni
towar, gdyż
miał problemy z
dużymi
odbiorcami,
którzy
przeciągali
płatności.
Uwierzył w te
jego
zapewnienia i
dlatego sprzedał
spółce (...) te
kurczaki. Jednak
po tej drugiej
sprzedaży urwał
się już kontrakt
z oskarżonym i
nie otrzymał już
żadnej płatności.

Zeznania te nie
tylko wpisują
się w schemat
działalności
oskarżonego,
bowiem
oskarżony,
mimo upływu
terminu
płatności nie
regulował
całości
należności
wynikającej z
faktury, to nadto
wynika z tych
zeznań fakt,
iż oskarżony
posuwał się
wprost do

kłamstwa, starając się nie tylko przekonać świadka do nieprawdziwych okoliczności związanych z nieterminowym i ratalnym regulowaniem płatności z pierwszej faktury, ale i wyłudzić kolejny transport kurczaków, nie informując jednak pokrzywdzonego o rzeczywistym stanie rzeczy.

Należy przy tym zauważyć, iż powyższe zeznania potwierdzają także dokumenty znajdujące się na k. 103-106 w/w t.t., przy czym wartość dostarczonych kurczaków z tej drugiej faktury wynosi 51.283,60 zł (k. 106) a więc łączna zaległość w płatnościach z obu faktur wynosi 66.183,60 zł, co zresztą przyznał świadek podczas przesłuchania w dniu (...) r. (k. 108-110 w/w t.t.),

potwierdzając to na rozprawie (k. 2031-2032). To zaś oznacza, iż Sąd I instancji błędnie w treści zaskarżonego wyroku przyjął, iż przedmiotem tego oszustwa na szkodę (...) w G. jest towar na kwotę 66.231,60 zł. To więc na podstawie art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 437 k.p.k. wymagało ze strony Sądu odwoławczego zmiany poprzez wskazanie, iż przedmiotem tego działania był towar na kwotę 66.183,60 zł.

Konsekwencją tej zmiany było również obniżenie w pkt 9 wysokości odszkodowania orzeczonego na podstawie art. 46 § 1 k.k. na rzecz M. R. (1) do kwoty 66.183,60 zł.

Pokrzywdzony **R. L.** wskazał na swoją kilkuletnią bezproblemową współpracę z oskarżonym, kiedy to co najwyżej

zdarzały się
kilku -
kilkunastodniowe
opóźnienia w
płatnością za
dostarczony
towar. Problemy
z płatnościami
zaczęły się od
(...) (...) r. I
choć nie było
wcześniejszej
płatności za
fakturę to
dostarczał
oskarżonemu
towar, ostatni
raz czyniąc to
(...) (...) r. Nie
posiadał bowiem
wiedzy na temat
problemów (...)
spółki (...), zaś
oskarżony
początkowo
zapewniał go,
że ureguluje
należności, ale w
końcu przestał
odbierać
telefony i
oddzwaniać (k.
118-122,
179-182,
203-205 t.t.
dot. Ubojni (...),
k. 2241-2242).
Powyższe
zeznania
znajdują oparcie
w dokumentach
na k. 123-175
i 183-199 w/w
t.t. Trzeba przy
tym zaznaczyć,
iż jeszcze przed
pożarem ubojni
pokrzywdzony
przez
pełnomocnika

słał wezwania do spółki (...) o zaległe zapłaty, ale już wówczas pismem z (...) (...) r. poinformowano pokrzywdzonego, że powodem opóźnień jest „słaba kondycja finansowa firmy, spowodowana przestojem na rynku drobiarskim. Konsekwencją tego są opóźnienia w płatnościach” i proszono o wydłużenie terminu spłaty i rozłożenie zadłużenia na raty (k. 136 w/w t.t.). Z tego pisma, ale już po ostatniej dostawie, pokrzywdzony zorientował się, że nie uzyska należności z wystawionych faktur, zwłaszcza w terminie, bowiem spółki (...) nie stać było na regulowanie zobowiązań. Dodać przy tym trzeba, na co już wyżej wskazano, iż prowadzony przez oskarżonego podmiot gospodarczy uzyskiwał

zapłatę za
sprzedawane
przez siebie
wyroby
drobiarskie,
które przecież
nabywał od
spółki (...) a
więc to w
rzeczywistości
od oskarżonego
zależało, czy
zapłaci
określone
należności i
komu oraz w
jakim terminie.
Ta odpowiedź
pisemna, choć
podpisana przez
kierownika
Ubojni (...),
wpisuje się więc
w oszukańczy
mechanizm
działania
oskarżonego,
który i w
tym przypadku
wprowadził
pokrzywdzonego
w błąd co do
swoich
rzeczywistych
zamiarów
uregulowania w
całości i w
terminie
należności za te
dostawy
kurczaków,
wynikające z
faktur, od (...) r. do (...) r. Przy czym
pokrzywdzony,
poprzez swojego
pełnomocnika,
sprecyzował
zaległość na

kwotę
294.027,53 zł
(k. 206-207),
potwierdzając to
na rozprawie,
gdzie wskazał,
iż nic więcej
nie udało się
od oskarżonego
wyegzekwować.

Powyższe więc
dowodzi
prawidłowości
ustaleń
zawartych w
treści
zaskarżonego
wyroku co do
wysokości ten
należności, która
także znalazła
należyte odbicie
w
rozstrzygnięciu z
pkt 9 wydanego
na podstawie
art. 46 § 1 k.k.

Dokładnie w
taki sam sposób
należy ocenić
zeznania
pozostałych
pokrzywdzonych
bądź ich
przedstawicieli,
jeżeli chodzi
o przestępstwo
opisane w pkt
I zaskarżonego
wyroku, co
dotyczy
świadców: **M. J.**
(2) (k. 208-211,
222-224 t.t.
dot. Ubojni (...),
k. 2179-2180
plus dokumenty
na k. 212-220,

230-231 w/w t.t.), **M. S. (3)** (k. 232-236 t.t. dot. Ubojni (...), k. 2180-2181 plus dokumenty na k. 238-245 w/w t.t.), **M. I.** (k. 2-4, 7-8, 2171-2172 plus dokumenty na k. 10-18), **K. K. (2)** (k. 251-254, 290-291 t.t. dot. Ubojni (...), (...)- (...)) plus dokumenty na k. 255-289, 293-296 w/w t.t.), **G. W.** (k. 297-298 – odpis: k. 301-303 t.t. dot. Ubojni (...), k. 2181-2182 plus dokumenty na k. 308-313 w/w t.t.), **H. N.** (k. 315, 332-333 t.t. dot. Ubojni (...)) plus dokumenty na k. 318-331 w/w t.t.), **K. B.** (k. 335-336 t.t. dot. Ubojni (...)) plus faktura na k. 341 w/w t.t.), **R. O.** (k. 342-343, 348-350 t.t. dot. Ubojni (...)) plus informacja pokrzywdzonego na k. 351 w/w t.t., k. 2247-2248), **R. K. (2)** (k. 355-356 t.t. dot. Ubojni (...)) plus dokumenty na k. 358-365 w/w t.t.) i **A. K.**

(k. 365-366 t.t.
dot. Ubojni (...)
plus dokumenty
na k. 372-380 w/
w t.t.), **M. J. (3)**
(Ożarowskiej)
(k. 399-401,
423-427 t.t. dot.
Ubojni (...)
plus dokumenty na
k. 381-397 w/
w t.t.), **S.**
O. (k. 428-431,
439-441 t.t. dot.
Ubojni (...),
k. 2209-2210
plus dokumenty
na k. 432-436,
442-458 w/w
t.t.), **M. R.**
(2) (k. 465-470,
475-477 t.t. dot.
Ubojni (...),
k. 2217 plus
dokumenty na
k. 471-473 w/
w t.t.), **A. R.**
(k. 478-481 t.t.
dot. Ubojni (...),
k. 2248-2249
plus dokumenty
na k. 482-483),
I. D. i R.
D. (k. 512-517,
529-531,
532-536 t.t.
dot. Ubojni (...),
k. 2214-2215,
2215-2216 plus
dokumenty na
k. 518-528 w/w
t.t.), **P. L. i K.**
L. (k. 545-547,
538-543,
550-552 t.t. dot.
Ubojni (...), k.
2218-2219, 2220
plus dokumenty
na k. 544-557 w/
w t.t.), **I. M.**

(1) (k. 580-582, 591-594 t.t. dot. Ubojni (...), k. 2222-2223 plus dokumenty na k. 583-588, 595-599 w/w t.t.), **J. K. (2)** (k. 2223-2224 plus dokumenty na k. 602-610 w/w t.t.), **A. M. (2)** (k. 619-622, 628-630 t.t. dot. Ubojni (...), k. 2211-2212 plus dokumenty na k. 627), **M. A. (1)** (k. 660-664, 665-668, 680-682 t.t. dot. Ubojni (...), k. 2212-2213 plus dokumenty na k. 669, 643-647 w/w t.t.), **W. P. i B. P. (2)** (k. 690-693 dot. Ubojni (...), k. 2213-2214 oraz k. 698-700 t.t. dot. Ubojni (...), k. 2240-2241), **J. D.** (k. 701-702 dot. dot. Ubojni (...)), **Z. W.** (k. 727-729, 735-737 t.t. dot. Ubojni (...), k. 2242-2243 plus dokumenty na k. 730-733), **J. O.** (k. 738-740, 749-751, 756-758 t.t. dot. Ubojni (...), k. 2239-2240 plus dokumenty na k. 752-755 w/w t.t.), **J. L.**

(2) (k. 185-187, 759-762 t.t. dot. Ubojni (...), k. 2243-2245 plus dokumenty na k. 763-769 w/w t.t.), **P. B.**
(1) (k 770-774, 806-810 t.t. dot. Ubojni (...), k. 2250-2251), **D. S. (1)** (k. 812-814 t.t. dot. Ubojni (...), k. 2251 plus dokumenty na k. 815-833 w/w t.t.) i **G.**
G. (k. 834-837, 841-843 t.t. dot. Ubojni (...), k. 2252-2253 plus dokumenty na k. 838-840 w/w t.t.), **B.**
R. (k. 844-846, 849-851 t.t. dot. Ubojni (...), k. 2251-2252 plus dokumenty na k. 847-848 w/w t.t.), **M. K.**
(1) (k. 2275 plus dokumenty na k. 856-861 w/w t.t.) oraz **D.**
G. (k. 862-865, 869-871 t.t. dot. Ubojni (...), k. 2273-2274 plus dokumenty na k. 866-871 w/w t.t.).

Z zeznań tych świadków również wynikają tożsame okoliczności

związane z zaniechaniem przez spółkę z o.o. zarządzaną przez oskarżonego płatności za dostarczany towar bądź też tylko wybiórczymi płatnościami za niektóre faktury, jak i brakiem ich wiedzy na temat jakichkolwiek trudności finansowych tej spółki.

Należy przy tym dodatkowo zwrócić uwagę na okoliczności wynikające z zeznań niżej wymienionych świadków (pokrzywdzonych).

K. K. (2)

, reprezentujący pokrzywdzoną spółkę z o.o. (...) z siedzibą w S. wskazał na wieloletnią współpracę (od (...) r.) z firmą (...), przy czym spółka ta dokonywała płatności z opóźnieniem, po terminie zapłaty, przy czym od (...) następował wzrost zobowiązań z jej strony. Świadek

przy tym podał,
iż spółka
oskarżonego
zalegała z
płatnościami za
przekazane
towary w latach
(...) i w (...) (...)
r. została między
nimi podpisana
ugoda o
rozłożeniu na
raty zaległości,
do czego zresztą
zobowiązał się
osobiście
oskarżony.
Podpisanie tej
ugody było
bowiem
warunkiem
dalszej ich
współpracy
handlowej.
Pomimo jednak
podpisania tej
ugody, spółka
oskarżonego nie
tylko nie spłaciła
ich należności,
to nadto nie
płaciła za kolejne
dostawy, jakie
miały miejsce
do czasu pożaru
Ubojni.

Z zeznań tych
więc wynika,
iż zobowiązanie
się oskarżonego
do poprawy
postępowania
spółki względem
kontrahenta nie
zostało przez
niego
zrealizowane,
skoro nie płacił

za kolejne dostawy.

Sąd I instancji w treści opisu czynu przyjął kwotę 766.210,49 zł jako wysokość niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez spółkę (...), jednak z dokładnego wyliczenia, przytoczonego w treści pozwu z dnia (...) r., kierowanego do Sądu Okręgowego w P. wynika, iż należność ta stanowi kwotę 612.442,52 zł, gdyż tyle z faktur nie zostało przez spółkę oskarżonego uiszczone (k. 256-258 t.t. dot. Ubojni (...)). Mając zaś na uwadze istotę przyjętego przez akt oskarżenia czynu, powtórzoną zresztą przez Sąd I instancji, z której wynikało przyjmowanie za przedmiot oszustwa nieuregulowanych kwot pieniężnych wynikających z faktur, Sąd

odwoławczy w tym zakresie, kierując się treścią art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 437 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w opisie tego czynu, obniżając wysokość tej kwoty do 612.442,52 zł. Jednocześnie konsekwencją tej zmiany było obniżenie do wskazanej kwoty wysokości zasądzonego w trybie art. 46 § 1 k.k. od oskarżonego na rzecz spółki (...) odszkodowania w pkt 9 zaskarżonego wyroku.

Znamienne są również zeznania **M. I.**, który, inaczej, niż większość z pokrzywdzonych, nie

współpracował wcześniej z oskarżonym ani zarządzaną przez niego spółką.

Pokrzywdzony tylko raz wstawił żywca do spółki (...) w dniach (...) (...) r., wystawiając 3

faktury VAT z terminami płatności do (...) i (...).(…)(…) r. na łączną kwotę 142.423,10 zł. Oskarżony nie tylko przy tym nie informował, że posiada trudności z płatnościami, ale w rozmowie sprawiał wrażenie uczciwego biznesmena, twierdząc, że zapłaci za towar w umówionym terminie. Świadek zeznał, iż nie dość, że oskarżony nie zapłacił mu należności w terminie, to w późniejszych rozmowach, gdy pokrzywdzony upominał się o zapłatę, oskarżony zapewniał go, że niebawem zapłaci, prosząc o kilka dni zwłoki i zbywał go w taki sposób, dopóki nie nastąpił pożar Ubojni. Pokrzywdzony przyznał, że już po pożarze, w wyniku prowadzonych rozmów otrzymał od pełnomocnika

oskarżonego –
adw. Ł. M.
60.000 zł,
dowiadując się,
że tyle zdołał
uzbierać i więcej
już niczego nie
odzyskał.

Sytuacja ta
stanowi typowy
przykład
jednoznacznego
wprowadzenia w
błąd
pokrzywdzonego
co do zamiaru
wywiązania się
z umowy w
wyznaczonym
terminie.

Zachowanie
oskarżonego,
mając na uwadze
przecież
pozostałe
przypadki, jasno
wskazywało, iż
nie zamierzał
zapłacić
należności za
pobrane towary
w terminie, przy
czym oskarżony
doskonale
wiedział o coraz
trudniejszej
sytuacji
finansowej
swojej spółki,
skoro już od
dłuższego czasu
miał też
trudności w
wywiązywaniu
się ze swoich
wcześniejszych
zobowiązań
finansowych, w
tym choćby

wobec spółki (...), o czym wyżej wspomniano.

Innym przykładem takiego typowego wyłudzenia mienia przez oskarżonego są zeznania pokrzywdzonego **S. O.**.

Pokrzywdzony ten współpracował z oskarżonym od 2001 r. i do tej współpracy nie miał zastrzeżeń, ale już od około pół roku przed spaleniem Ubojni było coraz gorzej z tymi płatnościami, gdyż oskarżony nie płacił w terminie i „zaczął dzielić faktury, tzn. nie płacił w całości tylko w części” (k. 440 t.t. dot. Ubojni (...)). Pamiętał przy tym zapewnienia oskarżonego, że wszystko zapłaci, który też twierdził, że ma „chwilowe trudności”. Jednak, gdy za maj (...) r. nie miał jeszcze

popłaconych faktur, to oskarżony zapewniał go w rozmowie, że pieniądze zostaną niebawem wpłacone na jego konto i przez te zapewnienia wysłał mu jeszcze jedną partię drobiu (...) (...) r. Oskarżony zapłacił mu jedynie 10.000 zł. Nie dość jednak, że i za ten transport nie otrzymał zapłaty, to nastąpił pożar Ubojni, po którym oskarżony nadal go zapewniał, że wszystko odbuduje i ma nadal płynność finansową i w pierwszej kolejności jego spłaci. Trzeba przy tym nadmienić, co wynika z dokumentów na k. 432-436, 442-452, 458 t.t. dot. Ubojni (...), iż do (...) (...) r. oskarżony zalegał z płatnościami za faktury na łączną kwotę 192.429,63 zł (terminy

płatności z czterech faktur z maja (...) r. przypadły na (...) (...) r.), na poczet tej kwoty, zamiast obiecanej całości, wpłacił w dniu (...) (...) r. kwotę zaledwie 10.649,27 zł, przyjmując jednocześnie w dniu (...) (...) r. towar o wartości 42.206,74 zł.

Taka postawa oskarżonego wpisuje się tylko w ustalony przez Sąd I instancji zamiar oskarżonego doprowadzenia wszystkich pokrzywdzonych dostawców towarów i usług do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, o czym wyżej wspomniano.

Z podobnymi problemami z płatnościami od oskarżonego borykał się **R. O.** . Pokrzywdzony ten, wskazując na swoją współpracę z oskarżonym przez okres 15 lat, podał, iż

przez ostatni rok czasu ta współpraca się pogorszyła. Świadek podał, iż za ostatnie dostawy żywca z (...) (...) r. nie dostał całej należnej kwoty, tj. 113.070,89 zł. Jednocześnie dostarczając towar nie wiedział nic o kłopotach finansowych oskarżonego a jedynie oskarżony tłumaczył się, że hurtowne nie płacą w terminie i dlatego płatność się przeciągała. Jednocześnie świadek wskazał, iż z faktury (...) wystawionej na kwotę 55.531,29 zł oskarżony zapłacił 10.531,29 zł a tym samym do zapłaty był mu winien 112.539,60 zł (k. 351). Powyższe ustalenie również skłoniło Sąd odwoławczy do zmiany zaskarżonego wyroku z przyczyn już wyżej podawanych. Sąd Apelacyjny

więc na podstawie art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 437 k.p.k. zmienił w tym zakresie zaskarżony wyrok, wskazując w opisie tego czynu kwotę 112.539,60 zł jako wysokość niekorzystnie rozporządzonego mienia w przypadku pokrzywdzonego R. O., co w konsekwencji również doprowadziło do obniżenia do tej kwoty wysokości zasądzonych w trybie art. 46 § 1 k.k. odszkodowania w pkt 9 zaskarżonego wyroku na rzecz tego pokrzywdzonego.

Dodać przy tym należy, iż oskarżony w rozmowie z tym pokrzywdzonym prowadzonej telefonicznie po pożarze twierdził, iż stracił dorobek życia, ale będzie próbował to odbudować i deklarował chęć

nawiązania
dalszej
współpracy (k.
2247-2248). To
samo wynika z
zeznań **J. O.**
(k. 2239-2240)
i **B. R.**
(k. 849-851 t.t.
dot. Ubojni (...),
k. 2251-2252).
Trzeba przy tym
wspomnieć, iż
Sąd I instancji
nie odmówił w
tym zakresie
wiary świadkowi
a tym samym
i wynikającym z
nich
deklaracjom
oskarżonego, co
przecież nie
oznaczało, iż te
deklaracje były
rzeczywiście
szczerze. Fakt
ten znajduje
bowiem odbicie
w zeznaniach
pokrzywdzonego
G. G., który
również po
pożarze
rozmawiał z
oskarżonym i
zapytał się go
wprost, czy ma
zamiar
odbudować
ubojnię i czy
dokona
płatności za
ostatnią
dostawę, na
co oskarżony
odpowiedział, że
jest za wcześnie,
by móc
odpowiedzieć

czy będzie odbudowywać ubojnię, zaś co do płatności za zaległy towar to nie życzył sobie naciskania, sugerując, że może doprowadzić do tego, że nikt niczego nie uzyska, choćby poprzez położenie się w szpitalu psychiatrycznym (k. 834-835, 841-843 t.t. dot. Ubojni (...), k. 2252-2253).

Zwrócić też należy na wynikający z zeznań pokrzywdzonej **K. L.** fakt, iż z łącznej kwoty 81.109,65 zł podczas prowadzonej egzekucji komornik dokonał na ich rzecz wpłaty 5.000,00 zł (k. 551 t.t. dot. Ubojni (...)), co winno znaleźć wyraz w wysokości zasądzzonego w pkt 9 zaskarżonego wyroku w trybie art. 46 § 1 k.k. odszkodowania na rzecz pokrzywdzonego

P. L., stąd też Sąd odwoławczy, kierując się art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 437 k.p.k. zmienił w tym zakresie zaskarżony wyrok, obniżając wysokość zasądzonego na rzecz tego pokrzywdzonego odszkodowania do kwoty 76.109,65 zł.

K. L. w swoich zeznaniach zwróciła również uwagę na fakt, iż, mimo wystąpienia z pozwem o zapłatę i uzyskaniem w dniu(...)(...) r. nakazu zapłaty na kwotę 47.536,23 zł i szybkiego działania w postępowaniu egzekucyjnym nie udało się zablokować żadnych należności z tytułu wierzytelności ani żadnych pieniędzy na rachunkach bankowych. Jednocześnie po pożarze oskarżony jeszcze

deklarował, że posiada środki pieniężne na spłatę zadłużeń, ale bez swojego radcy prawnego nie będzie niczego płacił (k. 539 w/w t.t.).

Konsekwencją powyższych zmian co do wartości wyłudzonego mienia w przypadkach wskazanych pokrzywdzonych było również obniżenie łącznej wysokości mienia, będącego przedmiotem tego czynu do kwoty 5.121.026,75 zł.

Jednocześnie Sąd odwoławczy, w trybie art. 105 § 1-2 k.p.k. sprostował oczywistą omyłkę pisarską, jaka wkradła się do tego orzeczenia, poprzez sprostowanie nazwiska pokrzywdzonego J. L. (2), bowiem błędnie w odpowiednim przypadku zapisano nazwisko

pokrzywdzonego
(...).

Poprawność
pisowni tego
nazwiska wynika
z protokołów
zeznań tego
pokrzywdzonego
(k. 759-762 oraz
dokumentów z k.
763-769 t.t. dot.
Ubojni ...).

Również
przykładowo
należy zwrócić
uwagę na
zeznania **M.**
J. (2) , który
współpracował z
oskarżonym od
7 lat.

Pokrzywdzony
ten regularnie
dostarczał do
Ubojni (...)
żywca, nie
wiedząc o
problemach (...)
spółki (...).
Trzeba przy tym
zauważyć, iż
oskarżony nie
zapłacił
pokrzywdzonemu
aż 9 faktur,
przy czym w
przypadku
dwóch z (...) (...)
r. termin zapłaty
upływał (...) (...)
(...) r., zaś
w pozostałych
przypadkach
dostawy miały
miejsce już po
tych datach
czerwcowych, bo
w dniach od
(...) (...) r., z

datami zapłaty
za towar do (...)
(...) r. i następnie
odpowiednio do
(...) (...) r. a
więc już znacznie
po pożarze (k.
212-220 t.t. dot.
Ubojni (...)).

Jednak również
z zeznań
pokrzywdzonego
wynika, iż
oskarżony
podczas
współpracy
wielokrotnie
przesuwał
terminy
płatności, więc i
wówczas w (...)
r., gdy oskarżony
opóźniał się
znacznie z
zapłatą za
faktury z (...)
nie odczuwał
niepokoju.

Zeznania te
wskazują znów
na zaufanie
pokrzywdzonego,
jakim darzył
oskarżonego,
właśnie z
powodu tej
wieloletniej
współpracy.

Wprawdzie, jak
świadek zeznał,
były opóźnienia
w płatnościach,
jednak z reguły
po ponagleniach
telefonicznych
oskarżony płacił
należności za
faktury.

Jednocześnie

Pokrzywdzony nie tylko nie podejrzewał złej sytuacji finansowej oskarżonego, ale wręcz przeciwnie, sądził, iż kondycja jego firmy jest bardzo dobra, skoro widział, jak oskarżony jeździł „ładnymi” M., lubił o nich opowiadać przez telefon (k. 208-211, 222-224 t.t. dot. Ubojni (...), k. 2179-2180).

Z zeznań **M. S. (3)** wynika znów, iż oskarżony opóźniał się z płatnościami za faktury z 22.04.(...) r. na kwotę 35.910,00 zł z terminem płatności do (...).05.(...) r., jak i nie zapłacił za fakturę z (...) (...) r. z terminem płatności do (...) (...) r. na kwotę 35.380,80 zł. Na wysłane wezwanie do zapłaty (...) odpowiedziało, że nie otrzymali faktur i poprosiło o duplikat, ale

po przesłaniu
duplikatu i
ponownego
wezwania o
zapłatę uzyskali
już informację
od
pełnomocnika
(...), że zapłaty
nie dokonano z
powodu pożaru
Ubojni. Jednak,
co istotnego
wynika z tych
zeznań, iż
twierdzenia
przedstawicieli
(...) nie były
prawdzie,
bowiem
otrzymali oni
faktury za
potwierdzeniem
odbioru, z
którego wynika,
iż ich odbiór
pokwitował D. J.
(k. 232-236 t.t.
dot. Ubojni (...),
k. 2180-2181).

Zeznania te
również
przekonują, iż
oskarżony nie
miał zamiaru
regulować
wynikających z
tych faktur
należności,
przynajmniej w
terminie z nich
wynikającym.
Oskarżony
ewidentnie w
tym przypadku
posłużył się
pretekstem, by
uchylić się od
płatności faktur.

Trzeba nadmienić, iż obie faktury winny być zapłacone przed pożarem, przy czym pierwsza faktura do dnia (...) (...) (...) r. Fakty te więc tylko wskazują na słuszność rozumowania Sądu I instancji, popartego w/ w argumentacją, co do wprowadzenia tego pokrzywdzonego, jak i pozostałych pokrzywdzonych w tej sprawie co do rzeczywistych zamiarów oskarżonego odnośnie płatności za odbierany towar, co dotyczy także i tych sytuacji, gdy w przypadku pokrzywdzonych towar dostarczyli w takim czasie, gdy termin płatności za wystawione faktury przypadał po (...) r. a więc po dacie pożaru, jak i wówczas, gdy terminy te przypadały przed tą datą i po niej. Powyższe uwagi dotyczą pozostałych

pokrzywdzonych.
Przy czym
wprost
obiecywano
niektórym
pokrzywdzonym
uiszczenie
zaległych faktur
przed kolejną
dostawą towaru,
co jednak nie
następowało, co
dotyczy **A. M.**
(2) (MAT-oil sp.
z o.o.), **J. K. (2)**
, **M. R. (2)** (ten
nie dostarczył
kolejnej partii
kurczaków,
mimo
nagabywania go
o to przez
oskarżonego).

Przy okazji
zeznań **M.**
A. (1) należy
zwrócić uwagę
na fakt, iż
pokrzywdzona,
mimo braku
zapłaty za dwa
ostatnie rzuty
kurczaków z
dnia (...) (...) r.
za kwotę
210.611,34 zł,
gdzie termin
płatności
upływał (...) (...) r.
(a więc jeszcze
sporo dni przed
datą pożaru) nie
otrzymała tej
zapłaty ani w
terminie, ani po
jej wezwaniu o
zapłatę w dniu
(...) (...) r. Przy
czym po tym

pożarze uzyskała
odpowiedź od
pełnomocnika
oskarżonego, że
powodem braku
uregulowania
zaległości był
pożar, zaś po
uzyskaniu
odszkodowania
będzie możliwe
regulowanie
zadłużenia.

Jednak już po
uzyskaniu
nakazu zapłaty
oskarżony
twierdził, że
sprzedane
kurczaki nie
przedstawiły
żadnej wartości
z uwagi na
istniejące w
nich istotne
wady prawne
(k. 660-664,
665-668,
680-682 t.t. dot.
Ubojni (...), k.
2212-2213 wraz
z dokumentami
na k.
643-648-659 w/
w t.t.). Sprawa
związana z tymi
dostawami ma
o tyle znaczenie
w niniejszej
sprawie, iż
wynika z niej
jasno, iż
oskarżony
poszukiwał
pretekstu, by
wyjaśnić,
dlaczego nie
zapłacił
pokrzywdzonej
za otrzymane od

niej kurczaki,
mimo upływu
terminu zapłaty.
Oskarżony
bowiem
tłumaczył brak
zapłaty pożarem,
co przecież jest
nie do przyjęcia,
skoro termin
zapłaty upłynął
już (...) (...) r.
Natomiast znów
to tłumaczenie
stoi w
ewidentnej
sprzeczności z
podnoszonym
później w
postępowaniu
cywilnym
zarzutem
dotyczącym złej
jakości
dostarczonego
towaru, co
spowodowało
brak tej
płatności.
Tymczasem z
zeznań
pokrzywdzonej
jasno wynika,
iż dostarczone
przez nią
kurczaki były
dobrej jakości,
bowiem gdyby
coś z nimi było
nie tak, to już
bezpośrednio po
ich dostarczeniu
poinformowałiby
ją o tym,
co zresztą jest
zrozumiałe i
oczywiste z
punktu widzenia
prowadzonej
działalności

przez
oskarżonego.
Ten przykład
natomiast
pokazuje, iż
dopiero na
etapie obrony
przed atakami
pokrzywdzonych,
którzy domagali
się w
postępowaniach
cywilnych czy
niniejszym
postępowaniu
karnym
odpowiedniej
„sprawiedliwości”
na użytek
obrony
oskarżonego
pojawił się wątek
związany ze
złą jakością
dostarczanego
przez
pokrzywdzonych
towaru, co miało
powodować
nieregulowanie
zobowiązań
umownych.
Jednak ta
okoliczność nie
znajduje w
niniejszej
sprawie żadnego
uzasadnienia,
bowiem w
żadnym
przypadku
pokrzywdzonego
nie doszło do
odesłania
towaru z
powodu jego
obniżonej
wartości bądź do
zapropozowania
niższej ceny z

powodu tejże jakości. To zaś tylko świadczy o niezasadności stawianego w tym względzie zarzutu.

Jednocześnie taki sposób obrony tylko dodatkowo dowodzi rzeczywistych intencji oskarżonego, jakie są wynikiem przypisanego mu przestępstwa oszustwa na szkodę w/w pokrzywdzonych.

Również nie są prawdziwe twierdzenia apelujących, by opóźnienia w płatnościach sięgały wielu miesięcy, aż do pół roku i by ten stan był akceptowany przez pokrzywdzonych.

Nie dość bowiem, że z zeznań w/w pokrzywdzonych wynika, że te opóźnienia zdarzały się i to nawet często, ale o kilka dni do około dwóch tygodni, natomiast nie ma mowy, by sięgały one

miesiący, nie mówiąc o akceptowaniu takiego stanu rzeczy. Ze zdroworozsądkowego punktu widzenia żaden kontrahent nie zgodziłby się na współpracę na takich warunkach, by nie wiedział, kiedy tak faktycznie otrzyma zapłatę za dostarczony towar. Takie warunki nie są po prostu akceptowalne w żadnej działalności a tym samym i te twierdzenia apelujących nie zasługują na uwzględnienie.

Na koniec wreszcie Sąd odwoławczy zwraca uwagę na fakt, iż Sąd I instancji wprost ustalił, iż w chwili prowadzenia rozprawy (a więc tym bardziej w chwili orzekania) pokrzywdzony K. B. nie żył (k. 2282). Tym samym nie mógł na jego rzecz orzec wobec oskarżonego w

pkt 9 w trybie art. 46 § 1 k.k. obowiązku naprawienia szkody. Sąd odwoławczy więc, kierując się art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1a k.p.k. w zw. z art. 437 k.p.k. zmienił w tym zakresie to orzeczenie uchylając tenże obowiązek.

Pokrzywdzeni czynem opisanym w pkt II części wstępnej wyroku:

Mimo, iż ci pokrzywdzeni współpracowali nie ze spółką z o.o. zarządzaną przez oskarżonego, ale z jego jednoosobową działalnością gospodarczą, to jednak wynikające z ich zeznań wnioski co do zamiaru działania oskarżonego, mającego na celu doprowadzenie tych podmiotów do niekorzystnego rozporządzenia mieniem są tożsame.

A. M. (3)

(współwłaściciel
spółki jawnej
...)

współpracowała
z oskarżonym w
ramach

prowadzonej
przez niego
działalności

gospodarczej od
około 5 lat.

Sprzedawali
oskarżonemu

swoje wyroby i
oskarżony co do

zasady przez ten
czas wywiązywał

się z płatności.
Jednak już za

towary
dostarczone mu

od (...) (...) r.
do (...) (...) r.

oskarżony, poza
zapłatą tylko

częściowo za
fakturę z (...) (...) r.

kwoty
6.695,00 zł,

mimo
konieczności

zapłaty z niej
16.695,00 zł nie

zapłacił więcej,
mimo

obowiązującego
go terminu do

(...) (...) r. Poza
tym oskarżony

nie zapłacił
pokrzywdzonej

spółce za
pozostałe

faktury i z
łącznej kwoty

105.123,38 zł
pozostało do

zapłaty

98.428,38 zł,
mimo że terminy
płatności
upływały w
okresie od (...)
(...) r. do
(...)(...)(...) r.
a więc długo
przed pożarem
(k. 16-18, 29-31
t.t. dot. firmy
Skup, (...)
i Handel (...)",
k. 2427-2428
oraz dokumenty
z k. 7-12 w/w
t.t.). Jak wynika
z tych zeznań
oskarżony,
mimo braku
zapłaty za
poprzednie
dostawy
występował z
kolejnym
zamówieniem,
ale już wówczas
zamówienia nie
zrealizowano.
Jak wynika z
zeznań tego
świadka,
również spółka,
w której
pracowała nie
miała
świadomości
dotyczących
trudnej sytuacji
finansowej
oskarżonego,
natomiast
wskazała na
proceder
oskarżonego,
wynikający z
zeznań w/w
świadków
rozbijania
płatności z

jednej faktury na kilka rat.

Podobne znów okoliczności dotyczące współpracy pokrzywdzonych z oskarżonym wynikają także z zeznań **Ł. G.** (dot. pokrz. Spółki (...)), który wskazał na wieloletnią współpracę z oskarżonym i regulowanie wcześniejszych faktur oraz brak zapłaty za faktury na łączną kwotę 29.757,97 zł, których płatności przypadły w okresie od (...) (...) r. do (...) (...) r. a więc przecież na długo przed pożarem Ubojni. Początkowo przy tym oskarżony zobowiązywał się, że ureguluje zaległości, a gdy spaliła się Ubojnia, to już nie chciał niczego regulować (k. 167-170, 187-188 t.t. dot. firmy Skup, (...) i Handel (...)", k. 2281-2282 plus dokumenty na k. 171-186 w/ w t.t.). Podobne okoliczności

związane z
zaprzestaniem
przez
oskarżonego
płatności za
dostarczany
towar wynikają
z zeznań **J.**
W. (3) – dot.
pokrzywdzonej
spółki (...) S.A.
z/s w C. (k.
73-76 t.t. dot.
firmy Skup, (...)
i Handel (...)",
k. 2274), przy
czym problemy
z płatnościami
zaczęły się w (...)
(...) r., z zeznań
T. T. – dot.
pokrz. (...) SA
w K. (k. 78-84,
118-120 t.t. dot.
firmy Skup, (...)
i Handel (...)",
k. 2276-2277v
plus dokumenty
na k. 122-141
w/w t.t.) oraz
pokrzywdzonej
J. C. (k.
149-153 t.t. dot.
firmy "Skup, (...)
i Handel (...)",
która wskazała,
iż już problemy
z płatnościami
dotyczyły faktur
z (...) i maja
(...) r. (także
dokumenty na
k. 155-161 w/w
t.t.) i pracownika
pokrzywdzonej
P. C. (1)
(k. 162-164 t.t.
firmy Skup, (...)
i Handel (...)),
który rozmawiał

z oskarżonym o braku płatności i który zapewniał, że w dniu rozmowy przeleje pieniądze, by opłacić zaległe faktury a jednocześnie chciał, aby dostarczyli mu kolejnego towaru, przy czym okazało się potem, że jednak tych pieniędzy nie przelał.

Zeznania te więc jasno wskazują na „grę”, jaką wówczas oskarżony prowadził z hodowcami i dostawcami surowca do Ubojni oraz dostawcami towaru do jego jednoosobowej działalności gospodarczej, z której wynikało, iż starał się uzyskać towar, wiedząc, że nie jest w stanie za niego zapłacić w całości i terminie a mimo to, nie informował swoich kontrahentów o tych okolicznościach, czym wprowadzał ich ewidentnie w

błąd co do tych istotnych okoliczności, czym doprowadzał właśnie te pokrzywdzone podmioty do dostarczenia towaru, narażając ich na brak zapłaty z racji swojej kondycji finansowej.

Nadto takie same okoliczności, choć dotyczące współpracy związane z wynajmowaniem przez oskarżonego samochodów wynikają z zeznań **M. C.** (204-209, 229-231 t.t. dot. firmy Skup, (...) i Handel (...)", k. 2279-2280 plus dokumenty na k. 2111-212, 214-228, 232-250 w/w t.t.).

Mając przy tym na uwadze fakt, iż w przypadku pokrzywdzonego (...) S.A. z kwoty 382.060,25 zł w toku prowadzonych egzekucji komorniczych udało się

wyegzekwować
znaczną część i
po rozliczeniach
pozostała z
tytułu należności
głównej
zaległość na
kwotę
113.062,(...) zł
(k. 118-120,
127 w/w t.t.)
to ta kwota
powinna być
przedmiotem
zasądzonego w
trybie art. 46 §
1 k.k. w pkt
9 zaskarżonego
wyroku
obowiązku
naprawienia
szkody i dlatego
też Sąd
odwoławczy,
dostrzegając tę
okoliczność na
podstawie art.
440 k.p.k. w
zw. z art. 438
pkt 3 k.p.k. w
zw. z art. 437
k.p.k. zmienił
w tym zakresie
zaskarżony
wyrok w pkt 9
wyroku,
wskazując tę
pozostałą do
uiszczenia
kwotę.

Wreszcie
potwierdzeniem
powyższych
okoliczności są
zeznania **K. N.**
– pracownika
windykacji firmy
ubezpieczeniowej
H., z których

wynika jasno, iż praktycznie nie było żadnych szans na wyegzekwowanie od oskarżonego jakichkolwiek środków pieniężnych, bowiem takich nie udało się ujawnić, jak również oskarżony (jego spółka i działalność) nie dysponował majątkiem, pozwalającym na skuteczną egzekucję (k. 2277-2279).

Powyżej przytoczone dokładnie dowody, na których należało dokonać prawidłowych ustaleń faktycznych, które wynikają z w/w rozważań a które tylko potwierdzają prawidłowość ustaleń Sądu I instancji wskazują jednoznacznie na kierunkowy zamiar doprowadzenia pokrzywdzonych wymienionych w punktach I i II zarzutów do niekorzystnego rozporządzenia

mieniem w postaci towarów i świadczonych usług, przy czym, jak już wyjaśniono, nie miał tu dla ustalenia znamion przestępstwa oszustwa znaczenia fakt czy rzeczywiście oskarżony miał kiedykolwiek rzeczywisty zamiar spłacenia wszystkich faktur wystawionych przez podmioty pokrzywdzone. Nie ulega przy tym najmniejszym wątpliwości, iż oskarżony również działał w tych przypadkach w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, skoro przecież nabywał towary i usługi, za które nie dość, że nie płacił, to nadto przecież nabyte towary zbywał innym podmiotom uzyskując z tego powodu korzyści majątkowe. Nie jest przy tym uzasadniony

zarzut

obrońcy (adw. T. Z.) z

pkt 1, by opisy czynów nie wyczerpywały znamion oszustwa. W opisach tych czynów bowiem wskazano konkretne transakcje zawarte między oskarżonym (jego podmiotami gospodarczymi) a pokrzywdzonymi, w tym wskazano, w jakim miały one miejsce czasie i czego dotyczyły, zaś przed wymienieniem już szczegółowym tych transakcji, wartości wyłudzonego mienia i pokrzywdzonych podmiotów oraz konkretnego czasookresu przestępczego działania wskazano w opisie czynu na konkretne czasownikowe znamiona tego działania oskarżonego. To zaś, że oskarżony spłacał niektóre zobowiązania na rzecz poszczególnych podmiotów pokrzywdzonych,

do czego
odwołuje się
skarżący, nie
oznacza, że nie
można
oskarżonemu
przypisać
popelnienia
przestępstwa z
art. 286 § 1 k.k.
Wyżej bowiem
już wyraźnie
wskazano na
konkretne
okoliczności,
które
przesądzają
możliwość
przypisania
sprawcy
przestępstwa
oszustwa i nie
musi to być
nawet związane
z realnym
wyrządzeniem
szkody
majątkowej. W
realiach tej
sprawy
oskarżony
jednak takie
szkody
pokrzywdzonym
wyrządził, skoro
wiedział, że nie
zapłaci
kontrahentom w
całości za
wystawione
faktury
(dostarczone
towary i
wykonane
usługi) i że
nie uczyni tego
w terminie.
Zresztą
apelujący sam
wskazuje w

treści
wspomnianego
zarzutu z pkt
1, iż oskarżony,
cyt.: „ splancał
zaciągnięte
zobowiązania
wobec
kontrahentów
zgodnie ze
swoimi
możliwościami a
nawet zawierał w
tym celu kredyty
i pożyczki,
powiększając
swoje
zadłużenie”.
Sam więc
skarżący, zresztą
za
wyjaśnieniami
oskarżonego,
który w ten
sposób
pośrednio
przyznał się do
winy,
rzeczywiście,
zaciągając te
wszystkie
zobowiązania
wiedział, że nie
miał realnych
możliwości
wywiązania się
z nich z
prowadzonej
przez siebie
działalności w
ramach spółki z
o.o., jak i swojej
jednoosobowej
firmy, o czym
żadnego z
pokrzywdzonych
nie informował i
utrzymywał ich
w
przeświadczeniu,

że doskonale jego firmy prosperują i że jest człowiekiem wypłacalnym, co już świadczy o istocie jego przestępczego (oszukańczego) działania. Tym samym zarzut ten, jak i zarzut z **punktu 3** nie mogą zostać uwzględnione. Również tego samego dotyczy **zarzut postawiony w pkt 2** tejże apelacji. Wyżej na podstawie zeznań pokrzywdzonych (i osób ich reprezentujących) wykazano wyraźnie, o jakie transakcje i na podstawie jakich konkretnych dokumentów chodzi, które ze strony oskarżonego miały charakter oszukańczy. Zresztą Sąd I instancji również w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku przytacza te transakcje (sekcja 1 formularza na str. 1-5) i choć nie czyni tego aż tak szczegółowo,

to nie oznacza, iż dopuścił się zarówno uchybień natury procesowej, jak i przede wszystkim błędów w ustaleniach faktycznych. Powyższe bowiem już dokładne przytoczenie przez Sąd odwoławczy dowodów i wynikających z nich okoliczności tylko potwierdza prawidłowość ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji, co czyni ten zarzut jedynie polemicznym z tymi ustaleniami. To samo należy odnieść do **zarzutu z pkt 4** tej apelacji, który ma charakter polemiczny z prawidłowymi ustaleniami, zaś przytoczona wyżej analiza szczegółowa tych dowodów prowadzi tylko do uznania, iż w każdym z tych przypadków doszło do wyczerpania

przez
oskarżonego
znamion
przestępstwa z
art. 286 §
1 k.k. Skoro
zaś powyższe
zarzuty nie
zasługują na
uwzględnienie,
zaś wyżej
wykazano
poprawność
dokonanych
przez Sąd I
instancji ustaleń
faktycznych, to
również **zarzut**
błędu w tych
ustaleniach
wskazany **w**
punktach 6, 7,
8 i 9 apelacji
obrońcy (adw.
T. Z.) uznać
należy, jako
polemiczny z
tymi
ustaleniami, za
niezasadny. I
nie ma tu
znaczenia na te
ustalenia fakt, iż
doszło do pożaru
ubojni. To nie
zaprzestanie
regulowania
zobowiązań z
uwagi na tenże
pożar i
zaprzestanie
działalności jest
czynnikiem
świadczącym o
braku zamiaru
doprowadzenia
przez
oskarżonego
pokrzywdzonych
do

niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Na ten temat zresztą już się wypowiedziano, więc nie zachodzi tu potrzeba, by ponownie się powtarzać w tym względzie. Ta sama uwaga dotyczy faktu dokonywania przez oskarżonego przelewów w (...) r. na rzecz kontrahentów.

Jak już wspomniano wyżej i co przyznaje sam oskarżony a za nim jego obrońca, oskarżony nie miał realnych możliwości wywiązywania się w całości z zaciąganych względem pokrzywdzonych (a tym bardziej i banków – przyp. SA) zobowiązań finansowych i ta okoliczność, która nie była znana pokrzywdzonym i o której oskarżony skrzętnie milczał a w wielu przypadkach zapewniał, że

dokona w całości
zapłaty wskazuje
wprost na istotę
oszustwa
dokonanego
przez
oskarżonego.

Nie ma tu
więc w praktyce
na poprawność
tych ustaleń
faktycznych
znaczenie, czy
po pożarze
budynku ubojni
oskarżony
przejawiał
rzeczywistą wolę
jego odbudowy
i wznowienia
działalności, czy
też nie. Tym
samym
oddalenie przez
Sąd I instancji
wniosków
dowodowych o
przesłuchanie
szeregu
świadków,
głównie
pracowników
spółki
zarządzanej
przez
oskarżonego
bądź
pracujących na
rzecz
prowadzonej
przez niego
działalności
gospodarczej nie
mogło zostać
uznane za
błędne.

Należy
dodatkowo
zauważyć, iż

obrońca
oskarżonego
(adw. T. Z.)
pismem z dnia
(...) r. domagał
się
przesłuchania 32
wskazanych
świadców, ale
nie wskazał
okoliczności, na
które mieliby
zostać
przesłuchani (k.
1639-1640).
Jednak w
kolejnym piśmie
z dnia 18.11.2019
r. obrońca ten
wskazał te
okoliczności a
miały nim być
odnoszone przez
poszczególnych
świadców
wrażenia (cyt.:
„ czy świadek
odniósł
wrażenie”), iż
oskarżony chce
kontynuować
działalność
ubojni czy też
nie zamierza
tej działalności
kontynuować.
Abstrahując już
od wskazanej
wyżej
okoliczności,
mającej
świadczyc o
uznaniu, iż ten
fakt (czy
oskarżony miał
rzeczywisty
zamiar
odbudowania
ubojni) nie mógł
mieć w tej

sprawie
znaczenia dla
prawidłowości
ustaleń
faktycznych,
zeznawanie
świadków na
temat swoich
wrażeń co do
tego faktu jest
pozbawione
jakiegokolwiek
dowodowego
sensu.

Subiektywne
odczucia tych
osób na ten
temat to nie
fakty a przecież
dopiero
składanie
zeznań na temat
faktów ma
dopiero
jakikolwiek sens
procesowy.

Niczego w tym
zakresie nie
zmieniało
kolejne pismo
tego obrońcy z
dnia (...) r.,
którym domagał
się

przesłuchania
tych świadków,
odwołując się
przy tym do
pisma

wcześniejszego
(k. 2440-2441),
tym bardziej,
że poprzez ich
przesłuchanie
obrońca

zmierzał do
wykazania, iż,
cyt.: „

bezzasadne jest
stanowisko

prokuratury,
przejawiające się
w stwierdzeniu,
iż to oskarżony
doprowadził do
pożaru, mając
nadzieję, iż sam
pożar budynku
ubojni da jakiś
pretekst do
nieregulowania
zobowiązań, nie
uległo zmianie
i bezzasadność
tego stanowiska
oskarżony
zamierza
wykazać
przesłuchaniem
powyższych
świadców”. Sąd
Okręgowy
słusznie na
rozwprawie w
dniu (...) r.
oddalił ten
wniosek na
podstawie art.
170 § 1 pkt 3 i 5
k.p.k., ponieważ
bezpośrednie
przesłuchanie
tych świadków
nie jest
konieczne. Przy
czym Sąd I
instancji
również słusznie
odwołał się do
niecelowości
przesłuchiwanie
tych świadków,
gdyż wniosek ten
także zmierzał
do przedłużenia
postępowania,
skoro już raz
w analogicznym
kształcie
wniosek ten

został już raz oddalony przez Sąd (k. 2619). Trzeba przy tym wskazać, iż Sąd I instancji już na rozprawie w dniu (...) r. w nawiązaniu do wniosków z k. 1639 i 1813b poinformował, iż zarządza ujawnienie zeznań tych świadków w trybie art. 350a k.p.k., nie uwzględniając tym samym wniosku o bezpośrednie przesłuchanie tych świadków, gdyż zostały spełnione wszystkie okoliczności opisane treścią tego przepisu, które pozwalają na ujawnienie ich treści (k. 2380). Trzeba przy tym zauważyć, iż Sąd I instancji wyraźnie ustalił, iż oskarżony nie miał nic wspólnego z tym pożarem i powstał on najprawdopodobniej w wyniku zwarcia instalacji elektrycznej zasilania chłodni, przy

prawdopodobnym przyczynieniu się do tego wyładowania atmosferycznego (sekcja 1 formularza uzasadnienia na str. 4-5) a tym samym wykazywanie zeznaniami tymi świadkami tego, co rzeczywiście Sąd I instancji ustalił zgodnie z wolą oskarżonego i jego obrońcy pozbawione było jakiegokolwiek sensu. Tym samym upieranie się przez apelującego w toku rozprawy apelacyjnej, by jednak w toku postępowania apelacyjnego (bądź ponownie prowadzonego przed Sądem I instancji) przesłuchać tych świadków było po prostu irracjonalne i nie mogło spotkać się z akceptacją ze strony Sądu Apelacyjnego (k. 3107v-3108). Powyższe więc dowodzi również bezzasadności **zarzutu** postawionego przez tego

obrońcę **w pkt 5** apelacji.

Powyższe krytyczne uwagi dotyczą również wprost **wszystkich** wskazanych wyżej **zarzutów** podnoszonych przez drugiego z obrońców (adw. R. K. (1)). Trzeba tylko dodać, iż skoro Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów prawa procesowego i dokonał prawidłowych i jednoznacznych ustaleń faktycznych, to brak jest podstaw do stawiania zarzutu obrazy art. 5 k.p.k. Przy czym, wbrew twierdzeniom tego obrońcy oskarżony nie znalazł się w niekorzystnej sytuacji, uniemożliwiającej terminowe regulowanie zaciągniętych zobowiązań, bowiem taka sytuacja występowała praktycznie już od początku (...) r., co wynika

choćby z analizy
wskazanych już
wyżej dowodów,
jak i wyjaśnień
oskarżonego,
który przyznał
przecież, że
nie był już
wówczas, jeszcze
przecież przed
pożarem, w
stanie regulować
zaciąganych na
bieżąco
zobowiązań,
miał przy tym
problemy ze
spłatą
zalegających
zobowiązań,
wskutek czego
był zmuszony
z uzyskiwanych
kredytów i
pożyczek
bankowych te
zobowiązania
regulować, choć,
jak pokazały
powyższe
dowody nie w
pełnym zakresie.

Nie można więc
również
uwzględnić
zapatrywania
tego skarżącego,
by to wskutek
zdarzeń
nadzwyczajnych,
losowych,
niezależnych od
woli
oskarżonego
(czytaj: pożar
ubojni – uwaga
SA) oskarżony
znalazł się w
niekorzystnej

sytuacji finansowej. To samo zresztą dotyczy podnoszonej przez tego obrońcę okoliczności, iż przyczyną niepłacenia przez oskarżonego za dostarczany towar była jakość dostarczanego żywca. Wyżej już przy omówieniu dowodów zwrócono szczególną uwagę na ten aspekt, wykazując, iż okoliczność ta jest po prostu nieprawdziwa.

Skoro zaś ustalenia Sądu I instancji były prawidłowe i nie ulega wątpliwości, iż oskarżony w stosunku do w/w pokrzywdzonych dopuścił się przestępstwa oszustwa, wyrządzając im przy tym szkodę, to orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody wobec nich znajdowało uzasadnienie w

treści art. 46 § 1 k.k. Tym samym powoływanie się przez tego apelującego obrońcę na naruszenie tego przepisu było również bezpodstawne.

Powyższe więc oznacza, iż **zarzuty** przytoczone **w punktach 1a, b, c, d, e, 2a, b**, jako polemiczne z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji, nie zasługują na uwzględnienie.

**CZYN
PRZYPISANY
OSKARŻONEMU
W PKT 3
ZASKARŻONEGO
WYROKU A
OPISANY W
PKT V CZĘŚCI
WSTĘPNEJ
WYROKU**

**II. APELACJA
OBROŃCY –
adw. T. Z.**

Ad. 13 i ad. 14

**III.
APELACJA
OBROŃCY –
adw. R. K. (1)**

Ad. 1a, d.

Oceniając te zarzuty należy podnieść, iż zgodnie z

prawkłowymi
ustaleniami
Sądu
Okręgowego
oskarżony,
działając w
ramach swojego
podmiotu, jak
i w ramach
spółki z o.o. już
od początku (...) r.
nie regulował
faktur,
wystawianych
przez
pokrzywdzone
podmioty, przy
czym to coraz
bardziej się
uwidaczniało z
biegiem czasu,
aż do dnia
pożaru budynku
Ubojni.
Powyższe w
sposób jasny
wynika z
przedstawionych
wyżej ustaleń
dotyczących
płatności w/
w podmiotom
za poszczególne
dostawy żywca,
wykonane
usługi, jak i
inny, gotowy
towar, nadający
się do dalszej
sprzedaży. Co
istotne, sam
oskarżony
przyznał, iż nie
regulował
należności
wynikających z
faktur w
terminie, choć,
co zauważono
wyżej, nie jest

prawdą, by
klienci
oskarżonego, co
wyjaśnił na k.
24, 83 t.o.,
akceptowali jego
opóźnienia w
płatnościach,
zwłaszcza te
znaczne. Nikt
przecież nie
kwestionował
poślizgów
kilkudniowych
czy nawet
dwutygodniowych,
ale już poślizgi
miesięczne i
dłuższe nie były
przez nikogo
akceptowane.
Dodać należy,
iż oskarżony, co
wynika z tych
wyjaśnień (z k.
23-25 t.o.) miał
świadomość
trudnej sytuacji
finansowej
swojej spółki
i działalności,
poczynając już
od początku
(...) r., bowiem
posiadał znaczne
zaległości i w
związku z tym,
by spłacić już
zaległe
zadłużenia
zaciągnął
kredyty w banku
(...) oraz z (...),
które to kredyty
refinansowały
poprzednie
zadłużenia (k.
24v). Oskarżony
zresztą wiedział,
iż jego

działalność nie przynosi spodziewanych zysków, skoro nie był w stanie, jak wyjaśnił, spłacić zaciągniętego przez niego kredytu w (...) r. w kwocie 200.000 euro na działalność gospodarczą i ten kredyt wzięty na 4 lata spłacił kolejnym kredytem i następnie kolejny spłacał następnym kredytem i „tak w kółko” (k. 24v).

Oskarżony wiedział więc doskonale, iż posiadał kłopoty finansowe, nie mógł regulować zaciąganych coraz to liczniejszych zobowiązań a mimo to o swoich problemach nie tylko nie informował wskazywanych wyżej podmiotów pokrzywdzonych, ale i również pokrzywdzonych banków.

Oskarżony, wyjaśniając, iż miał

niezapłacone faktury na łączną kwotę 4 mln złotych w rzeczywistości przyznał, iż wynikających z faktur zobowiązań nie regulował i musiał zaciągnąć kredyt bankowy, by uregulować zaległości.

Znamienna tu była sytuacja ze spółką (...), której w marcu (...) r., jak sam przyznał, zalegał już z płatnościami na kwotę ponad 1 mln zł (k. 224). Trzeba jednak od razu wskazać, iż oskarżony dalej swoim zachowaniem generował dalsze zaległości, bowiem, nabywając towary i usługi nadal nie płacił kontrahentom bądź czynił to wybiórczo, o czym wyżej wyjaśniono, pogłębiając tylko istniejące zadłużenie. Nie są więc prawdziwe zapewnienia oskarżonego, iż była zachowana płynność finansowa spółki

i prowadzonej działalności. Jak już wskazywano wyżej, sam apelujący obrońca wskazywał, iż oskarżony płacił za faktury według swoich możliwości, co oznacza, iż po prostu te możliwości nie pozwalały na regulowanie całości zaciąganych zobowiązań, co przecież dotyczy nie tylko w/w podmiotów pokrzywdzonych, ale i banków.

W takiej zaś sytuacji, gdy oskarżony już nie regulował faktur, posiadał liczne zadłużenia i dalej się zadłużał, co trwało przecież do dnia pożaru, oskarżony po kolei wyprzedawał i usuwał swój majątek osobisty, jak i prowadzonej przez siebie działalności, również czyniąc to po pożarze. Na te okoliczności wyprzedaży i usuwania

składników
mienia zwrócił
dokładnie uwagę
Sąd I instancji w
treści
uzasadnienia
wyroku w sekcji
1 formularza
na str. 15-16,
wskazując
również na
dowody,
potwierdzające
te okoliczności.

Należy przy
tym podnieść,
iż oskarżony
sprzedał
samochody
służące
prowadzonej
przez siebie
działalności
gospodarczej,
motywuując fakt
wynajęcia
samochołów –
chłodni od firmy
zewnętrznej
oszczędnościami.
Jednak również i
w tym zakresie
oskarżony był
nielojalnym
kontrahentem,
skoro nie płacił
za wynajem
pojazdów
zgodnie z
umową od maja
do sierpnia
firmie (...) Sp.
z o.o., co było
przedmiotem
zarzutu
postawionego w
czynnie w pkt
II, opisanym w
części wstępnej

zaskarżonego
wyroku.

Oskarżony
zdawał sobie w
pełni sprawę, w
jakich
okolicznościach
dokonywał
czynności ze
składnikami
majątku, które
dokładnie
zostały opisane
w treści opisu
czynu
zarzucanego w
pkt V a tym
samym, wiedząc,
że nie reguluje
zobowiązań i
posiada
zadłużenia
wobec
wskazanych w
tym opisie
pokrzywdzonych
podmiotów
oskarżony,
wyzbywając się
tych składników
uszczuplił
zaspokojenie
wymienionych
wielu
wierzyteli,
wyrządzając
przez to im
szkodę.
Oskarżony
zresztą w swoich
wyjaśnieniach
przyznał tym
okolicznościom
a jedynie
zaprzeczył, by
poprzez
wyzbycie się
tych składników
działał z

pokrzywdzeniem wierzycieli, choć jednak nie potrafił precyzyjnie wskazać, co rzeczywiście zrobił ze środkami pieniężnymi, uzyskanymi z transakcji sprzedaży tych składników (k. 222-225 t.o.). Trzeba podkreślić, iż praktycznie wierzyciele nie zdołali uzyskać żadnych zwrotów należności w prowadzonych postępowaniach egzekucyjnych, bowiem oskarżony nie dysponował już mieniem, pozwalającym na zaspokojenie ich roszczeń. Rację ma więc Sąd I instancji wywodząc, iż w takich okolicznościach faktycznych oskarżony, postępując w w/w sposób dopuścił się przestępstwa z art. 300 § 1 i 3 k.k. Oskarżony bowiem miał pełną świadomość, iż uzyskane z w/w

majątku środki
mogłyby zostać
przeznaczone na
zaspokojenie
wierzycieli, przy
czym Sąd I
instancji
również trafnie
zauważył, iż
te czynności
były prowadzone
równolegle z
zaciąganiem
kolejnych
zobowiązań
przez
oskarżonego i
to w trakcie
prowadzonej
działalności i nie
tylko przecież
u hodowców,
producentów i
usługodawców,
ale i w
bankach (sekcja
3 formularza
uzasadnienia na
str. 41). Trzeba
przy tym dodać,
iż przepis art.
300 § 1
k.k. reguluje
odpowiedzialność
karną dłużnika,
usuwającego,
ukrywającego,
zbywającego,
darowującego
itd. składniki
swojego
majątku,
znajdując się w
sytuacji grożącej
mu
niewypłacalności
lub upadłości,
udaremniając
lub uszczuplając
zaspokojenie

swojego
wierzyciela, przy
czym przepis
art. 300 §
3 k.k. wskazuje
na surowsze
zagrożenie karą
w przypadku
wyrządzenia
szkody wielu
wierzycielom.

Trzeba
zauważyć, iż
oskarżony
posiadał już
istotne trudności
w regulowaniu
swoich
zobowiązań z
bieżącej
działalności
gospodarczej,
skoro, jak sam
przyznał, musiał
uciekać się do
kredytów
bankowych, by
uzyskanymi w
ten sposób
środkami
pieniężnymi
zaspokoić
swoich
wierzycieli.
Jednak, jak
pokazuje
niniejsza
sprawa,
oskarżony,
mimo tych
kredytów nie był
w stanie pokryć
wszystkich
ciążących na nim
wierzytelności
związanych z
prowadzoną
przez niego
działalnością

gospodarczą. W tych realiach sprawy oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę, iż w przypadku prowadzonej przez niego działalności istniało realne niebezpieczeństwo nadejścia upadłości lub niewypłacalności dłużnika, niebezpieczeństwo, z którym należało się liczyć. Nie można bowiem też tracić z pola widzenia okoliczności, iż oskarżony, poza ciągłym zamawianiem towaru, za który nie był w stanie zapłacić w terminie, od początku (...) r. zaciągnął na swoją spółkę czy prowadzoną działalność gospodarczą łącznie aż siedem kredytów i pożyczek na łączną kwotę 5.683.736,36 zł, których to zobowiązań oskarżony nie był w stanie równolegle spłacić zgodnie

z zaciągniętymi
zobowiązaniami
umownymi a
nadto, w tym
samym czasie,
uciekając się już
do szczególnego
oszustwa,
związanego z
podaniem
nieprawdziwych
danych co do
istnienia
przedmiotów
zaciąganego
leasingu,
wyłudził jeszcze
dodatkowo
kwotę
401.420,00 zł.
Oskarżony więc
w bardzo
krótkim czasie
zadłużył swoje
działalności na
tak wysokie
kwoty, że, jak
pokazywała
praktyka, był po
prostu bez szans
na wywiązanie
się ze swoich
zobowiązań
finansowych.
Oskarżony więc
zdawał sobie
doskonale
sprawę, iż
występowało
realne
niebezpieczeństwo
nastąpienia
niewypłacalności
a więc wiedząc,
o występowaniu
tej groźby
wyzbywał się
składników
mienia, które
przecież również

mogłyby służyć
zaspokojeniu
wierzycieli.

Powyższe więc
prowadzi do
wniosku o
słuszności
przyjęcia przez
Sąd I instancji
do tego działania
wspomnianej na
wstępie
kwalifikacji
prawnej
przestępstwa.

Nie można więc
zaaprobować
stanowiska
skarżącego
obrońcy (adw. T.
Z.) zawartego w
**zarzucie z pkt
13**, negującego,
by prowadzona
przez
oskarżonego
działalność
(spółka z o.o.)
była w tym
czasie w stanie
grożącej
niewypłacalności.
To, że spółka
ta prowadziła
działalność w
„normalnym”
zakresie nie
oznacza, iż nie
występował już
stan grożącej
niewypłacalności.
Nikt przecież tu
nie ustala, by
już w tym czasie
nastąpił stan
niewypłacalności
czy upadłości,
bowiem
wówczas nie

można by było przypisać oskarżonemu tego przestępstwa (por. wyrok Sądu Apel. we W. z dnia 28 listopada 2018 r., II AKa 377/18, LEX nr 2613653). Nie jest przy tym uzasadnione zapatrywanie skarżącego, by spółka oskarżonego była w tym czasie, przy prowadzonej normalnej produkcji w stanie uregulować wszystkie zaciągnięte zobowiązania. Teza ta znajduje zaprzeczenie w samych wyjaśnieniach oskarżonego, z których przecież wynika, iż znajdował się już w dość trudnej sytuacji od samego początku (...) r., nie regulował zobowiązań zaległych, mimo przecież prowadzenia na bieżąco działalności produkcyjnej, musząc posiłkować się

kredytami,
którymi zresztą
przecież spłacał
poprzednie
zobowiązania, o
czym wyżej
wspomniano.
Spółka (...)
przecież nie
regulowała
wszystkich
zaciągniętych
zobowiązań,
mimo pozornie
prawidłowo
prowadzonej
działalności
produkcyjnej a
tym samym
nie generowała
takich
dochodów, które
pozwalałyby na
regulowanie
wszystkich
zaciągniętych
zobowiązań.
Również za
polemiczne
uznać należy
dywagacje tego
skarżącego
zawarte **w pkt
14 zarzutów**,
gdyż w
rzeczywistości,
jak zresztą także
wskazano,
oskarżony nie
był w stanie
rzeczywiście
jasno się
określić, na
co przeznaczał
środki pieniężne
ze zbycia
składników
swojego mienia.-
To zaś, że
oskarżony

spłacał zaległe
zobowiązania
wobec
kontrahentów,
do czego
apelujący szerzej
odnosi się na str.
21 apelacji, jak
i na str. 15-18
nie oznacza, iż
nie znajdował
się w stanie
grożącej mu
niewypłacalności.
Oskarżony
przecież sam
wyraźnie
wyjaśnił, iż jego
działalność
znajdowała się
w złej sytuacji
finansowej i
musiał ratować
się kredytami i
pożyczkami, by
dokonywać tych
płatności. Poza
tym oskarżony
dysponował
gotówką, do
czego odwołują
się w swoich
zeznaniach
księgowe
zatrudnione w
spółce i jego
jednoosobowej
działalności, o
czym
wspomniano
przy omówieniu
zarzutów
dotyczących
oszustw
przypisanych
oskarżonemu w
pkt 1. Jednak,
również i te
wpłaty, łącznie
z wpłatami z

kredytów
okazywały się
niewystarczające,
by uregulować
wszystkie
zadłużenia.

Wreszcie trzeba
dodać, iż fakt,
że oskarżony
częściowo
spłacał te długi
nie oznacza, iż
nie wyczerpał
znamion
przedmiotowego
czynu.

Oskarżony
bowiem,
zajmując się
osobiście w obu
działalnościach
finansami i
decydując komu,
kiedy i ile
należy zapłacić
doskonale
zdawał sobie
sprawę z
kondycji
finansowej
swojej
działalności i
spółki a więc i
swoich
możliwości
regulowania
zobowiązań.

Oskarżony
jednocześnie,
zaciągając nie
tylko
zobowiązania u
kontrahentów,
ale i w
bankach tylko
pogłębiał ogólne
zadłużenie. To
więc, iż
omawiane tu
działania

oskarżonego miały na celu zrekompensowanie pewnych wierzytelności, jak i oskarżony stale zaciągał coraz większe kredyty (pożyczki), by spłacać poprzednie długi nie oznacza, iż oskarżonemu nie groziła niewypłacalność. To zaś świadczy o niezasadności **zarzutu z pkt 2d** apelacji drugiego obrońcy, zaś już wyżej wykazano, iż istnieją podstawy do przypisania oskarżonemu winy w popełnieniu tego przestępstwa, więc **zarzut z pkt 1a** tej apelacji uznać należy za polemikę z tymi ustaleniami.

**CZYNY
PRZYPISANE
OSKARŻONEMU
W PKT 4 i 5
ZASKARŻONEGO
WYROKU A
OPISANE W
PUNKTACH
VI, VII, VIII,
IX, X, XI,
XII CZĘŚCI**

**WSTĘPNEJ
WYROKU.**

**II. APELACJA
OBROŃCY –
adw. T. Z.**

**Ad. 15 do ad.
21**

**III.
APELACJA
OBROŃCY –
adw. R. K. (1)**

Ad. 1a, b, c, d

Ad. 2a, c, d, e

Oceniając te zarzuty należy przytoczyć całość argumentacji zawartej wyżej przy ustosunkowaniu się do zarzutów apelacyjnych odnoszących się do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 3, jak i do czynów oszustwa przypisanych w pkt 1 zaskarżonego wyroku. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż w przypadku tych wszystkich czynów, jak i czynu przypisanego w pkt 6 należy spojrzeć na zachowanie się oskarżonego

jako całość.
Oskarżony
bowiem
dopuszczał się
tych czynów,
gdy prowadzone
przez niego
podmioty
gospodarcze
znajdowały się z
trudnej sytuacji
finansowej,
przez co
powstawały już
wcześniej
znaczące
trudności w
spłacie zaległych
zobowiązań, zaś
praktycznie od
początku (...) r.
te zaległości
tylko narastały
wskutek
świadomych
działań
oskarżonego. Z
jednej strony
więc groziła już
oskarżonemu,
jako dłużnikowi
niewypłacalność
i oskarżony
zbywał składniki
swojego mienia
a z drugiej
strony sytuacja
majątkowa
prowadzonych
działalności była
na tyle zła, iż
oskarżony, nie
mając
możliwości
regulowania na
bieżąco
przedkładanych
mu przez
kontrahentów
faktur, czynił to

tylko wybiórczo i to w niepełnej wysokości, na co już szczegółowo zwrócono wyżej uwagę.

Mając zaś taką właśnie znaną oskarżonemu sytuację majątkową na uwadze oskarżony ubiegał się o udzielenie w krótkim czasie wymienionych w punktach od VI do XII kredytów i pożyczek. Trzeba przy tym nadmienić wyraźnie, iż z zeznań pracowników reprezentujących poszczególne banki wynika, iż nie mieli oni świadomości, iż sytuacja majątkowa dotycząca prowadzonych działalności uniemożliwiła w rzeczywistości oskarżonemu (jego podmiotom gospodarczym) terminowe regulowanie zobowiązań wynikających z umów kredytowych i pożyczkowych. Poza tym

oskarżony w ogóle nie wywiązywał się z obowiązków informacyjnych w zakresie swojej sytuacji majątkowej i uzyskiwanych w międzyczasie kredytów i pożyczek, mimo iż ten obowiązek był mu wytłumaczony bądź też nie wykonywał obrotów na rachunku w (...) M., mimo takiego obowiązku wynikającego z rodzaju uzyskanego kredytu, co, mimo, że te fakty dotyczą już okresów po uzyskaniu wsparcia finansowego, wpisuje się w rzeczywisty zamiar oskarżonego doprowadzenia tych podmiotów bankowych do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, celem uzyskania z przyznanych środków finansowych korzyści majątkowej.

Powyższe więc
wynika z zeznań
świadków **I. M.**
(2) (k. 95-99 t.t.
dot. (...) S.A., k.
2376-2377), **A.**
W. (k. 2377),
M. A. (2)
(k. 161-164 t.t.
dot. (...) S.A.)
dotyczących
kredytu
uzyskanego z
(...) S.A. (czyn
opisany w pkt VI
części wstępnej
zaskarżonego
wyroku),

z zeznań
świadków **P. C.**
(2) (k. 85-88 t.t.
dot. (...) M., k.
2432-2433), **B.**
N. (k. 111-114,
117-119, t.t. dot.
(...) M., k. 2433)
dotyczących
kredytu
uzyskanego z
(...) Banku
Spółdzielczego w
M. (czyn opisany
w pkt VII
części wstępnej
zaskarżonego
wyroku),

z zeznań
świadków **M.**
K. (2) (k.
50-53, 74-76,
142-144 t.t. do.
Raiffeisen Bank,
k. 2434-2436),
K. S. (k.
135-138 t.t. dot.
Raiffeisen Bank,
k. 2529-2530)
dotyczących

kredytów
uzyskanych z
(...) Bank S.A.
(czyny opisane w
pkt VIII i IX
części wstępnej
zaskarżonego
wyroku)

z zeznań
świadków **D.**
S. (2) (k.
43-46, 52 t.t.
dot. (...) Bank
(...) S.A., k.
2430), **J. S.**
(2) (k. 47-49
t.t. dot. (...) Bank
(...) S.A.,
k. 2431)
dotyczących
pożyczki
uzyskanej z (...) Bank
(...) S.A.
(czyn opisany
w pkt X
części wstępnej
zaskarżonego
wyroku),

z zeznań **P. P.**
(2) (k. 95-101 t.t.
dot. (...) Bank
S.A., k. 2375)
dotyczących
pożyczki
uzyskanej z (...) Bank
S.A. (czyn
opisany w pkt XI
części wstępnej
wyroku),

z zeznań **E. S.**
(k. 29-32 t.t. dot.
Banku (...) S.A.,
k. 2431-2432)
dotyczących
pożyczki
uzyskanej z
Banku (...) S.A.

(czyn opisany w pkt XII części wstępnej wyroku).

Z zeznań tych świadków także należy wyciągnąć wniosek, iż to błędne przekonanie o sytuacji majątkowej podmiotów oskarżonego, ubiegających się o kredyty i pożyczki i ustalonej na tej podstawie zdolności kredytowej wynikało z samej postawy oskarżonego, w tym także wynikającej z zaprzeczenia (nieujawnienia), gdy chodzi o czyny, również kwalifikowane z art. 297 § 1 k.k., by posiadał inne zobowiązania kredytowe, które, jak się przecież okazało posiadał a także w niektórych przypadkach twierdzeń reprezentującego oskarżonego pośrednika kredytowego P. W. (2). To zaś błędne przekonanie

przedstawicieli banków spowodowało przyznanie oskarżonemu (jego podmiotom) kredytów i pożyczek, będących przedmiotem omawianych tu czynów.

Sąd I instancji, na podstawie zeznań tych świadków a także na podstawie dokumentacji dotyczącej poszczególnych kredytów i pożyczek zawartej w poszczególnych tezkach tematycznych dotyczących pokrzywdzonych banków dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, czemu wyraz dał w treści uzasadnienia formularzowego uzasadnienia w sekcji 1 na str. 17-21.

Należy tylko uzupełnić, iż w przypadku (...) Banku S.A. (czyn z pkt XI) kredyt został uruchomiony

(...) (...) r., rata miała wynosić 4.919,65 zł, przy czym pierwsza rata miała zostać uiszczona do (...) (...) r., natomiast oskarżony uiścił 3 „raty”, ale w dniu 17.09.(...) r. w kwocie 1500 zł, w dniu (...) (...) r. i w dniu (...) (...) r. w kwotach po 1000 zł a więc w kwotach zdecydowanie zaniżonych i te trzy wpłaty nie pokryły nawet wysokości pierwszej raty.

Warte powtórzenia za Sądem I instancji jest natomiast to, iż oskarżony, jako przecież długoletni klient (...) w M., ubiegając się o kredyt w wysokości 500.000 zł (czyn z pkt VII) zataił przed Bankiem otrzymany już wcześniej kredyt w (...). Skoro zaś w toku procedury bankowej ujawniono ten kredyt, to Bank obniżył zdolność kredytową oskarżonego,

udzielając mu kredytu „tylko” w kwocie 200.000 zł. Ta okoliczność w realiach tej sprawy jest również istotna i z tego powodu, iż wskazuje ona na wiedzę oskarżonego co do rzeczywistych jego możliwości finansowych a jednocześnie chęci uzyskania jak największych sum pieniężnych z pobieranych kredytów. Nic więc dziwnego, iż oskarżony ukrywał przed bankami swoje wcześniej zaciągnięte zobowiązania finansowe, gdyż zdawał sobie sprawę, iż podając prawdę nie osiągnie zamierzonych celów osiągnięcia wyższych środków finansowych z kredytów i pożyczek, czym właśnie świadomie doprowadzał te banki do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem, działając jednocześnie w

celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej.

Wspomnieć też
należy o P. W.
(2), który był
pośrednikiem
kredytowym a
do której to
osoby odwołują
się obaj
apelujący. P.
W. (2) zeznał
bowiem, iż na
treść wniosków
kredytowych,
jakie były
składane do
banków a w
czym on
pośredniczył
wpływ miał
przede
wszystkim sam
D. J. (R.) i to
on decydował na
co były mu te
środki pieniężne
potrzebne (k.
144-148, 152-154
t.t. dot. (...) S.A.,
k. 2377-2379).
Niewiarygodnie
przy tym brzmia
zapewnienia
świadka, iż nie
„pomagał”
oskarżonemu
przy
wypełnianiu
wniosków
kredytowych i
nie wiedział,
że wnioski te
zawierają
informacje
nieprawdziwe,
na co trafnie
zwrócił uwagę

Sąd I instancji przy ocenie zeznań tego świadka (sekcja 2 uzasadnienia formularzowego zaskarżonego wyroku na str. 34-35).

Oskarżony, wyjaśniając na temat tych kredytów nawet nie starał się przekonać, iż jego wnioski o kredytowanie były rzetelne i odpowiadały prawdzie, natomiast twierdził, że do samego końca, tj. jego zatrzymania (w dniu (...)...) r. – przyp. SA), spłacał zaciągnięte kredyty (k. 223 t.o.), co przecież nie jest prawdą, co wynika z dowodów wyżej przytoczonych, nie mówiąc już o okolicznościach związanych z brakiem współpracy z bankami w zakresie realizacji postanowień umów kredytowych.

Powyższych ustaleń nie podważają

skutecznie
apelujący
obrońcy. Trzeba
bowiem
wyraźnie
podkreślić,
wbrew zarzutom
apelacyjnym, iż
oskarżonemu,
tak jak w
przypadku
wskazanych w
opisach czynów
przypisanych
oskarżonemu w
pkt 1
zaskarżonego
wyroku oszustw
popelnionych na
szkodę
dostawców
surowca,
towarów i usług
przyświecał
bezpośredni
kierunkowy
zamiar
wprowadzania
pokrzywdzonych
w błąd co do
faktów, na które
wyżej zwrócono
uwagę, tak i
w przypadku
banków również
taki zamiar
oskarżonemu
przyświecał.
Oskarżony
jednocześnie
potrzebował i
przeznaczał
uzyskane środki
finansowe na
różne cele, z
którymi
związane było
albo
zmniejszenie
własnych

zaległości
względem
dostawców, albo
wprost
uzyskanie
środków
pieniężnych na
różne cele, co
przecież
jednoznacznie
wskazuje na
cel osiągnięcia
korzyści
majątkowej.
Zresztą ten cel
dotyczył również
czynów
przypisanych
oskarżonemu w
pkt 1, bowiem
oskarżony nie
płacąc za usługi
czy surowiec
bądź towar,
który przecież
następnie
sprzedawał,
osiągał korzyść
majątkową a
więc kierowanie
się przy tych
czynach
osiągnięciem
takiej korzyści
jest oczywiste.
Również próba
wykazania, iż
oskarżony nie
miał
świadomości w
związku z
ubieganiem się
o kredyty czy
pożyczki, co
zostało ujęte
we wnioskach
kredytowych i
jakie informacje
zostały
przedstawione

bankom z tego powodu, że wnioski te wypełniał za oskarżonego pośrednik kredytowy nie mogła zostać uznana za skuteczną. Taka okoliczność, co do braku świadomości oskarżonego w przedmiotowym zakresie nie wynika bowiem z wiarygodnego materiału dowodowego a jedynie z obranej przez obronę polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Trzeba przy tym wspomnieć, iż to oskarżonemu zależało na uzyskaniu jak największych środków pieniężnych, to oskarżony doskonale znał sytuację finansową zarządzanej przez siebie spółki i własnej działalności gospodarczej, to oskarżony wiedział, że nie jest w stanie sprostać zaciągany wobec kontrahentów

zobowiązaniom
finansowym, to
oskarżony
wyprzedawał
składniki
swojego mienia
i to oskarżony
podpisywał
osobiście
wnioski
składane do
banków, jak
i zawierane z
nimi umowy
kredytowe i
pożyczkowe. W
tej zaś sytuacji
naiwnie brzmia
zapewnienia
apelujących, iż
oskarżony nie
wiedział, co
podpisuje i że nie
można mu z tego
powodu wykazać
kierunkowego
zamiaru
popęlnienia w
każdym z w/
w przypadków
zamiaru
oszustwa w
rozumieniu art.
286 § 1 k.k.

Podnoszone zaś
przez
apelującego
obrońcę (adw. T.
Z.) okoliczności,
iż środki
uzyskane z
niektórych
kredytów zostały
przeznaczone na
spłatę
zobowiązań
wobec
kontrahentów
czy inne

wierzytelności
(str. 21-22) nie
oznacza, iż
oskarżony nie
dopuścił się
oszustwa w
rozumieniu art.
286 § 1 k.k. Na
wstępie bowiem
już wyjaśniono
istotę tego
przestępstwa, w
tym istotę
wprowadzenia w
błąd i
doprowadzenia
pokrzywdzonego,
także banku w
zakresie
kredytowania,
do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem. Tym
samym
podnoszenie
przez
skarżącego, iż
oskarżony nie
ukrył gdzieś
(nie schował)
pobranych
środków nie
oznacza, iż nie
dopuścił się
przestępstwa
oszustwa. To
zaś, iż oskarżony
pobranymi
kredytami z
pokrzywdzeniem
banków spłacał
zaległe
wierzytelności
właśnie
świadczy o
działaniu
oskarżonego w
celu osiągnięcia
korzyści

majątkowej,
gdyż oskarżony
w ten właśnie
sposób
redukował swoje
pasywa, jak
wspomniano
jednak, kosztem
banków. Te
same krytyczne
uwagi dotyczą
zarzutów,
podniesionych w
treści apelacji
drugiego
obrońcy. Nie
jest przy tym
prawdą, iż
oskarżony był
zmuszony do
zaciągania
zobowiązań
finansowych z
powodu pożaru
(str. 8 apelacji
obrońcy - adw.
R. K. (1)). Pożar
ten bowiem miał
miejsce (...) r.,
zaś wszystkie
kredyty i
pożyczki, łącznie
z pożyczką
leasingową były
zaciągane od
(...) (...) r. do
(...)(...) r. a
więc wszystkie
te zdarzenia
miały miejsce
przed pożarem.
Jak natomiast
słusznie
podniósł sam
skarżący,
oskarżony miał
taką sytuację
finansową, która
skłaniała go
do zaciągania

kredytów i pożyczek (a więc sytuację trudną, nie pozwalającą na regulowanie bieżących i zaległych zobowiązań – przyp. SA). To zaś tylko dowodzi prawidłowości rozumowania Sądu I instancji, wspartego w/ w argumentacją a tym samym dowodzi prawidłowości wydanego przez Sąd I instancji rozstrzygnięcia w zakresie winy i przyjętych kwalifikacji prawnych w punktach 4 i 5 zaskarżonego wyroku, jak i w omawianych już wyżej punktach 1 i 3 tego wyroku.

To zaś świadczy o niezasadności wymienionych wyżej zarzutów z obu apelacji.

**CZYN
PRZYPISANY
OSKARŻONEMU
W PKT 6
ZASKARŻONEGO
WYROKU A
OPISANY W
PUNKCIE XIII
CZĘŚCI
WSTĘPNEJ
WYROKU.**

**II. APELACJA
OBROŃCY –
adw. T. Z.**

Ad. 22 i 23

**III.
APELACJA
OBROŃCY –
adw. R. K. (1)**

Ad. 1a, b, d

Ad. 2a, e, f

Oдноśnie tego
czynu, który
niejako
zakończył
oszukańczą
działalność
oskarżonego
przed pożarem
budynku ubojni
należy
przytoczyć
dosłownie
wszystkie
okoliczności,
wskazane wyżej
przy
ustosunkowaniu
się do zarzutów
dotyczących
czynów
przypisanych
oskarżonemu w
punktach 4 i
5 zaskarżonego
wyroku, łącznie
z kwestią
dotyczącą
wypełniania
wniosku do
firmy
leasingowej
przez
pośrednika
kredytowego.

Okoliczności te bowiem wskazują na sytuację majątkową oskarżonego, na nieregulowanie przez niego zobowiązań wobec kontrahentów spółki i własnej działalności oraz na okoliczności zaciągnięcia poszczególnych kredytów i pożyczek, przy wiedzy oskarżonego, iż nie jest po prostu w stanie ich spłacić zgodnie z przyjętymi na siebie zobowiązaniami.

Tym samym za prawdziwe uznać należy ustalenia Sądu I instancji dotyczące wprowadzenia w błąd przedstawicieli (...) sp. z o.o. co do rzeczywistego stanu swoich zobowiązań finansowych, w tym zatajenia w oświadczeniu kierowanym do tej instytucji o wymienionych w opisie tego czynu kredytach i pożyczce.

W przypadku tego oszustwa pojawiła się dodatkowa okoliczność a mianowicie taka, iż oskarżony przedstawił do leasingu przedmioty (regały przepływowe, pakowarkę i etykieciarkę), które faktycznie nie istniały a które znajdowały potwierdzenie w fakturach nie oddających rzeczywistości. Sam fakt, iż te przedmioty nie istniały nie budzi w tej sprawie wątpliwości i nie jest przez skarżących kwestionowany. Nie ulega zaś przecież najmniejszych wątpliwości, iż to oskarżonemu a nie komukolwiek innemu zależało na uzyskaniu tych środków pieniężnych w łącznej kwocie 401.420,00 zł. To oskarżony bowiem podpisywał tę umowę na kredyt leasingowy, zaś

rzekome przedmioty, które zostały nabyte przez leasingodawcę miały znajdować się w zakładzie oskarżonego.

Trzeba przy tym od razu podkreślić, iż ta okoliczność, iż oskarżony ubiegał się o kredytowanie nieistniejących przedmiotów leasingu stawia już pod dużym znakiem zapytania rzeczywiste zamiary oskarżonego dotyczące modernizacji swojego zakładu, tym bardziej, że wykazywał zainteresowanie tym leasingiem już od (...) r., co wynika z zeznań D. R. (2) (k. 260 t.t. dot. wyłudzenia kredytu leasingowego). To zaś tylko podkreśla prawidłowość dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny wyjaśnień oskarżonego w sekcji 2 na str. 27-28, które w znaczącej części zostały uznane za

niewiarygodne,
w tym w zakresie
zapewniania
przez
oskarżonego co
do swojej
rzetelności i
szczerości
wyrażanej wiary
w poprawę
sytuacji
finansowej
swojej
działalności i
spółki, przez
pryzmat
rzeczywistej
chęci
uregulowania
wszelkich
zaległości.

Trzeba przy
tym jeszcze raz
przypomnieć, iż
te wyrażane
przez
oskarżonego
chęci nie
wpływają na
prawidłowość
ustaleń Sądu
I instancji co
do przyjęcia
popelnienia
przez
oskarżonego
przypisanych
mu przestępstw
oszustwa.

Sąd I instancji w
treści
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku w sekcji
1 na str.
21-23 dokładnie
przedstawił
ustalony stan
faktyczny

dotyczący tego inkryminowanego zdarzenia i brak jest jakichkolwiek podstaw dowodowych, by w tym zakresie, co do sprawstwa i winy oskarżonego zarzucać jakąkolwiek dowolność w rozumowaniu Sądu I instancji. Nie wnikając w szczegóły dotyczące fałszowania faktur czy też spreparowania ich dwóch kompletów, należy podnieść, iż z wyjaśnień **D.** **W.** (k. 5, 10-15, 43-46, 50-53, 68-73, 96-100, 102-105 t.o., k. 1870v-1872) jasno wynika, iż to **D. R.** (1) chciał od niego, by „załatwił” faktury na etykieciarkę, pakowarkę i regały, które to przedmioty **R.** miał rzekomo od niego kupić. Na udział oskarżonego w wyłudzeniu tego kredytu leasingowego wskazują również wyjaśnienia **M.**

J. (1) (k. 41-47, 54-57 t.o., k. 1872-1872v) w powiązaniu z wyjaśnieniami **T. G. (1)**, który już wprost w tym zakresie pomawia swojego długoletniego znajomego, tj. D. J. (k. 67-72 t.o., k. 1873-1873v).

Dopełnieniem tych wyjaśnień są znów zeznania przedstawicieli pokrzywdzonego podmiotu, z których jasno wynika, iż osobą zainteresowaną w uzyskaniu tego kredytu leasingowego był nie kto inny, jak D. J. (R.), czyli zeznania

D. R. (2) (k. 259-263 t.t. dot. wyłudzenia kredytu

leasingowego, k. 2365-2367), **M.**

W. (1) (k. 1-5, 52-55, 375-380, 645-647 t.t. dot. wyłudzenia kredytu

leasingowego, k. 2368-2371), **J.**

Ś. (k. 614-617 t.t. dot. wyłudzenia kredytu

leasingowego, k. 2367-2368), **M.**

K. (3) (k.

481-484 t.t.
dot. wyłudzenia
kredytu
leasingowego, k.
2522-2523), **K.**
W. (k. 477-480
t.t. dot.
wyłudzenia
kredytu
leasingowego, k.
2523-2524).
Uzupełnieniem
tych zeznań
są dokumenty
zawarte w t.t.
dot. kredytu
leasingowego na
k. 9-17, 22,
36-37, 43-48,
49-51, 588.

Z tych zeznań
jasno też wynika,
iż oskarżony
wprowadził w
błąd
leasingodawcę,
iż przedmioty
leasingu
spłonęły w
pożarze ubojni,
doprowadzając
w ten sposób
do wyłudzenia
odszkodowania
za zniszczone
przedmioty
leasingu. To
ostatnie,
niezgodne z
prawdą
zapewnienie
oskarżonego co
do okoliczności
zniszczenia
przedmiotów
leasingu tylko
dodatkowo
wpisuje się w
rzeczywistą

postawę
oskarżonego
wprowadzania
pokrzywdzonych
w błąd co do
rzeczywistości,
mając tylko
na względzie
osiąganie w ten
sposób korzyści
majątkowej.
Mając zaś na
uwadze
przytoczone już
wyżej
rozważania na
temat istoty
przestępstwa
oszustwa oceny
tej nie zmienia
przy tym fakt,
iż oskarżony
uregulował 1
ratę leasingową
do momentu
pożaru.

Sąd I instancji
ocenił te
wszystkie
dowody
jednoznacznie
(sekcja 2
formularza
uzasadnienia na
str. 28-29, 37) i
ocenę tę należy
zaakceptować,
gdyż co do
uczestnictwa w
tym zdarzeniu
m.in.
oskarżonego R.
ocena ta jest
tożsama z
powyższymi
wywodami. Tym
samym
nieprzyznawanie
się przez

oskarżonego do tego czynu słusznie zostało potraktowane przez Sąd I instancji za niewiarygodne. To, że nie ma śladu w materiale dowodowym przekazania wypłaconej gotówki, przelanej na konto D. W. i dalej przez niego na konto M. J. (1) do rąk oskarżonego R., co podnosi apelujący obrońca (adw. T. Z.) nie ma w tej sprawie żadnego znaczenia. Fakt tego przekazania w sposób oczywisty bowiem wynika z okoliczności tego czynu, w tym zainteresowania przejęciem tych środków pieniężnych ze strony oskarżonego R.. Takie rozumowanie skarżącego nie podważa prawidłowych ustaleń Sądu I instancji, opartych przecież na przytoczonym wyżej materiale

dowodowym, iż środki te (z tego leasingu) trafiły bezpośrednio do oskarżonego, który przecież nawet uiścił jedną ratę. Inną kwestią jest to, czy rzeczywiście oskarżony otrzymał co do złotówki tę kwotę, skoro udział w tym wyłudzeniu na zasadzie współsprawstwa brało kilka osób a nie tylko sam D. R. (1).

Tym samym twierdzenia apelującego obrońcy (adw. T. Z.) zawarte na str. 23 apelacji odnośnie tego zdarzenia nie tylko uznać należy za polemiczne z w/w ustaleniami. Przerzucanie bowiem odpowiedzialności na P. W. (2) czy księgowe spółki (...) i prowadzonej przez oskarżonego jednoosobowej działalności a także na współoskarżonych należy już w przytoczonych wyżej

okolicznościach
sprawy
poczytywać jako
naiwne i wręcz
niemożliwe do
zaakceptowania.
To bowiem
również
pokazuje, iż
oskarżony jest w
stanie, kosztem
innych,
przerzucając w
sposób
nieprawdziwy
odpowiedzialność
na nich a
nawet obciążając
ich poniesioną
szkodą w wyniku
zawarcia tychże
umów leasingu,
podejmować
obronę, by tylko
osiągnąć
zamierzony cel:
tu uwolnienia
się od
odpowiedzialności
karnej a
pośrednio i
cywilnej, skoro
w związku z
tymi oszustwami
ciążą na nim
zobowiązania
pieniężne,
mające
charakter
cywilnoprawny.

Powyższe więc
przekonuje o
niezasadności
zarzutów z
punktów 22 i
23 tej apelacji.

Tak samo
krytycznie

należy odnieść się do zarzutów wskazanych na wstępie a postawionych w apelacji drugiego obrońcy.

Apelujący nawet nie starał się zresztą wykazać, by rozumowanie Sądu I instancji w zakresie oceny w/w dowodów i wynikających z nich okoliczności było dowolne. Skoro zaś ta ocena jest jednoznaczna, to nie sposób zasadnie podnosić zarzutów obrazy art. 7, 4 oraz 5 k.p.k., jak **w pkt 1a, b, d** oraz podnosić zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, jak **w pkt 2f**.

**CZYNY
PRZYPISANE
OSKARŻONEMU
W PKT 2
ZASKARŻONEGO
WYROKU A
OPISANE W
PUNKTACH
III i IV CZĘŚCI
WSTĘPNEJ
WYROKU.**

**II. APELACJA
OBROŃCY –
adw. T. Z.**

Ad. 10, 11, (...)

III.

**APELACJA
OBROŃCY –
adw. R. K. (1)**

Ad. 1a, d

Zarzuty postawione w obu apelacjach uznać należy nie tylko za nieuzasadnione, ale i wręcz naiwne. Trudno bowiem przy jednoznacznym materiale dowodowym, prawidłowo ocenionym przez Sąd I instancji sformułować jakiegokolwiek sensownie brzmiące zarzuty. Dodać przy tym należy, iż w rzeczywistości, poza ogólnikowym zaprzeczeniem sprawstwa i winy oskarżonego obrońca (adw. R. K. (1)) nie stawia temu rozstrzygnięciu żadnego konkretnego zarzutu, o czym zresztą świadczy treść uzasadnienia tego środka odwoławczego. Drugi zaś

obrońca jedynie wdaje się w polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji, próbując na podstawie niewiarygodnych twierdzeń świadków wykazać „prawdę”.

Tymczasem w tym zakresie Sąd Okręgowy dysponował jednoznacznym materiałem dowodowym, przy czym sam fakt najpierw sprowadzenia do oskarżonego mistrza kominiarstwa T. S. a po jego odmowie wystawienia dokumentu niezgodnego z prawdą sprowadzenia drugiego mistrza kominiarstwa H. B. wskazuje jasno, iż ten drugi wcale nigdy wcześniej nie przeprowadzał u oskarżonego żadnych przeglądów czy kontroli.

Sąd I instancji na podstawie tego materiału

dowodowego w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku zrekonstruował prawidłowy stan faktyczny (sekcja 1 formularza uzasadnienia na str. 14-15), dokonując też prawidłowej oceny dowodów, na których ten stan faktyczny oparł (sekcja 2 formularza na str. 33).

Należy nadmienić, iż oskarżony w tym zakresie przyjął linię obrony ograniczającą się do twierdzeń, iż nie pamięta, by nakłaniał kominiarzy do poświadczenia nieprawdy, który z kominiarzy zajmował się usługami kominiarskimi w jego firmie i by wysyłał O. do B. po dokumenty, które są w zarzutach (k. 256v t.o.). Nie ulega natomiast wątpliwości, nawet w świetle tych wyjaśnień, iż chodzi tu o dokumenty, jakie miały być

dostarczone ubezpieczycielowi po pożarze a więc po (...) r. Taką samą „niepamięcią” oskarżony się wykazał podczas przesłuchań na k. 151-153, 155-157 t.t. dot. pożaru, ale już na k. 151-153 w/w t.t. „pamiętał”, że w (...) r. był montowany nowy kocioł z nową linią technologiczną i wówczas dokumentacja była robiona na bieżąco, przecząc jednocześnie, by po spaleniu ubojni chciał zdobyć protokół z przeglądu kominiarskiego, ponieważ taki protokół posiadał i był w zakładzie, ale nie wiedział, gdzie obecnie się znajdował i obiecywał, że go dostarczy, jak go odnajdzie, co jednak nie nastąpiło. Oskarżony w dalszej części postępowania, podtrzymując w tym zakresie swoje wyjaśnienia, odmówił

złożenia
dalszych
wyjaśnień (k.
444-447,
448-450,
482-485,
683-686,
798-801 t.o., k.
1869v-1870).

Tymczasem T.
S. zeznał, iż
oskarżony zaraz
po spaleniu
ubojni
zadzwoił do
niego z
propozycją
spotkania a jak
się zgodził na
spotkanie to
przyjechał po
niego pracownik
Ubojni.

Domyślał się, po
co oskarżony go
wzywa.

Rozmowa
między nimi
odbyła się w
cztery oczy i
oskarżony
otwarcie
powiedział o co
mu chodzi, tzn.
chciał protokołu
z przeglądu
przewodów
kominowych z
datą sprzed
spaleniem,
chodziło mu
o antydatowanie
protokołu.

Ostatecznie nie
zgodził się na
tę propozycję,
dając temu
wyraz
oskarżonemu w

rozmowie telefonicznej w dniu następnym (k. 111-112 t.t. dot. pożaru w ubojni drobiu). Świadek te okoliczności przedstawił w zbliżony sposób podczas kolejnego przesłuchania na k. 151-153 t.t. dot. pożaru. Świadek też powyższe potwierdził w całości na rozprawie (k. 2280-2281).

Jak wynika z zeznań M. O., po tym pożarze na zlecenie D. J. najpierw był wezwany kominiarz S., ale się obaj nie dogadali, choć szczegółów nie znał. Potem zaś ustalił dane innego kominiarza i go wezwał i ten już wystawił dokumenty, przy czym z zeznań tych wynika, że tenże drugi kominiarz już wcześniej, w (...), gdy instalowali piec do podgrzewania wody, coś robił (k. 453). W

tym miejscu należy zwrócić uwagę na istotną okoliczność, o której wyżej wspomniano: najpierw był wezwany T. S., który odmówił wystawienia dokumentów antydatowanych i po tej odmowie był wezwany drugi kominiarz – H. B., który już takie dokumenty wystawił. Jednak zeznania te co do drugiego kominiarza są tak niezrozumiałe (nie wiadomo, czy kominiarz ten przywiózł jakieś dokumenty, czy je odtwarzał), że w tym zakresie, z uwagi na ich nielogiczność, nie zasługują na wiarę. Natomiast nie ulega wątpliwości, iż dokumenty, które znajdują się w aktach sprawy a które również dostarczono firmie ubezpieczeniowej dostarczył H. B. (k. 155-157 t.t. dot. pożaru).

Co istotne, M. O., już jako podejrzany, wprost przyznał się do zarzucanego mu przestępstwa zwanego z pomocnictwem oskarżonemu w uzyskaniu tych dokumentów kominiarskich, najpierw od T. S. a potem, gdy ten odmówił, od H. B. (k. 347-351 t.t. dot. pożaru). Przy czym jasno już z tych wyjaśnień wynika, iż nie chodziło o ściąganie do oskarżonego H. B. dlatego, że kiedyś wykonywał w ich zakładzie przeglądy kominiarskie i wystawiał opinie, ale dlatego, że oskarżonemu nie udało się przekonać T. S. do wystawienia antydatowanych dokumentów. Przy czym B. znalazł, bo bywał często na terenie Ubojni, gdzie kupował kurczaki. M. O. przy tym wprost wskazał, iż jak spotkał się z B.

na ternie Ubojni
a ten zgodził się
na wystawienie
takich
dokumentów, to
mu powiedział
konkretnie jakie
mają to być
dokumenty i
jakie powinny
być na nich
daty i również
przekazał B.
pieniądze, jakie
uzyskał od
oskarżonego na
ten cel. M.
O. przy tym
wyraźnie podał,
iż nie wezwał B. z
tego powodu, że
kiedyś
przeprowadzał w
zakładzie
kontrole
kominiarskie a
nawet
zaprzeczył, by
takowe kontrole
prowadził.

Na rozprawie M.
O. potwierdził te
swoje zeznania
i wyjaśnienia,
wskazując przy
tym, że za to
został
prawomocnie
skazany (k.
2284-2286).

H. B. natomiast
pierwotnie
zeznał, iż
dokonał kontroli
w kwietniu (...)
r., ale już
protokół z tej
czynności

wystawił po
pożarze i uczynił
to na prośbę M.
O., który prosił
go o wystawienie
duplikatu
protokołu. Tak
samo miało to
dotyczyć
wystawienia
duplikatu opinii
nr (...) z
datą (...) (...) r., którą także
sporządził po
pożarze ubojni
(k. 131-132 t.t.
dot. pożaru).
Okoliczności
dotyczące
wystawienia
tych
„duplikatów” są
nielogiczne,
jeżeli weźmie
się pod uwagę
wskazany już
wyżej kontekst
sytuacyjny oraz
zeznania T. S. i
zeznania
(wyjaśnienia) M.
O.. Nie dość
bowiem, że M.
O. wiarygodnie
zaprzeczył, by
wcześniej B.
wykonywał te
czynności, z
których rzekomo
wystawiał
„duplikaty”
protokołu i
opinii, to jeszcze
nie można
zapominać, iż B.
został
poproszony o
te dokumenty
tylko dlatego,

że wcześniej odmówił ich wystawienia T. S.. Zresztą H. B. w tych zeznaniach jest wyjątkowo nielogiczny. Nie dość bowiem, że nie potrafił odnaleźć w swoich dokumentach kopii opinii z (...) r., sugerując nawet, że takiej kopii nie sporządził, jak i nie posiadając żadnego rachunku za wykonanie tejże usługi, to nadto zaprzeczył, by otrzymał zapłatę za przegląd przewodów kominowych w kwietniu (...) r., ostatecznie nawet podając, że, cyt.: „ być może protokołu żadnego nie sporządziłem, widocznie nikt ode mnie nie chciał”. Nie ulega więc wątpliwości, iż świadek w tych zeznaniach, mówiąc kolokwialnie „kręci” i z uwagi na te niedorzeczności w tym zakresie co do rzekomego

dokonania
wcześniej, przed
pożarem tych
czynności po
prostu nie
zasługuje na
wiarę, tym
bardziej, jak
wspomniano
wyżej, zeznania
te pozostają
w sprzeczności
z wiarygodnymi
zeznaniem M.
O..

To samo należy
odnieść do jego
wyjaśnień
złożonych w
charakterze
podejrzanego w
dniu (...) r., w
których
wprawdzie
przyznał się
do wystawienia
antydatowanych
dokumentów
kominiarskich,
ale również
wskazał na swoje
wcześniejsze
czynności sprzed
pożaru, które
ten protokół i
opinia miały
dokumentować
(k. 138-144 t.t.
dot. pożaru),
czemu już z
przyczyn
podanych wyżej
wiary dać nie
można. Takie
samo „kręcenie”
pojawia się w
tych
wyjaśnieniach,
gdy świadek

próbował przekonać do ilości wypisania protokołu kontroli okresowej, jak i dokonywania ot tak „sam z siebie” kontroli przewodu kominowego, gdy przyjeżdżał do sklepu znajdującego się na terenie zakładu czy też doręczenia raz M. O. takiego protokołu.

Podczas przesłuchania w charakterze podejrzanego w dniu (...) r. H. B. przyznał się w całości do stawianego mu zarzutu, ale tym razem starał się na swoją obronę wskazać, iż choć wcześniej nie wystawiał żadnych opinii i protokołu (a więc o duplikatach dokumentów nie można mówić – przyp. SA), to jednak często bywał na terenie zakładu i zarówno przewód kominowy, jak i sam kocioł zamontowany w (...) r. chodziły

prawidłowo (k. 338-343).

Podobnie świadek zeznał w toku rozprawy, podtrzymując swoje w/w zeznania i wyjaśnienia (k. 2283-2284).

Dodać przy tym należy, iż również z przyczyn podanych wyżej, mając na uwadze treść tych zeznań, należy je również ocenić krytycznie co do rzekomych wcześniejszych przeglądów dokonywanych na terenie zakładu oskarżonego.

Przy czym odwoływanie się do tego, że wcześniej O. zlecił mu zrobienie przeglądu przy okazji bytności w sklepie, ale nie wystawiał z tej czynności żadnego protokołu, mimo że, cyt.: „robił te przeglądy, bo liczył na to, że nawiąże stałą współpracę z J.” jest już tak naiwne w treści,

że aż trudno to skomentować.

Powyższe więc przekonuje do słuszności ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji odnośnie obu przypisanych oskarżonemu czynów.

Z tego też powodu za niezrozumiałe i typowo polemiczne uznać należy wywody skarżącego obrońcy (adw. T. Z.), by co do czynu z udziałem T. S. brak było dowodów na zachowanie oskarżonego, przytoczone w treści opisu tego czynu.

Wskazane wyżej dowody, w postaci zeznań T. S. i zeznań (wyjaśnień) M. O. są jednoznaczne w swojej wymowie i nie pozostawiają żadnego cienia wątpliwości w tym względzie. Przywołane więc przez skarżącego na str. 20

apelacji
skrótowe i
wyrwane z
całości zeznań
świadka S.
jednozdaniowe
stwierdzenie
wypowiedziane
podczas
konfrontacji z
D. R. (1),
na jedno bliżej
nieskonkretyzowane
pytanie, z
którego miało
wynikać, iż nie
wiedział, „jak
oskarżony chciał
zdobyć ten
protokół”, bez
dalszego
wyjaśnienia te
kwestii podczas
tego
przesłuchania, w
tym bez zadania
konkretyzującego
dodatkowego
pytania na te
kwestie, w żaden
sposób nie
wskazuje, by
świadek S. w
swoich
powtarzanych
zeznaniach nie
mówił prawdy co
do tego, co on (a
nie ktokolwiek)
miał na życzenie
oskarżonego
zrobić,
wystawiając te
dokumenty z
datą wsteczną.
To zaś, iż
po tak długim
czasie od tych
zdarzeń podczas
przesłuchania

świadek nie
potrafił
dosłownie
powtórzyć
wypowiedzi
oskarżonego
(propozycji, by
wystawił takie
antydatowane
dokumenty) nie
może dziwić,
bowiem nikt
praktycznie nie
jest w stanie,
bez powtarzania
sobie
systematycznie
treści
wypowiedzi,
dokładnie takich
słów zapamiętać.
Tymczasem
przecież świadek
był pierwszy raz
w tej sprawie
słuchany w dniu
(...) r. a więc
już ponad pół
roku od tejże
rozmowy, więc
nie może po
prostu dziwić,
że ani wtedy,
ani tym bardziej
później, w tym
na rozprawie
takich słów po
prostu nie był w
stanie
przytoczyć.

Jak już
wspomniano
wyżej, zeznania
(wyjaśnienia) H.
B. co do
rzekomego
wcześniejszego
dokonywania
przeглядów nie

zasługują na
wiarę, co także
w tym zakresie
dotyczy
wyjaśnień
oskarżonego R..
Tym samym
odwoływanie się
przez
apelującego do
treści tych
niewiarygodnych
relacji
procesowych,
jak i
pierwotnych
zeznań M. O.,
którym Sąd I
instancji
słusznie nie
dał wiary, nie
może prowadzić
do wykazania
zasadności
stawianych
zarzutów.

Natomiast
odwoływanie się
przez
apelującego do
zmiany w toku
śledztwa zeznań
przez H. B. i
M. O., przez
co miały one
dostosowywać
się do oczekiwań
organów
ścigania uznać
już należy za
nieudolną próbę
naciągania
faktów, które
w rzeczywistości
nie istniały (str.
20 apelacji).
Apelujący przy
tym zdaje się
zapominać, iż

ci świadkowie również składali zeznania w toku rozprawy przed Sądem I instancji, potwierdzając jednocześnie te niekorzystne dla oskarżonego depozycje procesowe ze śledztwa. Tym samym odwoływanie się przez skarżącego do takich argumentów nie może przynieść apelacji szans powodzenia.

Mając więc na uwadze powyższe brak jest podstaw do uznania, by Sąd I instancji dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych, do których odwołuje się skarżący obrońca (adw. T. Z.) **w zarzutach z punktów 10, 11 (...)** oraz do których również, także poprzez podnoszenie zarzutu obrazy przepisów art. 7, 4 i 5 k.p.k., odwołuje się drugi z obrońców **w pkt 1a i**

d zarzutów
apelacyjnych.

I.
OSKARŻYCIEL
PUBLICZNY –
PROKURATOR

Ad. 1-8

Sąd I instancji,
nie orzekając
w przedmiocie
obowiązku
naprawienia
szkody na rzecz
pokrzywdzonych
banków w trybie
art. 46 § 1 k.k.
tylko jako jeden
z argumentów
na brak takiego
orzeczenia
wskazał brak
ustalenia na czas
orzekania a więc
wyrokowania (a
nie kończenia
śledztwa, jak to
podniósł
skarżący w
apelacji) czy
wskazane w
punktach VI-XII
banki nadal były
podmiotami
uprawnionymi
do otrzymania
zwrotu
roszczenia oraz
jaka była ich
w tym czasie
wysokość tych
należności, co
także odniósł do
pokrzywdzonego
podmiotu
leasingowego z
pkt XIII. Jednak
najistotniejsze w

tej sprawie było
ustalenie,
niekwestionowane
przecież w treści
apelacji (ani jej
zarzutów ani
nawet w jej
uzasadnieniu)
na niekorzyść
oskarżonego, iż
żaden z tych
pokrzywdzonych
(ani banki, ani
firma
leasingowa czy
ubezpieczyciel)
nie występował z
toku niniejszego
postępowania
karnego z
roszczeniem o
naprawienie
szkody w trybie
art. 46 § 1 k.k.
Na marginesie
tylko należy
wspomnieć, iż
jedynie w
przypadku
Banku (...) S.A.,
jeszcze w toku
śledztwa Bank
ten wystąpił
z wnioskiem
o naprawienie
szkody w trybie
art. 46 § 1 k.k.
(k. 3 t.t. dot.
Banku (...) S.A.),
ale faktu tego
na niekorzyść
oskarżonego nie
podniósł
prokurator w
treści zarzutów,
w tym z
tego powodu nie
zarzucił obrazy
art. 46 § 1
k.k. Tym samym

z tego powodu,
mając na uwadze
treść art. 434
§ 1 pkt 1, 2
i 3 k.p.k., Sąd
odwoławczy nie
może zmienić
zaskarżonego
wyroku na
niekorzyść
oskarżonego.

Trzeba
zauważyć, iż
prokurator
dopiero w mowie
końcowej, a więc
po zamknięciu
przewodu
sądowego na
rozprawie w
dniu (...) r.,
wniósł na
podstawie art.
46 § 1 k.k.
o orzeczenie
obowiązku
naprawienia
szkody na rzecz
pokrzywdzonych
– wszystkich
wymienionych w
zarzutach (k.
2643) a więc
również
wskazanych
banków i firmy
leasingowej.

Tymczasem
zgodnie z art.
46 § 1 k.k.
w razie skazania
sąd może orzec,
stosując
przepisy prawa
cywilnego,
obowiązek
naprawienia, w
całości lub w

części,
wyrządzonej
przestępstwem
szkody,
natomiast sąd
ma obowiązek
takiego
orzeczenia na
wniosek
pokrzywdzonego
lub innej
uprawnionej
osoby, np.
prokuratora. W
przypadku
zamiaru
uzyskania przez
pokrzywdzonego
odszkodowania
w procesie
karnym bądź też
złożenia przez
prokuratora
wniosku o
zasądzenie na
tej podstawie od
sprawcy szkody
(oskarżonego)
odszkodowania
na rzecz
pokrzywdzonego,
stosowny
wniosek,
zgodnie z art.
49a k.p.k.
powinien zostać
złożony
najpóźniej do
zamknięcia
przewodu
sądowego na
rozprawie
głównej. Zapis
ten oznacza, iż
złożenie takiego
wniosku po
zamknięciu
przewodu
sądowego, o
którym stanowi

przepis art. 405 k.p.k. jest bezskuteczne a tym samym nie obliuguje sądu do wydania orzeczenia na podstawie art. 46 § 1 k.k. Podkreślić przy tym trzeba, iż termin określony w art. 49a k.p.k. jest prekluzyjny a więc nieprzekraczalny i nieprzywracalny (por. wyrok SN z dnia 28.07.2010 r., II KK 291/09, LEX nr 619628; wyrok Sądu Apel. w K. z dnia 28.(...).2012 r., II AKa 240/(...), LEX nr 1246703; wyrok Sądu Apel. w L. z dnia 20.09.2011 r., II AKa 175/11, LEX nr 1108588; wyrok Sądu Apel. w K. z dnia 10.08.2018 r., II AKa 247/18, Prok. I Pr.-wkł. (...)).

Tym samym, skoro Sąd I instancji nie był zobligowany w niniejszym postępowaniu do wydania w tym zakresie orzeczenia w

trybie art. 46 § 1 k.k., a nie widział też potrzeby uczynienia tego z urzędu, to zarzuty te zawarte w apelacji prokuratora nie mogły w ogóle odnieść pożądanego przez apelującego skutku.

Na marginesie zaś należy wspomnieć, iż rację ma Sąd I instancji, podnosząc, iż w przypadku takich podmiotów jak banki bądź podobne instytucje finansowe, które dysponują fachową pomocą prawną, orzekanie odszkodowań w procesach karnych z urzędu w trybie art. 46 § 1 k.k. nie znajduje racjonalnego uzasadnienia.

Przepis ten bowiem w swej istocie powinien służyć tym podmiotom pokrzywdzonym, które na taką pomoc liczyć nie mogą z różnych

względów, w tym organizacyjnych i finansowych, by w takich przypadkach móc doprowadzić do szybszego uzyskania przez nich stosownego zadośćuczynienia czy odszkodowania, wynikającego z następstw popełnionego przez oskarżonego przestępstwa.

Ad. 9

Zarzut dotyczący wymiaru orzeczonych kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności również nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji, wymierzając kary jednostkowe za poszczególne przestępstwa uwzględnił należycie okoliczności obciążające, jak i łagodzące, czemu dał wyraźny i zrozumiały przekaz w treści uzasadnienia wyroku w sekcji

4 na str. 44-46.
Sąd odwoławczy przytoczoną przez Sąd I instancji argumentację w tym zakresie w pełni podziela, więc, by się nie powtarzać, czyni z niej integralną część niniejszego uzasadnienia.

Tymczasem, zapoznając się z treścią uzasadnienia zarzutów apelacyjnych należy odnieść wrażenie, iż skarżący prokurator, kierując się emocjami, żąda znacznego podwyższenia kar, nie zauważając, iż te orzeczone już są wystarczająco surowe, zaś orzeczoną karę łączną 7 lat pozbawienia wolności, mając na uwadze przede wszystkim rodzaj przestępstw, za które D. R. (1) został skazany (co do zasady przeciwko mieniu a w minimalnym zakresie także przeciwko

dokumentom
oraz przeciwko
interesom
majątkowym w
obrocie
cywilnoprawnym)
uznać należy już
za wystarczająco
surową, choć
nie nadmiernie
surową, by uznać
ją za
sprawiedliwą a
tym samym
spełniającą
wszelkie wymogi
przewidziane w
art. 53 k.k. (co
do kary łącznej
także w art. 85a
k.k.).

Trzeba dodać,
iż podnoszony
w apelacji fakt,
że oskarżony
nie przyznał
się do winy,
nie przeprosił
pokrzywdzonych
nie może zostać
uwzględniony na
niekorzyść
oskarżonego,
gdyż wynika
on z obranej
przez niego
linii obrony,
w której nie
przyznawał się
do zarzucanych
mu przestępstw.
Zawarte więc
na str. 15-16
sformułowania
mają wybitnie
emocjonalne
zabarwienie,
nastawione na
szczególne

napiętnowanie
działań
oskarżonego,
bez
merytorycznego
odniesienia się
do okoliczności
uwzględnionych
przy wymiarach
kar przez Sąd I
instancji, co nie
może przynieść
tej apelacji szans
powodzenia.
Przy czym już
znacznie
przesadzone są
twierdzenia
apelującego, iż,
cyt.:
„kwestionowany
wymiar kary
pozbawienia
wolności rodzi
poczucie
bezkarności
zarówno w
odbiorze
społecznym, jak
i u samych
oskarżonych”
oraz cyt.:
„wymiar tej kary
budzi
przekonanie o
nieuzasadnionej
pobłażliwości
sądu dla
sprawców
notorycznie
dokonujących
przestępstw
kradzieży” a
także, iż, cyt.:
„orzeczenie o
karze w
zaskarżonym
wymiarze jest
zbyt daleko
idącym

dobrodziejstwem, niemającym odzwierciedlenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym (str. 18-19 apelacji). Trzeba bowiem zauważyć, iż przede wszystkim oskarżony nie został skazany za przestępstwa kradzieży. Natomiast kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz ostatecznie, i przede wszystkim, kara łączna 7 lat pozbawienia wolności są karami wywarzonymi, uwzględniającymi wszystkie prawidłowo przytoczone okoliczności przemawiające na niekorzyść, jak i korzyść oskarżonego a tym samym nie mogą one zostać skutecznie podważone.

Wniosek

I.

zasadny

częściowo
zasadny

OSKARŻYCIEL	# niezasadny
PUBLICZNY –	
PROKURATOR	# zasadny
1. zmiana	# częściowo
zaskarżonego	zasadny
wyroku poprzez	
orzeczenie	# niezasadny
obowiązku	
naprawienia	# zasadny
szkody przez D.	
R. (1) na rzecz:	# częściowo
	zasadny
- (...) S.A.	# niezasadny
w związku z	
udzieloną (...)	
(...) r. na	
podstawie	
umowy nr (...)	
pożyczką w	
wysokości	
4.000.000,00 zł	
– kwoty	
3.907.418,05 zł,	
- (...) Banku	
Spółdzielczego w	
związku z	
udzielonym (...)	
r. na podstawie	
umowy z	
rachunku	
bieżącego o	
numerze (...)	
(...) kredytem	
w wysokości	
200.000,00 zł –	
kwoty	
200.000,00 zł,	
- (...) S.A.	
w związku z	
udzielonym (...)	
r. z rachunku	
bieżącego na	
podstawie	
umowy	
kredytowej o nr	
(...) kredytem	
obrotowym w	

wysokości
200.000,00 zł –
kwoty
200.000,00 zł,

- (...) S.A.
w związku z
udzielonym (...) r.
z rachunku bieżącego
na podstawie umowy
kredytowej o nr (...)
kredytem inwestycyjnym
w wysokości 300.000,00 zł –
kwoty 283.782,00 zł,

(...) Banku (...) S.A.
w związku z udzieloną (...) r.
pożyczką hipoteczną o
numerze (...) w wysokości
610.000,00 zł – kwoty
605.562,15 zł,

- Bank (...) S.A.
w związku z udzieloną (...) r.
na podstawie umowy o
numerze (...) pożyczką
ekspresową w wysokości
148.500,00 zł – kwoty 147.157,73 zł,

(...) Bank S.A.
w związku z udzieloną (...) r.
na podstawie umowy o nr
(...) pożyczką w wysokości

272.848,40 zł –
kwoty
268.593,36 zł.

2. zmiana
zaskarżonego
wyroku poprzez
orzeczenie
obowiązku
naprawienia
szkody
solidarnie przez
oskarżonych D.
R. (1), D.
W., M. J. (1)
na rzecz firmy
ubezpieczeniowej
A. (...) w kwocie
401.420,00 zł.

3. zmiana
zaskarżonego
wyroku poprzez
wymierzenie
oskarżonemu D.
R. (1):

- za czyn
opisany w pkt I
aktu oskarżenia
kary 7 lat
pozbawienia
wolności,

- za czyn opisany
w pkt II aktu
oskarżenia kary
3 lat i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności,

- za czyn opisany
w pkt III
aktu oskarżenia
kary 1 roku
pozbawienia
wolności,

- za czyn
opisany w pkt IV
aktu oskarżenia

kary 1 roku
pozbawienia
wolności,

- za czyn
opisany w pkt V
aktu oskarżenia
kary 1 roku
pozbawienia
wolności,

- za czyn
opisany w pkt VI
aktu oskarżenia
kary 3 lat
pozbawienia
wolności,

- za czyn opisany
w pkt VII
aktu oskarżenia
kary 3 lat
pozbawienia
wolności,

- za czyn opisany
w pkt VIII
aktu oskarżenia
kary 3 lat
pozbawienia
wolności,

- za czyn
opisany w pkt IX
aktu oskarżenia
kary 3 lat
pozbawienia
wolności,

- za czyn
opisany w pkt X
aktu oskarżenia
kary 3 lat
pozbawienia
wolności,

- za czyn
opisany w pkt XI
aktu oskarżenia
kary 3 lat

pozbawienia
wolności,

- za czyn opisany
w pkt XII
aktu oskarżenia
kary 1 roku
pozbawienia
wolności,

- za czyn opisany
w pkt XIII
aktu oskarżenia
kary 3 lat
pozbawienia
wolności

a w
konsekwencji
kary łącznej 10
lat pozbawienia
wolności w
zamian za
orzeczoną karę
łączną 7 lat
pozbawienia
wolności.

II.

**OBROŃCA
OSKARŻONEGO**
– *adw. T. Z.*

1. zmiana
zaskarżonego
wyroku poprzez
uniewinnienie
oskarżonego od
zarzucanych mu
czynów.

2. ewentualnie
uchylenie
zaskarżonego
wyroku i
przekazanie
sprawy do
ponownego
rozpoznania
przez Sąd I
instancji w

przypadku
zaistnienia
przesłanek
wskazanych w
art. 437 §
2 zd. Drugie
k.p.k. albowiem
konieczne jest
przeprowadzenie
postępowania
karnego w
całości.

**OBROŃCA
OSKARŻONEGO**

– *adv. R. K.*
(1)

1. zmiana
zaskarżonego
wyroku poprzez
uniewinnienie
oskarżonego od
stawianych mu
zarzutów w
całości.

2. ewentualnie
uchylenie
zaskarżonego
wyroku i
przekazanie
sprawy Sądowi
I instancji do
ponownego
rozpoznania.

Zwięźle o
powodach
uznania wniosku
za zasadny,
częściowo
zasadny albo
niezasadny.

**I.
OSKARŻYCIEL
PUBLICZNY –
PROKURATOR**

Ad. 1 i 2

Wniosek okazał się niezasadny z powodu nieuwzględnienia podniesionych zarzutów dotyczących braku wydania orzeczenia w trybie art. 46 § 1 k.k.

Ad. 2

Wniosek okazał się niezasadny w całości, a to z powodu nieuwzględnienia zarzutu postawionego w tej apelacji, kwestionującego wymiar orzeczonych wobec oskarżonego kar pozbawienia wolności. Poza tym wniosek ten budzić może dodatkowe zdziwienie, skoro apelujący prokurator domaga się wymierzenia kar jednostkowych za poszczególne przestępstwa zarzucane oskarżonemu (a opisane w części wstępnej zaskarżonego wyroku) w punktach I, II, III, IV, V, VI,

VII, VIII, IX, X,
XI, XII i XIII.

Tymczasem
skarżący nie
zauważa, iż Sąd I
instancji przejął
do czynów z
punktów I i II, z
punktów III i IV,
z punktów VI,
VII i VIII oraz z
punktów IX, X,
XI i XII tzw. ciągi
przestępstw z
art. 91 § 1 k.k., za
które wymierzył
stosowne kary.
Skoro zaś
skarżący
prokurator nie
kwestionuje tych
ciągów, gdyż
nie zarzuca w
tym względzie
ani błędu w
ustaleniach
faktycznych, ani
obrazy art. 91
§ 1 k.k., to
domaganie się
wymierzenia kar
jednostkowych
za każde z
zarzucanych
przestępstw i
dopiero
wymierzenia już
kary łącznej 10
lat pozbawienia
wolności, która
to kara byłaby
już w tej
sytuacji nie do
zaakceptowania
jako kara
nadmiernie
surowa, nie
może tym
bardziej zostać

uznane za
uzasadnione.

II.

OBROŃCY OSKARŻONEGO

Ad. 1

Wnioski w
całości okazały
się niezasadne z
powodu
nieuwzględnienia
podniesionych w
apelacji
zarzutów i
uznania, iż
dokonane przez
Sąd I instancji
ustalenia
faktyczne,
prowadzące do
uznania winy
oskarżonego w
popelnieniu
przypisanych
mu zaskarżonym
wyrokiem
wszystkich
przestępstw
zasługuje na
akceptację Sądu
odwoławczego.

Ad. 2

Z uwagi na
niezasadność
podniesionych
zarzutów
apelacyjnych
podniesionych w
obu apelacjach,
jak i
niezasadność
domagania się
przez obrońców,
zwłaszcza adw.
T. Z.

przeprowadzenia w znacznej części postępowania dowodowego na rozprawie w zakresie złożonych wniosków dowodowych o przesłuchanie świadków, wnioski o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania nie znajdowały odbicia w treści art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. Poza tym skarżący nie wykazali, by zachodziły okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., jak i Sąd odwoławczy z urzędu takich okoliczności nie dostrzegwał.

4.
**OKOLICZNOŚCI
 PODLEGAJĄCE
 UWZGLĘDNIENIU
 Z URZĘDU**

1. Sąd Apelacyjny w trybie art. 440 k.p.k. uwzględnił z urzędu uchybienia związane z

	<p>ustaleniem wartości mienia, które zostało przez niektórych pokrzywdzonych niekorzystnie rozporządzone (dot. orzeczenia z pkt 1 zaskarżonego wyroku), jak i dotyczące wydanego wobec oskarżonego R. orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody w trybie art. 46 § 1 k.k. w pkt 9 zaskarżonego wyroku.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Okoliczności te, jak i przyczyny ich uwzględnienia zostały dokładnie przytoczone wyżej w sekcji 3 przy ustosunkowaniu się do zarzutów apelacyjnych odnoszących się do czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 1 zaskarżonego wyroku a opisanych w punktach I i II</p>		

ZSTRZYGNIECIE

części wstępnej wyroku.	
5. SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1 Utrzymano w mocy co do zasady całość zaskarżonego wyroku za wyjątkiem tych zmian, na które zwrócono wyżej uwagę w sekcji 4 (orzeczenie z pkt II wyroku Sądu Apelacyjnego).	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Utrzymano w mocy orzeczenia o winie, przyjętych kwalifikacjach prawnych czynów i	

wymierzonych
za nie karach
w stosunku do
oskarżonego D.
R. (1) w
punktach 1, 2,
3, 4, 5, 6, 7, 9
oraz o zaliczeniu
okresu
rzeczywistego
pozbawienia
wolności na
poczet kary
łącznej
pozbawienia
wolności w pkt 8
oraz orzeczenie
w pkt 21 o
kosztach
sądowych.

Orzeczenia o
winie, karach
i przyjętych
podstawach
prawnych nie
budziły
wątpliwości, tym
bardziej, iż
wniesione
zarzuty
apelacyjne w
tym zakresie
okazały się
niezasadne, co
wykazano wyżej
w sekcji 3.

Zaliczenie
okresu
tymczasowego
aresztowania na
poczet kary
znajdowało
uzasadnienie w
treści art. 63
§ 1 k.k. oraz
w dokumentach
dotyczących
zatrzymania

<p>oskarżonego i okresu jego pobytu w areszcie (k. 1 t.o. oskarżonego i k. 330).</p> <p>Orzeczenie o kosztach sądowych znajdowało znów uzasadnienie w przytoczonych w pkt 21 zaskarżonego wyroku przepisach a nadto zostało wystarczająco umotywowane co do oskarżonego R. w sekcji 7 formularza uzasadnienia zaskarżonego wyroku a nadto, co do prawidłowości wyliczenia wysokości zasądzonych należności nie było kwestionowane.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.0.1Zmiana dotyczy zakresu</p>		

<p>winy w popelnieniu oszustwa opisanego w pkt I części wstępnej zaskarżonego wyroku a przypisanego w pkt 1 oraz zakresu orzeczonego w pkt 9 obowiązku naprawienia szkody a także okresu zaliczenia na poczet kary tymczasowego aresztowania w pkt 8 (orzeczenie z pkt I litera d, f wyroku Sądu Apelacyjnego).</p>	
<p>Zwiężle o powodach zmiany</p>	
<p>O przyczynach zmian dotyczących zakresu przedmiotu oszustwa i zakresu orzeczonego obowiązku naprawienia szkody wypowiedziano się już wyżej w sekcji 4 oraz sekcji 3 przy ustosunkowaniu się do zarzutów apelacyjnych dotyczących czynów przypisanych</p>	

<p>oskarżonemu w pkt 1 zaskarżonego wyroku.</p> <p>Dodatkowe zaliczenie oskarżonemu okresu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary łącznej od dnia (...) wynika z faktu, iż od tego dnia oskarżony został ponownie tymczasowo aresztowany w niniejszej sprawie (k. 2869).</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>	<p>Nie dotyczy</p>	<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

	przewodu całości	w		
	Nie dotyczy			
Zwiężle powodach uchylenia	o			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania		# art. 437 § 2 k.p.k.	
	Nie dotyczy			
Zwiężle powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze			
4.1.	Nie dotyczy		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania				
Nie dotyczy				
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia				

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
I lit. d tiret trzecie i szóste	W treści zaskarżonego wyroku w pkt 1 pojawiły się omyłki pisarskie, które sprostowano w trybie art. 105 § 1-2 k.p.k. a o których wskazano wyżej w sekcji 3 przy ustosunkowaniu się do zarzutów kwestionujących orzeczenie z pkt 1 zaskarżonego wyroku.	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III i IV	Mając na uwadze złożony wniosek przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych M. A. (1) i R. L. o zasądzenie od oskarżonego na ich rzecz zwrotu uzasadnionych wydatków poniesionych w związku z	

zastępstwem
procesowym
przed Sądem
Apelacyjnym,
Sąd odwoławczy,
kierując się art.
627 k.p.k. oraz
§ 11 ust. 1 pkt
5 i § 15 ust.
1 rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
w sprawie opłat
za czynności
adwokackie z
dnia 22
października (...)
r. (Dz.U. poz.
1800), zasądził
od oskarżonego
na rzecz
oskarżycieli
posiłkowych
kwoty po 1200
zł, stanowiące
równowartość
stawki
minimalnej
określonej w tym
rozporządzeniu.

Z uwagi na
konieczność
odbycia
długoterminowej
kary
pozbawienia
wolności, jak
i konieczność
w pierwszej
kolejności
uregulowania
znaczących
należności
wynikających z
treści
zaskarżonego
wyroku na rzecz
pokrzywdzonych,
jak i ze względu

na licznie
prowadzone
bezsukutecznie
postępowania
egzekucyjne,
Sąd odwoławczy
zwolnił
oskarżonego od
ponoszenia
kosztów
sądowych i
opłaty za
postępowanie
odwoławcze na
podstawie art.
624 § 1 k.p.k.
oraz art. 17
ust. 1 ustawy z
dnia 23.06.1973
r. o opłatach
w sprawach
karnych (tekst
jednolity z 1983
r., Dz.U. Nr 49,
poz. 223 z późn.
zm.)

7. **PODPIS**

P. M. (3) M. K.
(1) G. N.